

I Hw

Nieuwe Stichtelijke

LIEDEREN,

voor de

HUISGEZINNEN

en

GEZELSCHAPPEN

der

CHRISTENEN:

door

JOHANNES HAZEU, Cs. ZOON.

*net nieuw gecomponeerde Zangwijzen, die
even zoo gemakkelijk als de Psalmen, gezongen
en gespeeld kunnen worden.*

door

DIRK VAN DER REYDEN, Ns. ZOON.

Met 59 Muzijk-Platen.

TWEEDE DEEL.

Te AMSTERDAM, bij
WILEM VAN VLIET.
MDCCCXVIII.

Met Kerkelijke Goedkeuring.

V O O R R E D E.

*A*angenaam en aanmoedigend, was het voor mijn hart, het gunstig onthaal mijner stichtelijke Liederen, die nu voor de vierdemaal ter Perse gelegd zijn. Ik verheuge mij, dat de uitgave van soortgelijke Liederen en Muzijk, zulk eenen bijval, bij het publiek, gekregen hebben, zoo, dat daardoor vele stichtelijke zanggezelschappen zijn opgericht, en wel bijzonder, in Groningen en Vriesland, en die nu van tijd tot tijd, ook in de andere gewesten en steden van ons Vaderland, vermeederen; hetwelk dan ook niet weinig aan den goeden smaak van een Godvereerend zingen zal kunnen bijdragen.

Nimmer had ik gedacht, een tweede deel dezer stichtelijke Liederen, te vervaardigen; vandaar, dat ik op den titel van den vorigen Bundel, de woorden: eerste deel, niet gesteld hebbe, dat echter nu, bij de uitgave van den vierden druk, het geval wezen moet, om deze beide Bundels van elkander te onderscheiden.

Mijne jaren, krachten, en veelvuldige werkzaamheden raadplegende, durve ik geene belofte doen, om een derde deel hier bij te voegen; evenwel hope ik, immer te toonen, dat ik geene snipperuren vruchteloos zal laten verloren gaan, maar dezelve zal trachten dienstbaar te maken, aan het heil mijner geloofs- en natuurgenooten.

Deze tweede Bundel is dan weder ingerigt in denzelfden smaak, als de vorige. Al deze Liederen zijn weder op onderscheidene zangwijzen, door den zangkundigen DIRK VAN DER REYDEN, Nz.

IV V O O R R E D E.

gesteld, en zullen niet minder aan het zanglievende gehoor voldoen, blijkens 's Mans noodig voorberigt, hierbij gevoegd.

Wat de Cantate betreft, waarvan de Muziekplaten bij elkander, en niet tusfchen de zangwijzen gevoegd zijn, moet ik alleen berigten, dat het mij is voorgekomen, van belang te zijn, zulk een feest der Hervorming steeds in gedachtenis te houden, en niet slechts om de honderd jaren, daaraan te gedenken. Het is wel zoo, dat er vele, en waarlijk schoone stukjes, van dien aard, voorhanden zijn; maar het is ook waar, dat die veelal, onder de kleine geschriften, verloren gaan; vandaar dan, dat ik mijne Cantate voor dezen Bundel bewaard heb, te meer, om dat deze mijne slichtelijke Liederen, meestal in de zanggezelschappen gebruikt worden, waarin men toch, met de beste gevolgen, eene Cantate kan zingen; en hoezeer men dit stuk, zonder speelinstrumenten, kan uitvoeren, prijze ik echter hierbij het orgelmuzijk ten sterkste aan.

Nog moet ik berigten, dat de KOREN, voorkomende op de bladz. 288, 289 en 290, met eenige veranderingen genomen zijn, uit mijne slichtelijke Gezangen, ontleend uit de peinzende Christen, door Ds. P. BROES, en uitgegeven bij A. B. SAKES, te Amsterdam.

Ik bidde God, dat Hij deze onze vernieuwde pogingen, met zijnen zegen weder zal gelieven te bekroonen, en dat deze zang- en toonkunsten dienstbaar mogen bevonden worden, aan het heil onzer medemenschen, en ter uitbreiding van het Koningrijk van onzen Heer JEZUS CHRISTUS.

J. H A Z E U, C. ZOON.

Amsterdam

1 Maart 1818.

NOODIG BERIGT.

Ook voor dezen tweeden Bundel, *Nieuwe Stichtelijke Gezangen*, heb ik bij het stellen der zangwijzen, alles in acht genomen, wat ik, desaangaande, in het Noodig Berigt, voor den eersten Bundel, heb opgegeven, uitgezonderd, dat ik mij eenige meer ongewone sprongen en dalingen heb veroorloofd, en hiertoe meende ik vrijheid te vinden, in eenige vooronderstelde vorderingen, die de Beminnars van het gewijde maatgezag reeds zullen gemaakt hebben; het sterk debiet, althans, van den eersten Bundel strekt mij ten bewijze van den aanhoudenden en steeds meer en meer toenemenden lust, ijver en opgewektheid tot het gewijde Gezag; en waarom zoude ik dan ook niet mogen vooronderstellen, dat de liefhebbers ook zoo vele vorderingen, in de toonkunst, zullen hebben gemaakt, dat men, zoo hier en daar, hen wel eens meer vaster muzijkspijzen konde opdisschen.

Aangaande de Cantate, ter viering van het derde Hervormingsfeest, welk belangrijk onderwerp de aandacht van onzen Dichter niet konde ontsnappen, moet ik nog het een en ander aanmerken.

Ten eerste: dat het mij moeilijk is voorgekomen, om, zonder toon-verwisselingen, de behoorlijke variatiën te vinden; welke ontbering ik heb getracht aan te vullen, door de veranderingen der muzikmaten, zooveel als dezelve het noodzakelijk maakten en lieden konden.

Ten tweede: dat ik, bijna, bij al de coupletten, de gemoedsbewegingen heb bepaald, om zoo veel te beter aan den smaak van eene Cantate te voldoen.

Ten derde: en wat de Recitativen in het bijzonder aangaat, om den smaak wel te treffen, is het volstrekt noodig, zich vooraf met de bedoeling der woorden bekend te maken, waarnaar men dan dezelve met versterking en verzachting van het geluid, dan wat sneller, en dan wat langzamer, bezingt, waarnaar den baszinger zich dan behoort te gedragen.

En eindelijk ten vierde: dat men de toonen niet afgebroken, maar zingende moet doen hooren, offchoon men dezelve betoogende en redenerender wijze, behoort te voorschijn te brengen.

Ik heb wederom met genoegen aan dezen tweeden Bundel geärbeid; en hope dat dezelve, met geene minder graagte zal ontvangen en gebruikt worden dan de eerste. Indien de Dichter, tot het in gereedheid brengen van eenen derden Bundel zal kunnen besluiten; en hij daarin eenige Cantate zal gelieven te plaatsen, dan zal ik ook beproeven, of ik de liefhebbers op den weg kan helpen; om hen ook Godsdienstige Cantaten te leeren zingen, zonder nogtans in den toneelsmaak te vallen.

Ik moet bij deze gelegenheid niet vergeten, den Heer Beoordeelaar van den eersten Bundel opregt te danken, die, in zijne beoordeeling van den eersten Bundel, onder anderen, zegt: „zoo dat v. d. REYDEN den smaak of gemoedsbewegingen, voor „elk Gezang met hollandsche woorden heeft willen „bepalen;” en ik voeg er thans bij, dat ik hoop, dat dit, in het hollandsch muzijk, algemeen zal worden nagevolgd, waarvoor meer dan eene reden onwederlegbaar pleiten.

1818.

D. VAN DER REYDEN, Nz.

IN-

I N H O U D.

UITBREIDING VAN HET ALLERVOLMAAKTSTE GEBED.

AANSpraak des Gebeds.	Bladz.	3
EERSTE BEDE.	—	9
TWEEDE BEDE.	—	15
DERDE BEDE.	—	19
VIERDE BEDE.	—	25
VIJFDE BEDE.	—	31
ZESDE BEDE.	—	37
BESLUIT DES GEBEDS.	—	43
VERPLIGTENDE LIEFDE TOT JEZUS.	—	49
HET OOG OP JEZUS.	—	55
JEZUS ONSCHULD.	—	65
EENZAAMHEID.	—	71
DE KRACHT DES GELOOFS.	—	75
DE KRACHT DER ZONDE.	—	83
HET GELOOF IN GOD.	—	89
AAN HET GEWETEN.	—	95
JEZUS IS MIJN VERLOSSER.	—	101
TEGEN DE ZORG DER TOEHOMST.	—	107
		MOED

VIII I N H O U D.

MOED IN RAMPEN.	Bladz. 115
PLIGTEN IN VOORSPOED.	— 121
DE OPWEKKING VAN LAZARUS.	— 127
DE WELGEMOEDE GRIJSAARD.	— 135
BIJ DE SLUITING VAN HET JAAR.	— 139
OP HET NIEUWE-JAAR.	— 145
HET WINTER-LIED.	— 153
HET LENTE-LIED.	— 159
HET ZOMER-LIED.	— 167
HET OOGST-LIED.	— 175
HET HERFST-LIED.	— 181
BIJ DEN REGEN, NA GROOTE DROOGTE.	— 186
BIJ OVERVLOEDIGEN REGEN.	— 195
HET OORLOGS-LIED.	— 201
HET VREDE-LIED.	— 209
DIERBARE BIJBEL.	— 217
HET EVANGELIE.	— 225
TEVREDENHEID.	— 231
BOETVAARDIGHEID.	— 237
GRAFESPIEGELING.	— 243
STERFELIJKHEID.	— 247
ONSTERFELIJKHEID.	— 253
OPSTANDING.	— 259
DE JONGSTE DAG.	— 265
TROOSTRIJK UITZIGT.	— 271
TER GEDACHTENIS VAN HET DERDE EEUWFEEST.	— 273

AANSPRAAK DES GEBEDS.

1
2 = blanco.

EERBIEDIG BLIJMOEDIG.

'k Mag U, mijn' God! mijn' Schepper

en mijn' Heer! Den Vadersnaam, als

kind, blijmoedig geven; 'k Had dit

verbeurd, door al mijn tegenstreven,

Maar JESUS gaf dit kinderregt

mij weér!

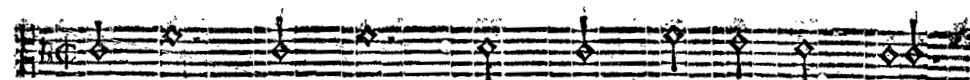
VAN HET

ALLERVOLMAAKTSTE GEBED.

Iste L I E D.

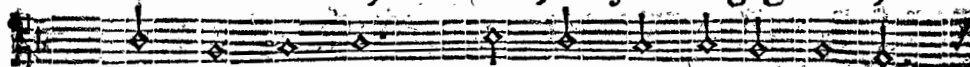
AANSPRAAK DES GEBEDS.

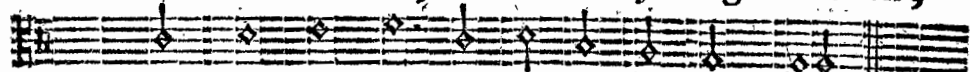
'k Mag U, mijn' God! mijn' Schepper en mijn' Heer!

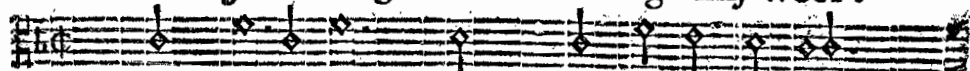
Den VADERNAAM, als kind, blijmoedig geven;

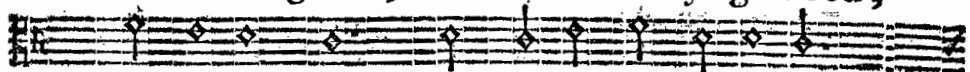
'k Had dit verbeurd, door al mijn tegenstreven,

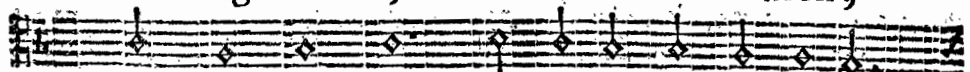
Maar J E Z U S gaf dit kinderregt mij weër!

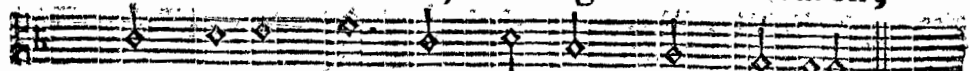
2 Is 't zaligheid, voor 't kinderlijk gemoed,

In bange 'smart, een' vader aan te staren,

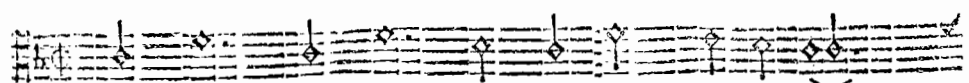
Hoe zwak in kracht; ik mag in U ontwaren,

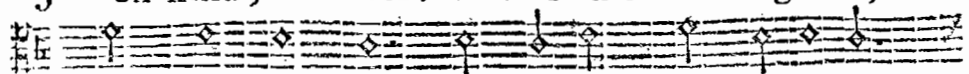
Een Vader, die zijn kinderen steeds behoedt.

A 2

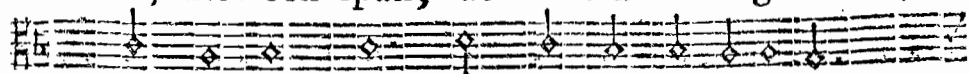
3 Een

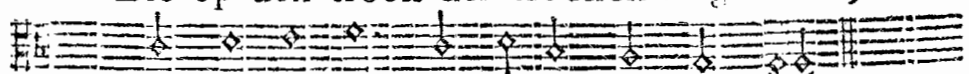
3 Een kind, wat eer! van U die 't al regeert,

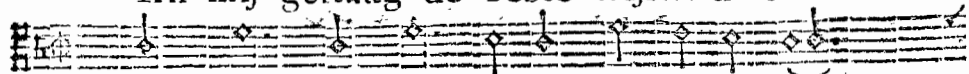
Die, met een' span, de wereld heeft gemeten;

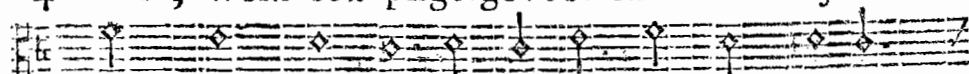
Die op den troon der troonen is gezeten,

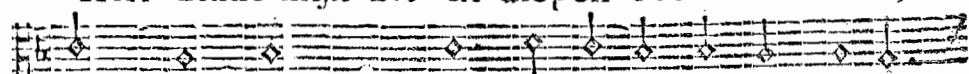
En mij gestaag de beste wijsheid leert!

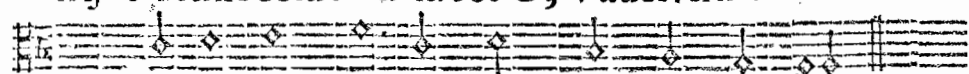
4 O, welk een pligt gevoel ik nu in mij!

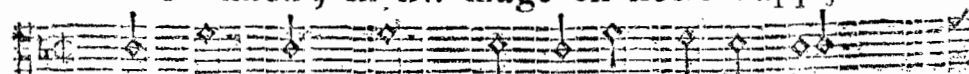
Hier zinkt mijn' ziel in diepen ootmoed neder,

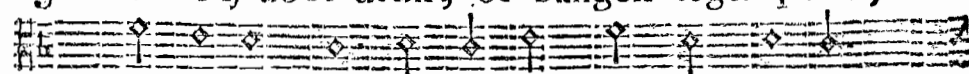
Bij 't denkbeeld: 'k moet U, Vader! nu ook teeder

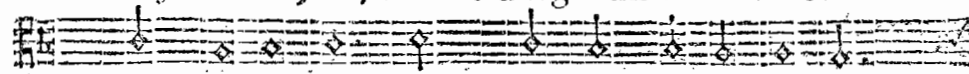
Beminnen, in uw' magt en heerschappij!

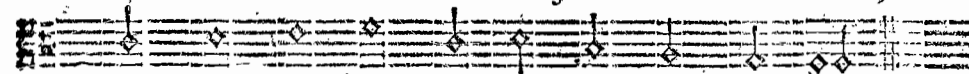
5 Wilt Gij door druk, of bangen tegenspoed,

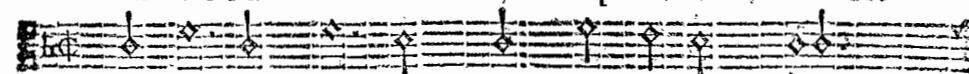
Mij leiden, o, die leiding kan niet deren!

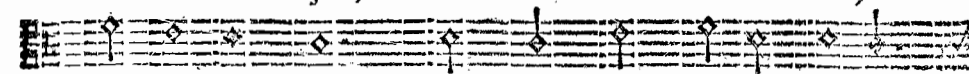
Uw' Vaderhand zal 't mij ten beste keeren,

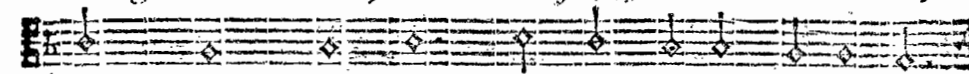
Wat nood of smart ik hier op aard' ontmoet.

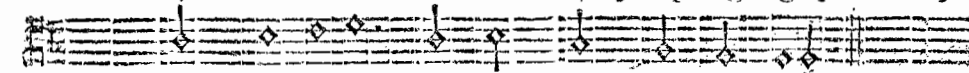
6 O Vader! ja, in CHRISTUS uwen Zoon,

Mag ik uw kind, wilt Gij mijn Vader wezen;

Och! wierd dien naam door mij opregt geprezen,

Met kinderlijk ontzag voor uw geboon!

7 Ik voel mijn zwak, mijn kinderlijk bestaan,

Door niet genoeg op uw bevel te letten;

'k Onteer te vaak uw Vaderlijke wetten;

Och, zie mij steeds in mijnen J E Z U S aan!

8 In J E Z U S, ja, die kocht aan 't kruis voor mij,

Uw Vaderlijk ontfermend mededoogen;

Voldeed mijn' schuld, mijn wanklend onvermogen,

En sprak, door zijn' gehoorzaamheid, mij vrij.

9 O Vader! ach! ik voel mij als een kind,

Dat zich de hand zijns vaders wil onttrekken,

Och, wil in mij, dien kindergeest verwekken,

Die, buiten U, op aard' geen rustpunt vindt!

10 Wat leed zou dan mij, op dit wereldrond,

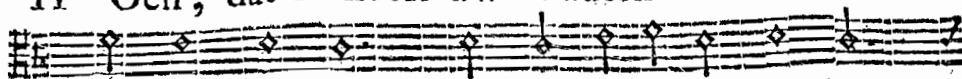
O Vader! van uw' liefde kunnen scheiden?

Op welk een pad zou 'k mij niet laten leiden,

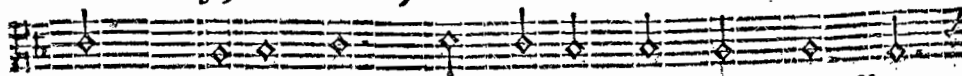
Aan uwe hand, waar Gij het dienstbaar vondt.

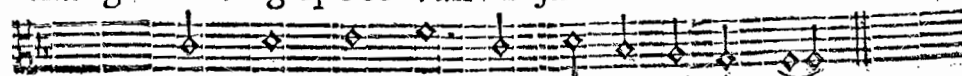
II Och, dat ik nooit uw' VADERNAAM onteer'!

Doe mij, als kind, naar uw bevelen handlen;

Langs 't heilig spoor van mijnen Heiland wandlen,

Hij toch gaf mij uw' Vaderliefde weer!

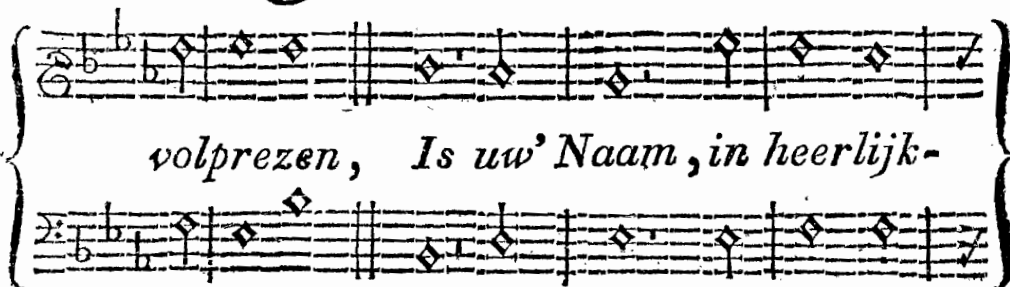
E E R S T E B E D E.

7
♩ = bianco

ENKELE EERBIED.

Heilig, Godlijk Opperwezen! Nooit

volprezen, Is uw' Naam, in heerlijk-

heid; Hoe moest dit gevoel ons treffen,

Bij 't verheffen Van uw' hooge majesteit;

Eng'len dekken 't aangezicht,

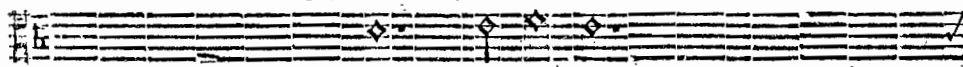
Voor U, vlek'loos heilig Licht!

IIdc L I E D.

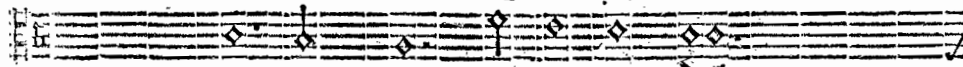
E E R S T E B E D E.

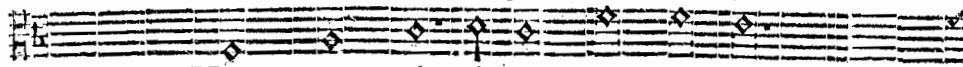
Heilig, Godlijk Opperwezen!

Nooit volprezen,

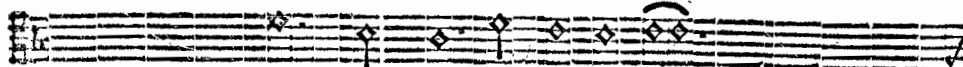
Is uw' Naam, in heerlijkheid;

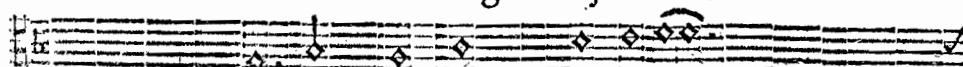
Hoe moest dit gevoel ons treffen,

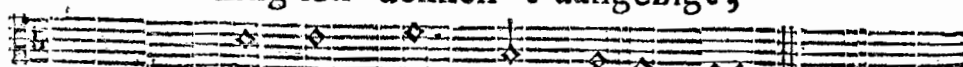
Bij 't verheffen

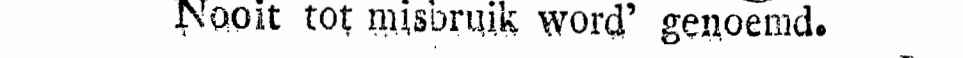
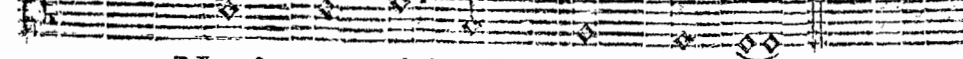
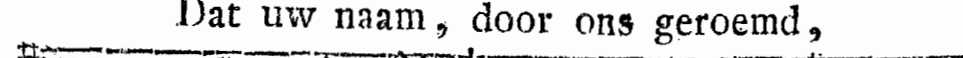
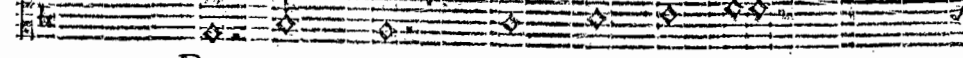
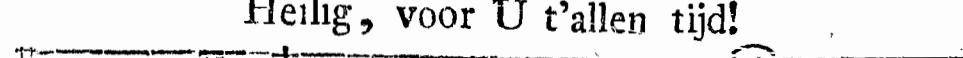
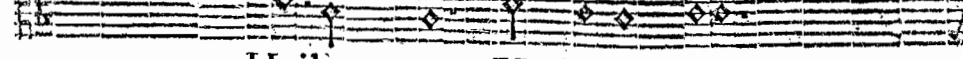
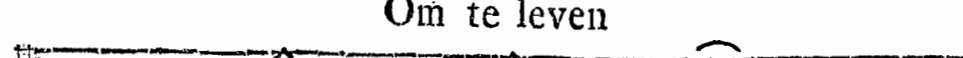
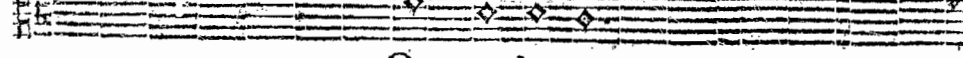
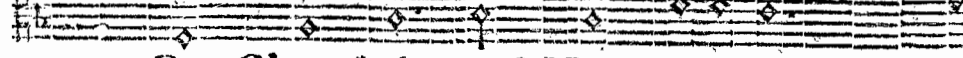
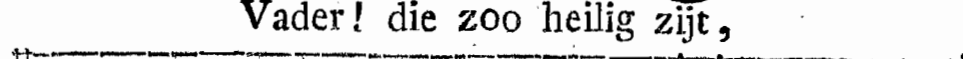
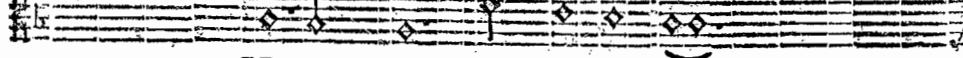
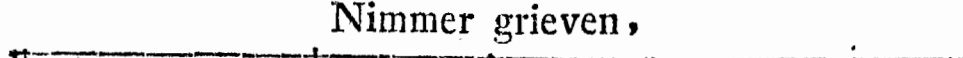
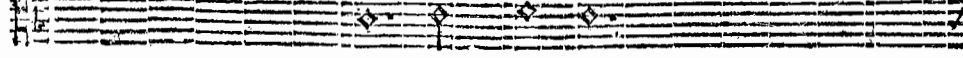
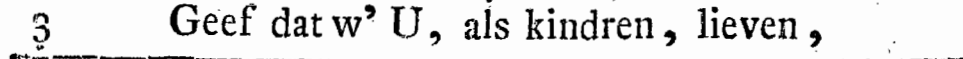
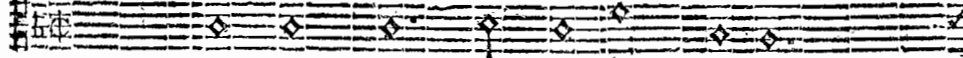
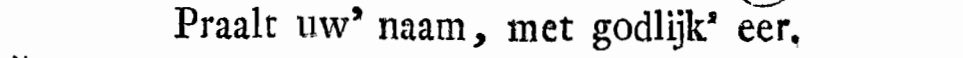
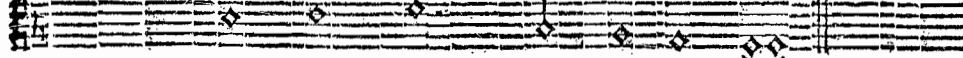
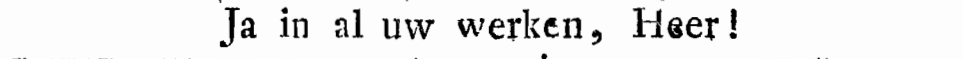
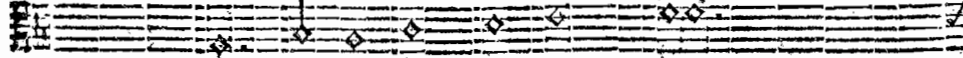
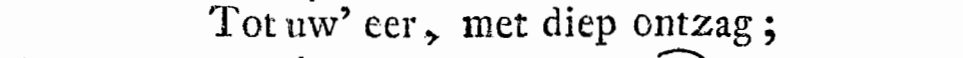
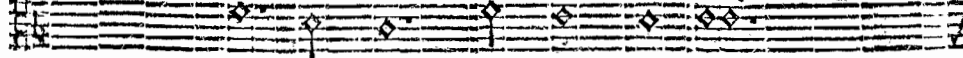
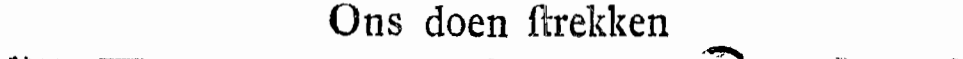
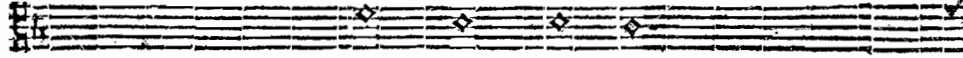
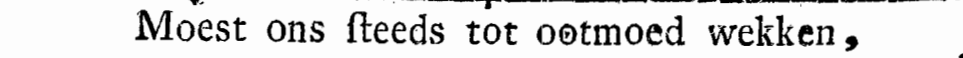
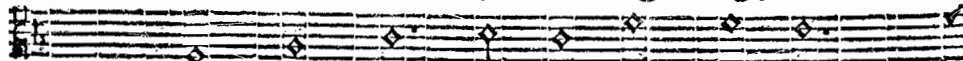
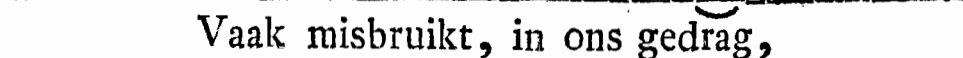
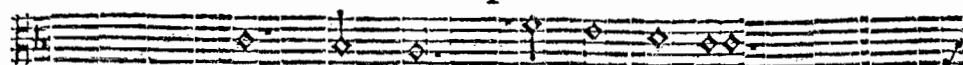
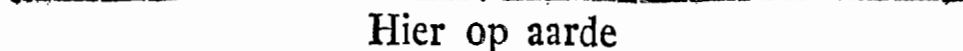
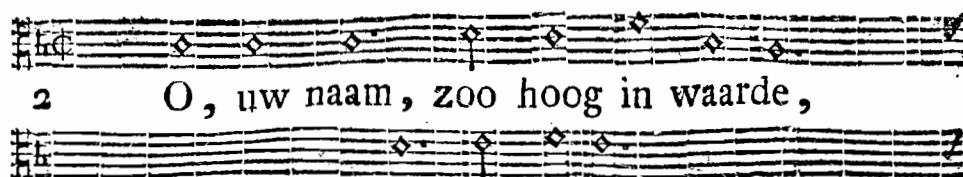
Van uw' hooge majesteit!

Eng'len dekken 't aangezigt,

Voor U, vlek'loos heilig Licht!

4 Leer ons dezen pligt betrachten,
 Dat w'ons wachten
 Voor onteering van uw' Naam;
 Geef dat ieder, in zijn' wandel,
 In zijn' handel,
 Zich uw heilig' eer nooit schaam;
 En met moed elks misdrijf fnuikt,
 Die uw' heiligen naam misbruikt,

5 Heilig God! bij al ons pogen,
 Slaan w'onz' oogen,
 Diep verflagen, voor ons neêr;
 Schaamrood moeten wij belijden,
 Niet te strijden,
 Naar uw doel, uw' Naam ter eer!
 Zoo G'in 't regt met ons woudt gaan,
 Niemand onzer kon bestaan!

6 Neen Gij wilt, o liefdrijk Vader!

Dat elk nader'

Voor den troon van uw' genade;

JEZUS heeft uw' Naam geheiligd,

Ons beveiligd,

Door zijn' dood, op Golgotha;

Reinig, Vader! in dat bloed,

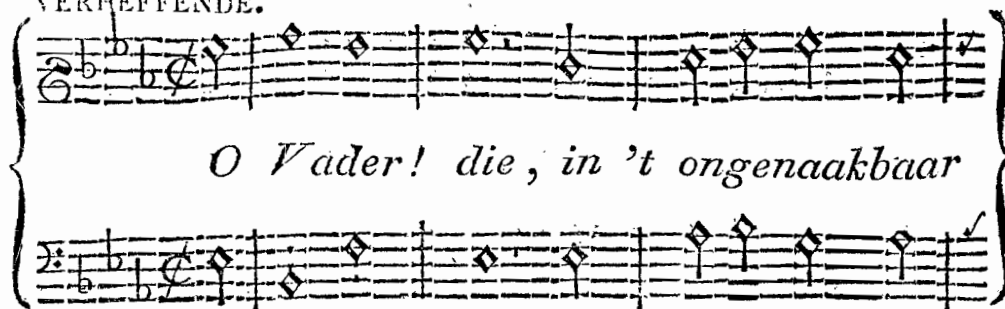
Ons nog steeds bevlekt gemoed!

T W E E D E B E D E.

13
14 = bianco

VERHEFFENDE.

O Vader! die, in 't ongenaakbaar

licht, Met majesteit, uw' rijkstroon

hebt gesticht, Het Englenkoor zingt

eeuwig uwen lof, Vol liefd' en dank,

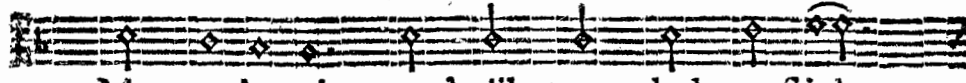
in 't zalig hemelhof!

IIIde L I E D.

T W E E D E B E D E.

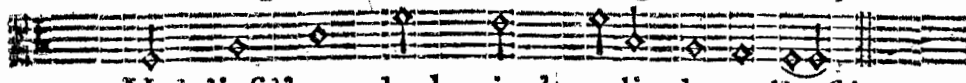
O Vader ! die , in 't ongenaakbaar licht ,

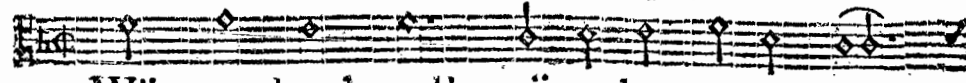
Met majesteit , uw' rijkstroon hebt gesticht ,

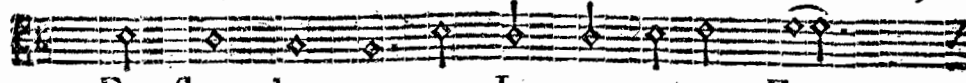
Het Englenkoor zingt eeuwig uwen lof ,

Vol liefd' en dank , in 't zalig hemelhof !

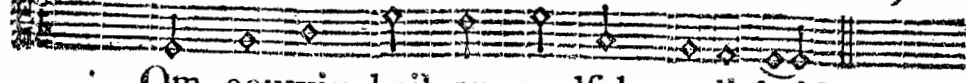
2 Wij , op deez' aard' , wij nadren uwen troon ,

En slaan het oog op J E Z U S uwen Zoon ,

Die 't biddend hart , tot bidden heeft bereid ,

Om eeuwig heil en aardsche zaligheid.

3 Die Zoon lag ons deez' bidſchets in den mond:

„Uw koningrijk koom' over 't wereldrond;”

Het koom' en heersch' alom van zee tot zee,

Dit, Vader! ja, dit zij ons aller beê.

4 Uw' heerschappij verbreek' eens 't helsch geweld,

Waar 't zich verheft, of tegen U zich stelt,

Opdat uw Rijk zoo luistervol in magt,

Tot 's werelds eind', al d'eer wordt toegebragt.

5 Dan wordt de vreê van waarheid blij gekust,

Het vuur van twist voor eeuwig uitgebluscht;

Tot Gij 't heelal, door 't licht uws heils vervuld,

Voor d'eeuwigheid, in U volmaken zult.

6 O Vader! ja, zoo koom' uw-rijksgebied,

Hoor onze beê, in 't opgezongen lied,

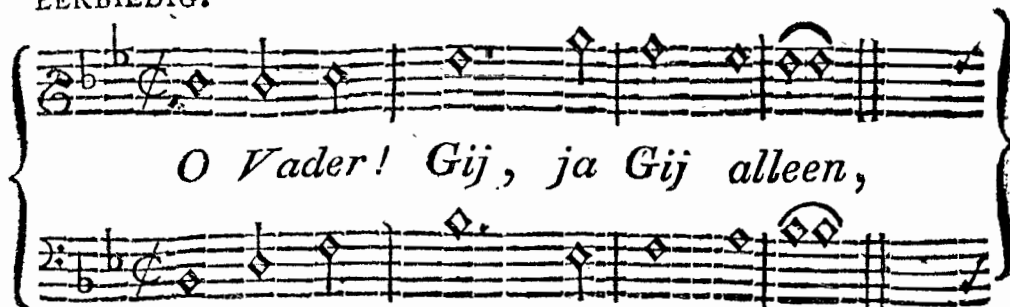
Om Jezus wil; en maak ons hart bereid,

Voor uwe komst tot onze zaligheid.

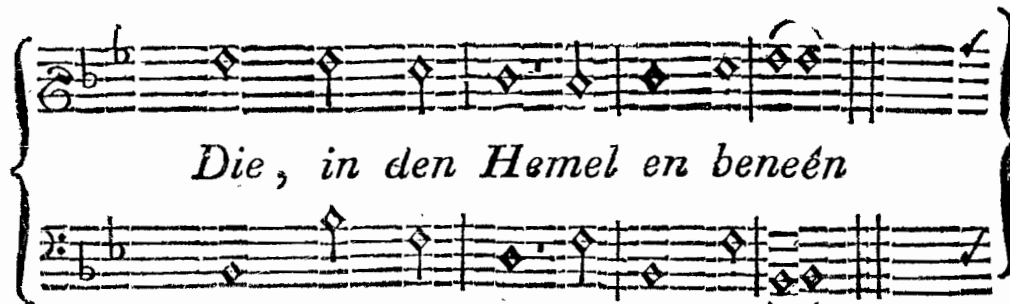
DERDE BEDE

EERBIEDIG.

17
10^e = blanco

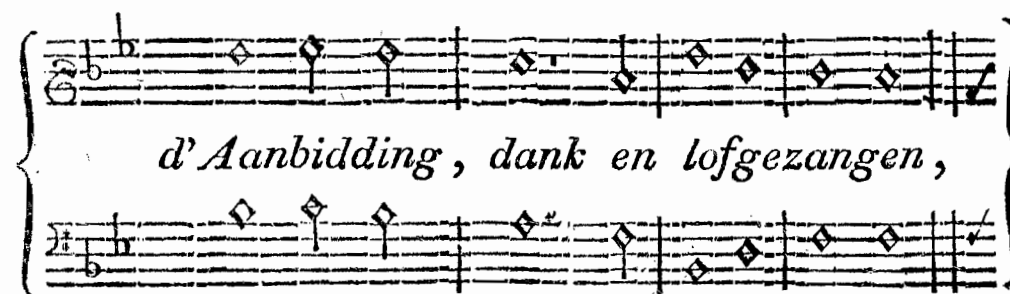
O Vader! Gij, ja Gij alleen,

Die, in den Hemel en beneën

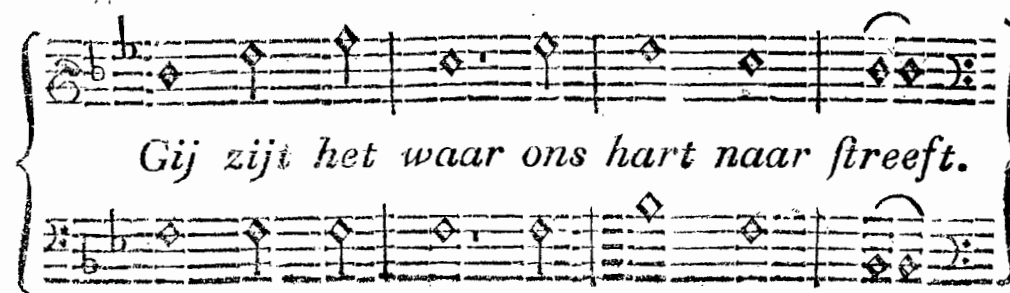
Op aarde, waardig zijt t'ontvangen,

d'Aanbidding, dank en lofgezangen,

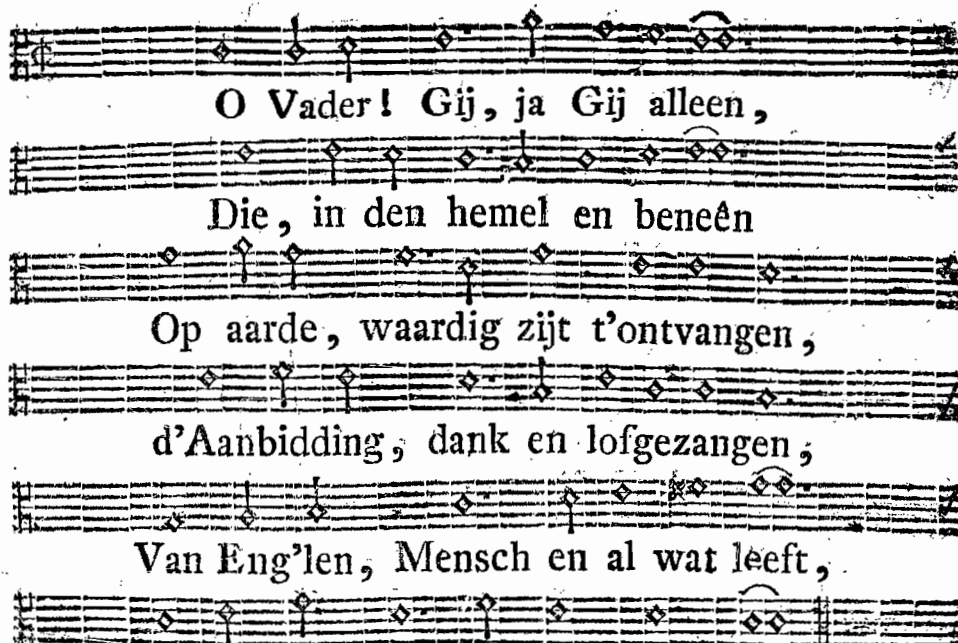
Van Eng'len, Mensch en al wat leeft,

Gij zijt het waar ons hart naar streeft.

IVde L I E D.

D E R D E B E D E.

O Vader! Gij, ja Gij alleen,
Die, in den hemel en beneen
Op aarde, waardig zijt t'ontvangen,
d'Aanbidding, dank en lofgezangen;
Van Eng'len, Mensch en al wat leeft,
Gij zijt het waar ons hart naar streeft!

2 Wij buigen ons voor uwen troon,
 En smeeken, met uw' lieven Zoon,
 Dat steeds uw' wil, zoo hoog in waarde,
 Geschied' in hemel en op aarde;
 Buig, Vader! hiertoe ons gemoed,
 Al treft ons bange tegenspoed.

3 Doe ons, met eerbied en ontzag,
 Uw' wil betrachten dag aan dag,
 Om, met de reine hemellingen,
 In al ons werk uw' lof te zingen;
 En waar uw wil ons veel gebiedt,
 Niet rusten voor die is geschied.

4 Treft ons soms bange tegenheên,
 Het denkbeeld aan uw' wil alleen,
 Zal ons dan troost en moed doen vinden,
 Ons meer aan uwen dienst verbinden.

Och!

Och! geef ons, Vader! zulki bestaan,

Om aan uw' hand geleid te gaan,

5 Uw wil geschied', in nood, of smart;

Doorstroomt die beë geheel ons hart,

Dan zullen wij nooit tegenstreven,

Maar U in alles d'eere geven;

Daar G'in uw' wil ons hebt bereid,

De kweeking onzer zaligheid.

6 Ons leven zij dan lang of kort,

De tijd, die afgewisseld wordt,

Hebt Gij, naar uwen wil, berekend,

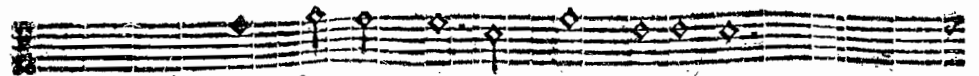
Al d'oogenblikken afgeteekend,

Voor ons bestaan; och! geef ons Heer!

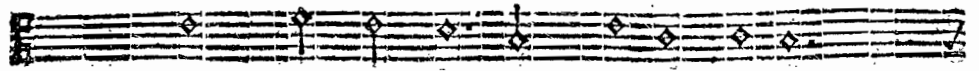
Daarin te rusten, U ter eer!

7 Maar, Vader! ach! wie toch zijn wij,

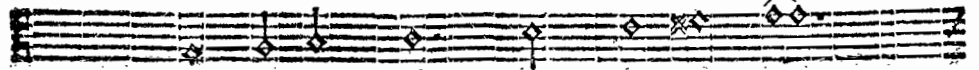
Weerstrevers uwer heerschappij,

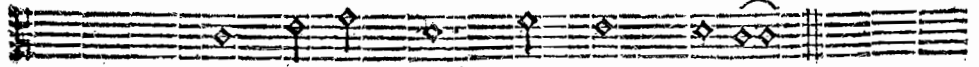
Die immer uwe daën bedillen.

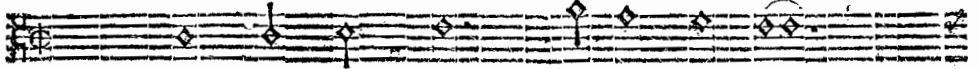
Och! zie ons aan in 't heilig willen

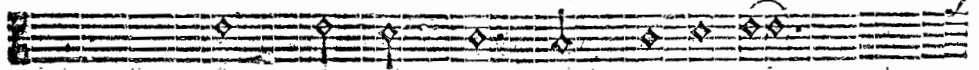
Van uwen Zoon, die 't lijdens pad,

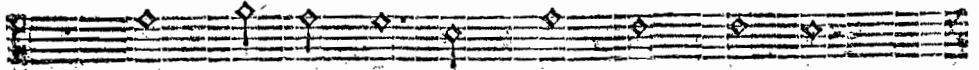
Naar uwen wil, volmaakt betrad.

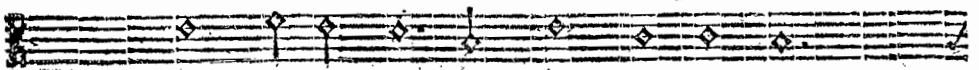
8 Geef dat wij, door 't geloof in Hem,

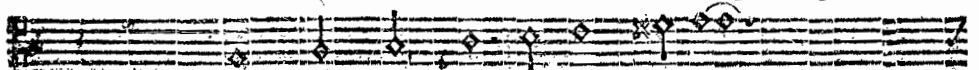
Steeds hooren naar uw' liefdestem,

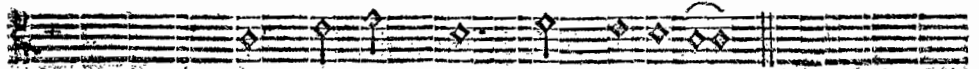
Hoe moeilijk ons uw' wil moog schijnen;

Dan zullen uit ons hart verdwijnen,

De neev'len der bekommering,

Bij elke standsverwisseling!

VIERDE BEDE.

23
24=blanco

BIDDEND.

*Vader, vol van me-de-doogen! Die, uw'
Sla op ons uw' Vader-oogen, Zijt, om*

*scheps'len mild'lijk voedt, Wij toch kunnen
JE-ZUS wil, ons goed!*

ons niet geven, Niet behouden bij het

leven, Buiten 't alles voedend brood; Sluit

G'uw bronnen, Goedheids-ader! O, dan mis-

sen w' U als Vader, En wij storten in den dood.

Vde L I E D.

V I E R D E B E D E.

Vader, vol van mededoogen!
 Die uw' fchepf'len mild'lijk voedt,
 Sla op ons uw' Vader-oogen,
 Zijt, om J E Z U S wil, ons goed!
 Wij toch kunnen ons niets geven,
 Niet behouden bij het leven,
 Buiten 't alles voedend brood;
 Sluit G'uw' bronnen, Goedheids-äder,
 O, dan misfen w'U, als Vader,
 En wij storten in den dood.

2 't Wel besteden onzer krachten,
 Moeitevolle zorg en vlijt,
 Bij het ijd'rig pligt betrachten,
 Voegt ons, Vader! t'allen tijd:
 Och! dit al kan ons niet baten,
 Zonder U zijn wij verlaten,
 Even als een weêrloos kind,
 Dat, te midden der gevaren,
 Schreijend' blijft op redding staren,
 En noch hulp, noch bijstand vindt.

3 Hoe veel goeds wij ons beloven,
 Van de werken der natuur,
 Gij kunt ons dit al ontrooven,
 Door uw' vrijmagt en bestuur;
 Volle schoven, korenaren,
 Mogen wij te zaam vergaren,

Oogsten al wat d'aarde geeft;
't Baat niet, hoeveel wij verkregen,
Daar toch, zonder uwen zegen,
Nimmer enig scheepsel leeft.

4 Hemel, aarde, zee en bronnen,
Die Gij schiept voor ons bestaan,
Pralen, in onz' oog' als zonnen,
Kondigen uw' goedheid aan.

O! wat zouden wij vermogen,
Zoo uw' Vaderlijk meêdoogen
Ons slechts eenen dag verliet,
Voeding, kleeding, levenskrachten,
Alles, wat wij kunnen wachten,
Staat toch onder uw gebied.

5 Vader! wil ons niet bedroeven.
Geef ons elken dag het brood,

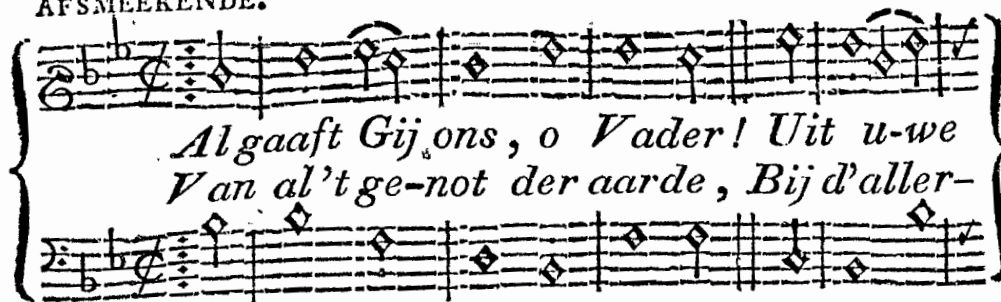
En al 't geen wat wij behoeven,
 Opdat wij, door hongersnood
 Niet bezwijken in dit leven,
 Maar wil bovenal ook geven,
 't Zielenheil, door U bereid,
 Dat G'ons in uw' Zoon wilt schenken;
 Blijf zoo immer aan ons denken,
 Voor den tijd en d'eeuwigheid!

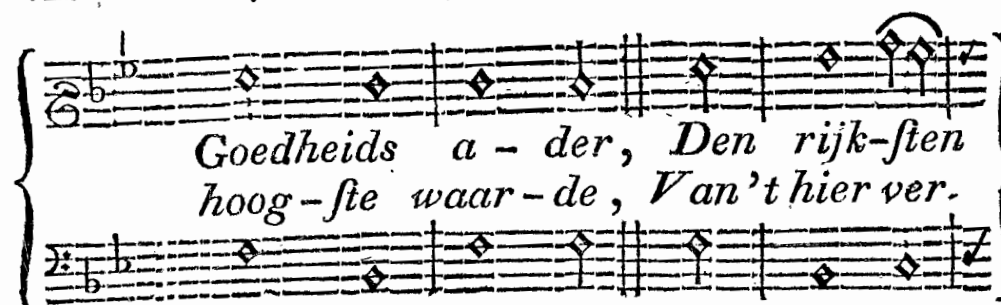
V I F D E B E D E.

29
30 = bianco

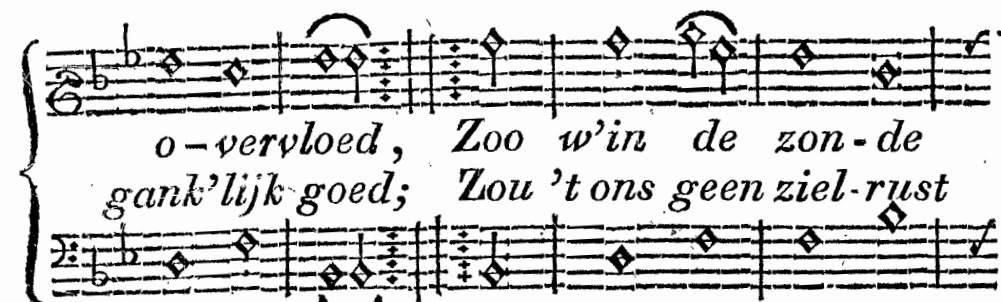
AFSMEEKENDE.

*Algaast Gij ons, o Vader! Uit u-we
Van al't ge-not der aarde, Bij d'aller-*

*Goedheids a - der, Den rijk-sten
hoog-ste waar-de, Van't hier ver.*

*o-vervloed, Zoo w'in de zon-de
gank'lijk goed; Zou't ons geen ziel-rust*

*bleven, Voor een toekomstig lot; Ont-
geven,*

ferming en genade, Komt ons veel

meer te stade, Dan al het schijngenot.

Vide L I E D.

V I J F D E B E D E.

Algaaf Gij ons, o Vader!

Uit uwe goedheids-ader,

Den rijksten overvloed

Van al 't genot der aarde,

Bij d'allerhoogste waarde

Van 't hier vergank'lijk goed,

Zoo w'in de zonde bleven,

Zou 't ons geen zielrust geven,

Voor een toekomstig lot;

Ontferming en genade,

Komt ons veel meer te stade,

Dan al het schijn-genot.

Wij

2 Wij knielen voor U neder,
 O Vader! die zoo teeder
 Op boetelingen ziet;
 Vergeef ons onze zonden,
 Die uwe wetten schonden,
 Gedenk ons misdrijf niet!
 Ook wij, wij willen toonen,
 Dat w'allen, die ons honen,
 Tot grievend leed en smart,
 Vergeving willen schenken,
 Hun misdaen niet gedenken,
 Met een regt Christen hart!

3 O Vader! stort dien zegen,
 Door uwen Zoon verkregen,
 Verhoorend' op 't gebed!
 Zoo G'ons niet woudt vergeven,

Al wat wij steeds misdreven,
Geen ziel werd ooit gered,
Wij toch zijn aardelingen,
Die 't diep bederf ontvingen,
Van 't kiemend leven af;
Wij zullen zondaars blijven,
Vervuld met wanbedrijven,
Tot aan het zwijgend graf!
4 't Bederf, dat wij gevoelen,
Blijft immer in ons woelen,
Hoe ook met kracht weêrstaan;
De beê om 't schuldvergeven,
Moet, door geheel ons leven,
Van onze lippen gaan;
Vol jamm'ren en ellenden,
Moet elk zich tot U wenden,

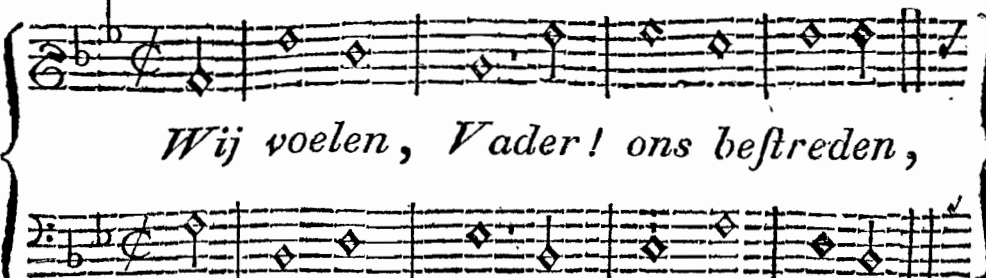
O Vader! en uw Zoon,
 Voor onze schuld gestorven,
 Heeft ons den weg verworven,
 Tot uw' genade-troon!

5 Och! wil U dus ontfermen,
 Zoo vaak wij biddend' kermen,
 Om schuldvergifenis;
 En leer ons zoo te leven,
 Dat wij bewijzen geven,
 Wat schuldvergeving is.
 Dat wij, uit wederliefde,
 Daar onze schuld U griefde,
 De zonde weêrstand biên;
 Outzinkt hier ons vermogen,
 Dat dan uw' Vader oogen,
 Op ons, in J E Z U S, zien!

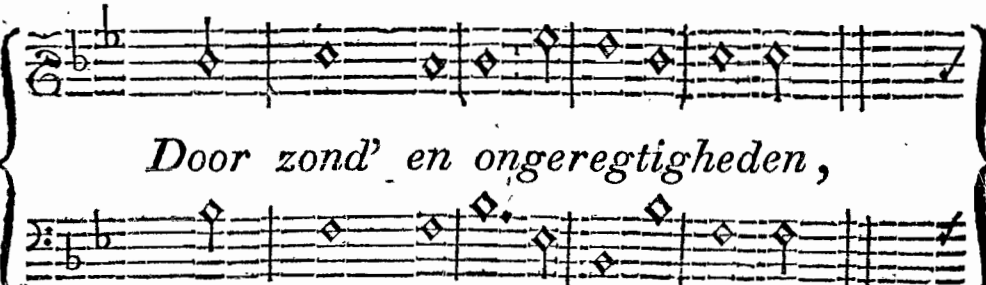
Z E S D E B E D E.

35
36=blanco

KLAGENDE,

Wij voelen, Vader! ons bestreden,

Door zond' en ongeregtigheden,

Verzoeking knaagt steeds aan ons hart;

't Vuur, dat in ons gestaag blijft prikk'len,

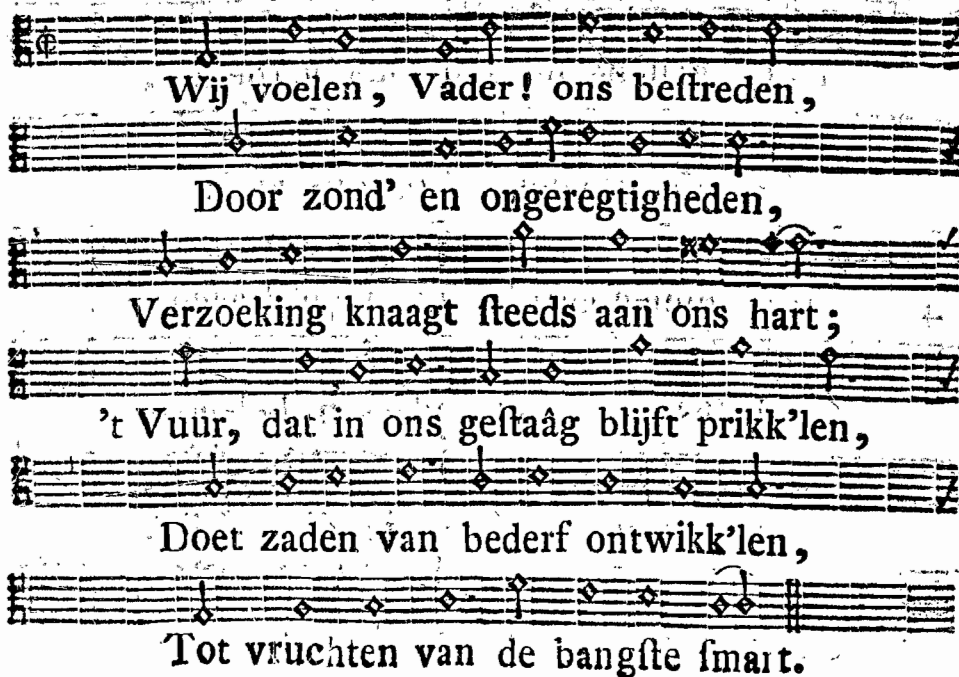
Doet zaden van bederf ontwikk'len,

Tot vruchten van de bangste smart.

VIIde L I E D.

Z E S D E B E D E.

Wij voelen, Vader! ons bestreden,
Door zond' en ongeregtigheden,
Verzoeking knaagt steeds aan ons hart;
't Vuur, dat in ons gestaag blijft prikk'len,
Doet zaden van bederf ontwikk'len,
Tot vruchten van de bangste smart.

2 Wij, in een' wereld vol van zonden,
 Aan helsche snoeren vast gebonden,
 Zijn al te vaak tot kwaad verleid;
 Wij voelen, bij het edelst pogen
 Tot strijden, al ons onvermogen,
 De zwakheên onzer stoflijkheid.

3 Hoe noodig, Vader! dat wij smeeken,
 Ontheffing van die zielsgebreken,
 Die ons zoo dikwijls struiklen doen;
 Laat geen verzoeking ons zoo treffen,
 Noch helsche magten zich verheffen,
 Dat z'overwinnend' op ons woën.

4 Wij kunnen geen' verzoeking dragen,
 Noch lusten die ons vleesch behagen,
 Noch weerstand bieden in dien strijd;
 Uw Geest moet ons gestadig sterken,

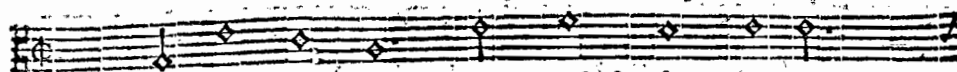
Het

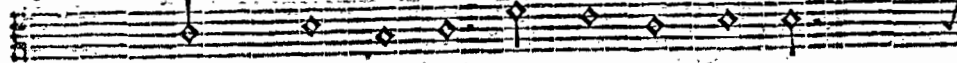
Het willen en 't volbrengen werken,

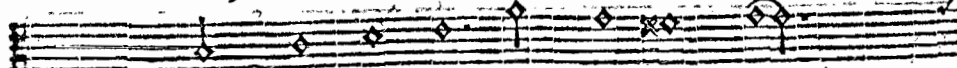
In onze zielen, t'allen tijd.

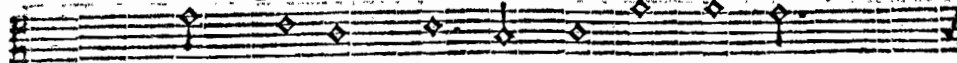
5 Bewaar ons dat w'ons zelv' niet voeren,

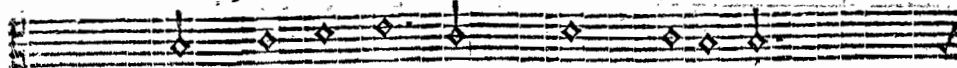
Daar, waar verzoekers op ons loeren,

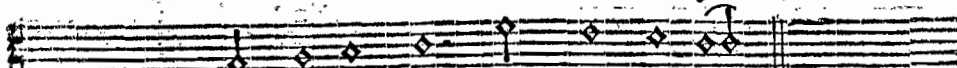
Tot prooijen van hun heilloos doel;

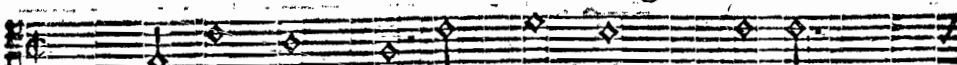
Geef, Vader! dat wij moedig strijden,

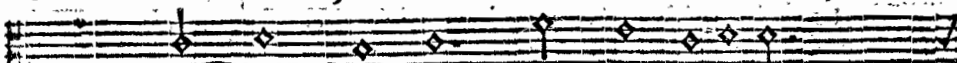
Als zulken die uw' Naam belijden,

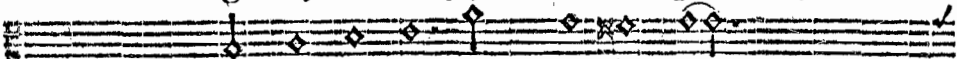
En eeren met een rein gevoel.

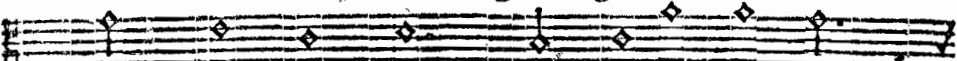
6 Verlos ons, Vader! dus van 't kwade,

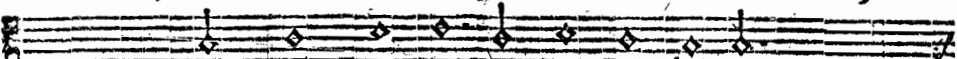
En geef, dat wij, door uw genade,

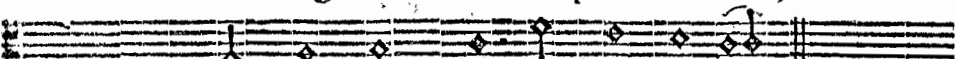
De zielverzoeking' tegenstaan,

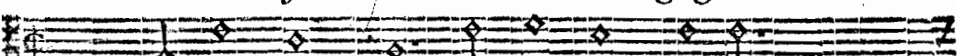
Om, door uw kracht, met vaste schreden,

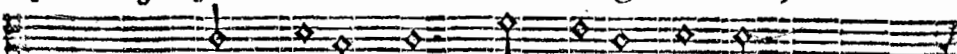
Den weg des levens op te treden,

Dien J E Z U S ons is voorgegaan.

7 Ja J E Z U S kon verzoeking' weren,

Geen Satan kon Hem overheeren,

Al bood hij Hem de kroon en staf,
 Van d'ondermaansche koningrijken,
 Dit deed zijn' eerbied niet bezwijken,
 Dien Hij aan U, zijn' Vader, gaf.

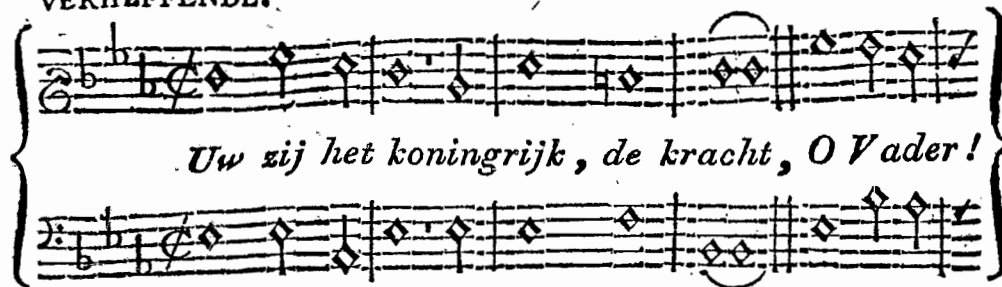
8 Och! zie ons, Vader! vol meêdoogen,
 Daar w'in ons zelven niets vermogen,
 In J E Z U S aan, die, door zijn kracht,
 Om ons verzoeking heeft gedragen,
 Geheel de helmagt heeft verslagen,
 Tot Hij kon zeggen: „ 't is volbragt!’”

BESLUIT DES GEBEDS.

41
42=blanco

VERHEFFENDE.

Uw zij het koningrijk, de kracht, O Vader!

vol meêdoo-gen! En al wat Gij hebt voortge-

bragt, Licht dienstbaar voor uw' oo-gen!

Geen' kracht bestaat, dan d'uw' alleen;

Vertrouwend' op uw' zorgen, Verheffen w'onze

smeekgebeên Tot U, op ie-dren mor-gen.

VIIIte L I E D.

BESLUIT DES GEBEDS.

Uw zij het koningrijk, de kracht,
 O Vader! vol meêdoogen!
 En al wat Gij hebt voortgebragt,
 Ligtdienstbaar voor uw' oogen!
 Geen' kracht bestaat, dan d'uw' alleen;
 Vertrouwend' op uw' zorgen,
 Verheffen w'onze smeekgebeên,
 Tot U, op iedren morgen.

Uw

2 Uw zij de kracht, o Vader! ja!
 Niets kan uw' invloed weren,
 Om ons te schenken, uit genade,
 Wat wij van U begeeren;
 't Bukt al in 't stof wat adem heeft,
 Voor U, o Goedheids-ader!
 Die 't leven wekt en voeding geeft,
 O, aller God en Vader!

3 Uw zij al d'eer en heerlijkheid,
 Door s'chepf'len nooit volprezen,
 De luister uwer majesteit,
 Is eeuwig als uw Wezen!
 Uw licht gaat 't licht van zon en maan,
 In glansen ver te boven,
 Gij leidt de sterren op haar' baan,
 Die op uw' wenk verdooven.

4 Een heerlijkheid, die eeuwig duurt,
 Wie zou die ooit omschrijven,
 Die van geen' Seraf wordt doorgluurd,
 En naamloos ons zal blijven?
 Uw luistervolle heerlijkheid,
 Wordt door geen' Englen tongen,
 O Allerhoogste Majesteit!
 Veelmin door ons, volzongen.

5 Ja, Amen! Vader! 't zij ons lied,
 Daar wij vertrouwend wachten,
 Op U, die onze nooden ziet,
 Die 't nooit ontbreekt aan krachten;
 Wij slaan het oog op uwen Zoon,
 Van wien wij 't bidden leerden,
 Ons wees op uw' genade-troon,
 Om al wat wij begeerden.

6 Dit Amen! Vader! ja dit woord,
In uwen Zoon geheiligd,
Verzekert dat G'ons bidden hoort,
En eenwig ons beveiligt:
Dat g'in Hem onzen Vader zijt,
Die ons nooit zult beschamen,
En liefd'rijk geven, t'allen tijd,
Wat wij behoeven. Amen.

VERPLIGTENDE LIEFDE TOT JEZUS:

47
407=blanco

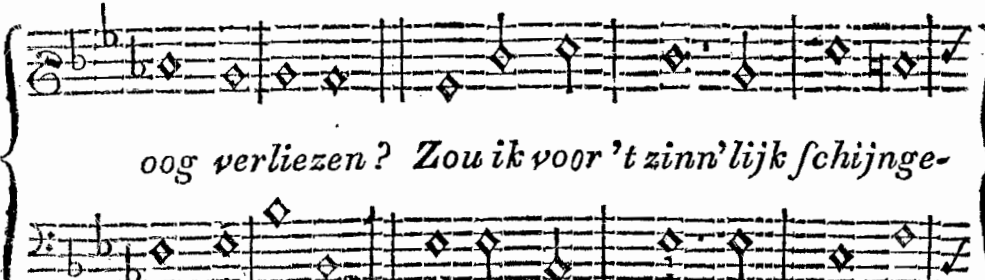
BEDACHTZAAM.

Zou ik mijn rampvol levenspad Bewand'len,

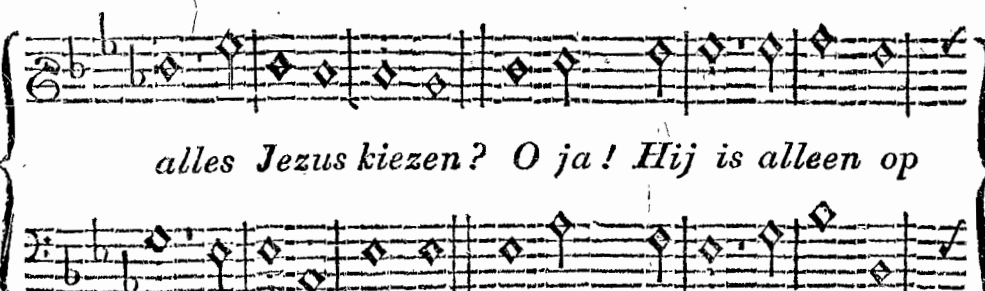
en den waren schat Des levens uit mijn

oog verliezen? Zou ik voor 't zinn'lijk schijnge-

not, Ter liefde voor mijn' Heer en God, Niet boven

alles Jezus kiezen? O ja! Hij is alleen op

aard', Geheel mijn lust, mijn liefde waard.

IXde L I E D.

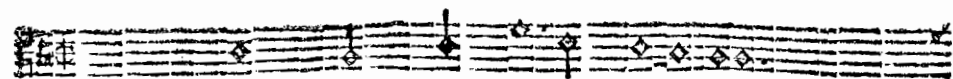
VERPLIGTENDE LIEFDE TOT JEZUS.

Zou ik mijn rampvol levenspad
 Bewand'len, en den waren schat
 Des levens uit mijn oog verliezen?
 Zou ik voor 't zinn'lijk schijn-genot,
 Ter liefde voor mijn' Heer en God,
 Niet boven alles J E Z U S kiezen?
 O ja! Hij is alleen op aard',
 Geheel mijn' lust, mijn liefde waard'.

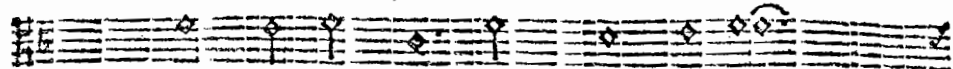
D

2 Maar,

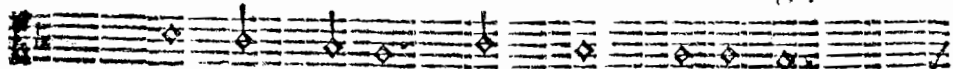

2

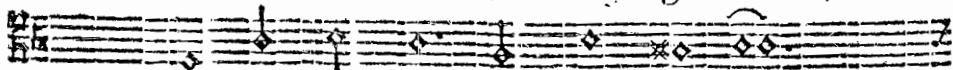
Maar, ach! wie is de fterveling,

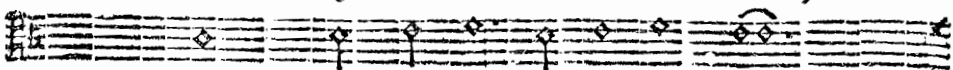
Die warme liefd' in 't hart onving,

En niet weldra weêr moest gevoelen,

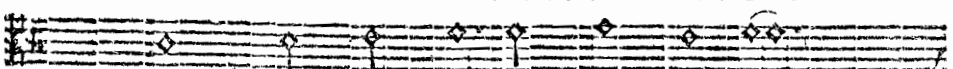
Hoe in zijn koud en schuldvol hart,

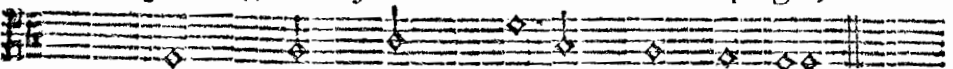
d Aan 't stof verkleefde boezemsmart,

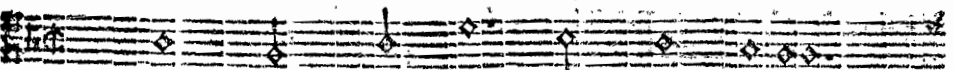
Dat vuur der liefde deed verkoelen?

Ja 't glansrijkst' onzer liefd' en pligt,

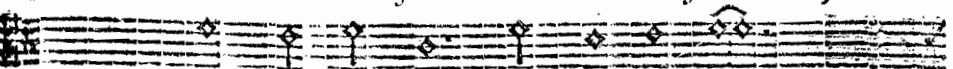

Gloort flauw als 't koude Noorderlicht.

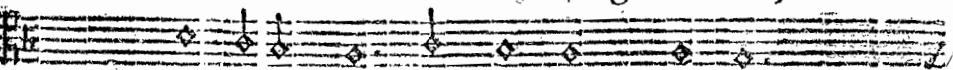

3

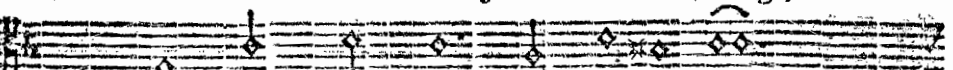
Hoe flauw mijn liefd' ook schijn of is,

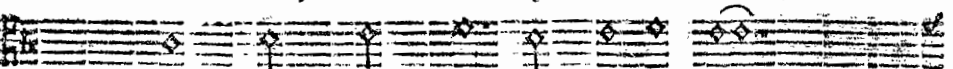
Hoe veel ik van mijn pligten mis,

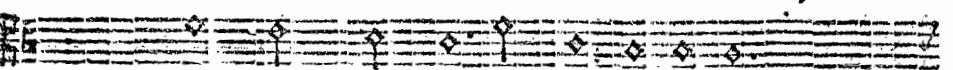
En alles ben aan j e z u s schuldig;

Ik weet, dat nooit zijn liefd koelt;

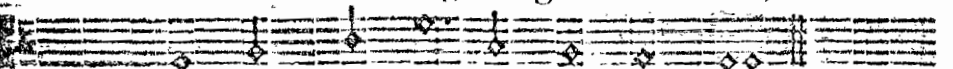
Hoe heerschend ook de zonde wel,

Hij blijft lankmoedig en geduldig;

Een liefde die geen grenzen ziet,

Verkoelt toch in mijn' j e z u s niet!

4 Hoe,

4 Hoe, zou ik niet dien ed'len mensch
 Beminnen, die naar mijnen wensch,
 Mij had gered uit doodsgevaar?
 Hoe, zou ik in zijn smart en pijn,
 Niet dra zijn hulp, zijn redder zijn,
 Of in zijn heil mijn vreugd ontwaren?
 Maar, ach! hoe dooft die teekening,
 Bij 't geen' 'k uit J E Z U S liefd' ontving.

5 Ja J E Z U S liefd', onschatbaar groot,
 Verheft zich boven graf en dood,
 Gaat Eng'len wijsheid ver te boven;
 Z'is grenzenloos en onbepaald,
 Daar Hij, wien godd'lijk licht omstraalt,
 Zijn' troon verliet, in 't Hof der hoven;
 Werd mensch, en leed en stierf, op aard',
 Hoe veel is zulk een liefde waard'!

6 Ja, 'k heb mijn' J E Z U S lief, die mij
 Verlost heeft, van de heerschappij
 Der zonde, door zijn smart'lijk sterven;
 Hij heeft mij, uit den somb'ren nacht
 Des doods, in 't Godlijk licht gebragt,
 Om nooit zijn zeeg'nend heil te derven;
 Hoe veel ben 'k dus aan Hem verplicht,
 Die liefd' in 't hart en vrede sticht!

7 O lieve J E Z U S! ik gevoel,
 Hoe ik in liefde steeds verkoel,
 Te vast aan 't aardfche stof gebonden;
 Och! vuur die liefd' in mij meer aan,
 Die ik, voor al uw' liefde daên,
 Gevoel, U schuldig heb gevonden;
 Dan wordt mijn pligt, door uwe kracht,
 Tot wederliefde, trouw volbragt.

HET OOG OP JEZUS.

53
54=blanco

ERNSTIG.

*Wat staart g'o mensch! op goud of eer,
Sla 't oog op JE - ZUS u - wen Heer,*

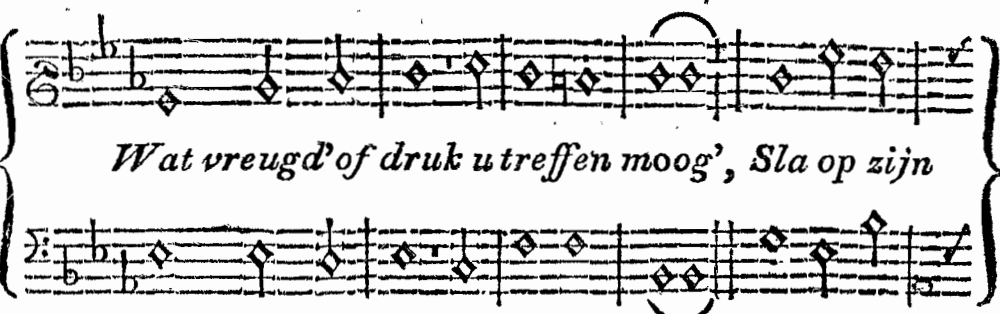
*En al wat d'aard kan geven?
Als 't le - ven van uw leven;*

Staar Hem op al uw'wegen aan, Hij is u heilrijk

voorgegaan, Bij zijn verkeer op aarde;

Wat vreugd' of druk u treffen moog', Sla op zijn

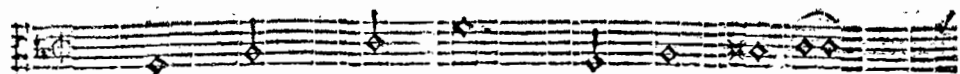

doen en laten't oog, En leer van Hem uw'waar-de.

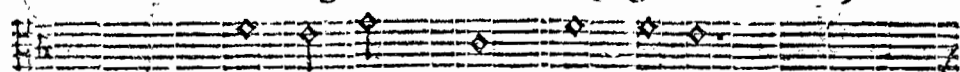
Xde L I E D.

H E T O O G O P J E Z U S,

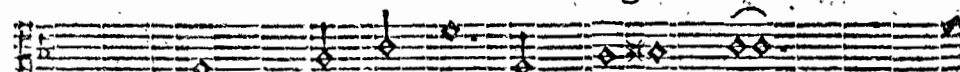
E E R S T E A F D E E L I N G.

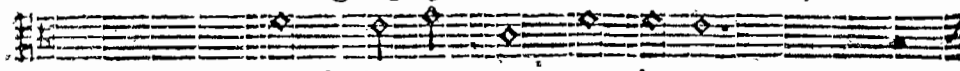
Wat staart g' o mensch! op goud of eer,

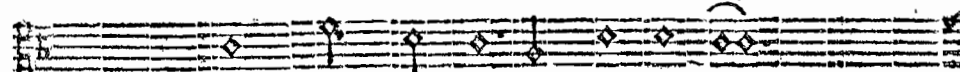
En al wat d'aard kan ge en?

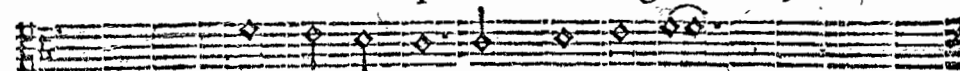
Sla 't oog op J E Z U S uwen Heer,

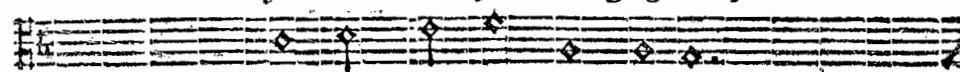
Als 't leven van uw leven;

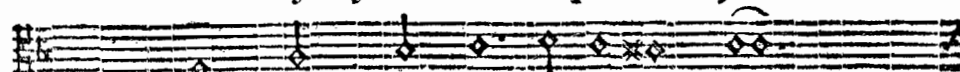
Staar Hem op al uw' wegen aan,

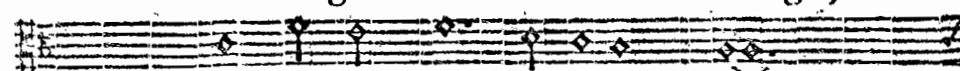
Hij is u heilrijk voorgegaan,

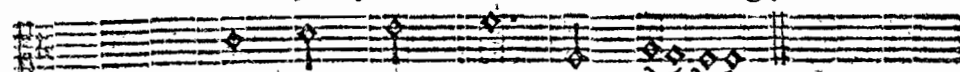
Bij zijn verkeer op aarde;

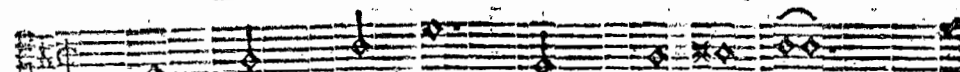
Wat vreugd' of druk u treffen moog',

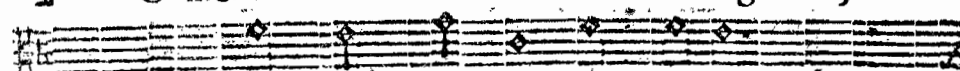
Sla op zijn doen en laten 't oog,

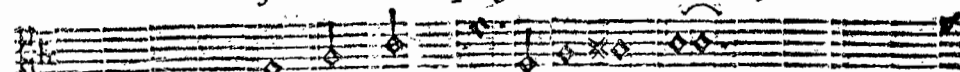
En leer van Hem uw' waarde.

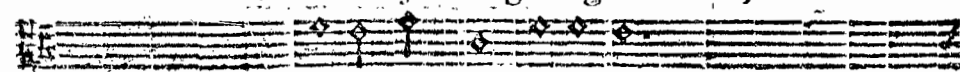
2 O mensch! bestemd voor d'eeuwigheid,

Blijf steeds op J E Z U S staren,

Die al zijn volgelingen leidt,

Beveiligt in gevaren;

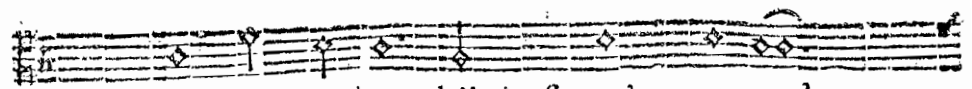

Het wis kompas is in zijn hand,
 Waardoor gij 't hemelsch Vaderland,
 Der stille rust kunt vinden;
 De wereld-zee, hoe onbefuisd
 Zij tegen rots en klippen bruist,
 Kan nooit zijn magt ontbinden.
 3 Zie J E Z U S van zijn vroegste jeugd,
 Hoe Hij zich heeft gedragen,
 Hij, 't voorbeeld van volmaakte deugd,
 En 't Godd'lijk welbehagen.
 Zie J E Z U S, zie hoe onvermoeid
 Hij zich aan regt en waarheid boeit,
 Ontmommend huichelaren;
 Hoor Hem, als Leeraar, 't heilig doel
 Van God, met rein en warm gevoel,
 De menschen openbaren.

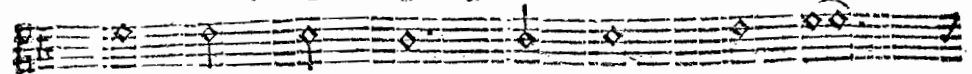
4 Zie, mensch! zie J E Z U S ned'righeid,
 Zie Hem in ootmoed wand'len;
 In vlekkelooze heiligheid,
 Met vriend en vijand hand'len.
 Zie Hem bij kranken en in nood,
 Bij armen en bij graf en dood,
 Als menschenvriend verkeeren;
 En blijf ook, op uw levensbaan,
 Hoe onnavolgbaar, zulk bestaan,
 Van Hem altijd begeeren.

TWEDE AFDEELING.

5 Zie J E Z U S, in Gethzemané,
 Den last der zonde dragen,
 Hoor Hem in doodsche droefheids wee,
 Zijn' Vader sterkte vragen;

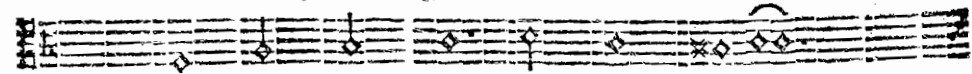
Zie zijn gedrag bij 't snoodst verraad,

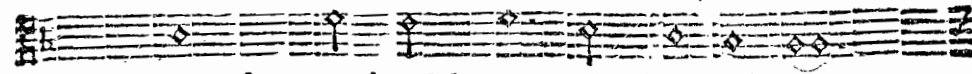
Zie Hem zijn vriendsc' apshulp, voor haat,

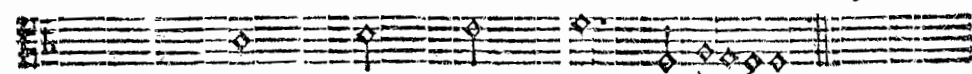
Zijn' vangeren betoonen;

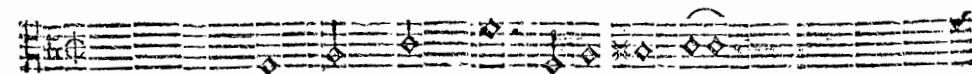
En leer zoo, met het reinst gevoel,

Naar 't voorbeeld van zijn heilvol doel,

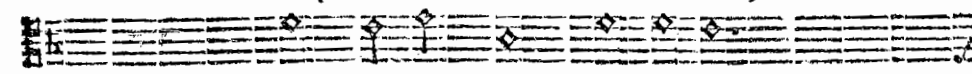

Nooit kwaad met kwaad beloonen.

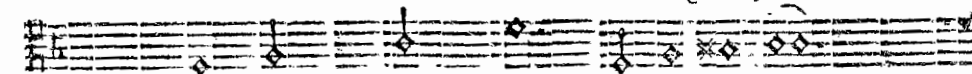

6

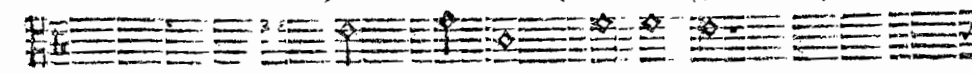
Zie J E Z U S in Ca afas zaal,

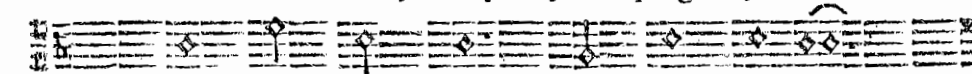
Met onze schuld bewogen,

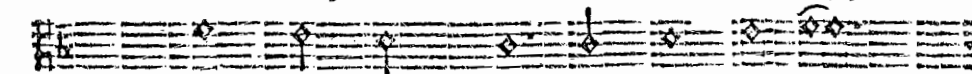
Miskend, door schimp en logentaal,

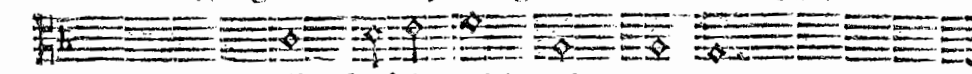
Ver cht, belpot, belpogen;

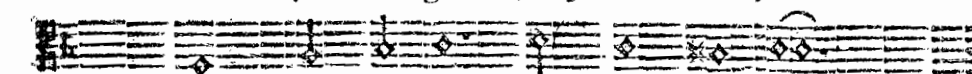
Zie Hem, o mensch' en schat hierbij,

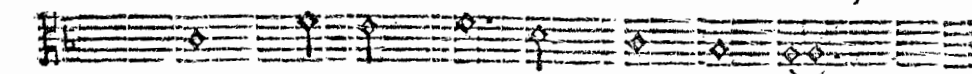
Zijn grootheit, magt en heerschappij,

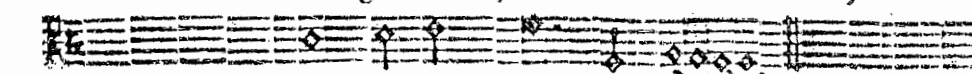
Zijn heiligheid, zijn waarde;

Zie, hoe Hij u, door leed en smart,

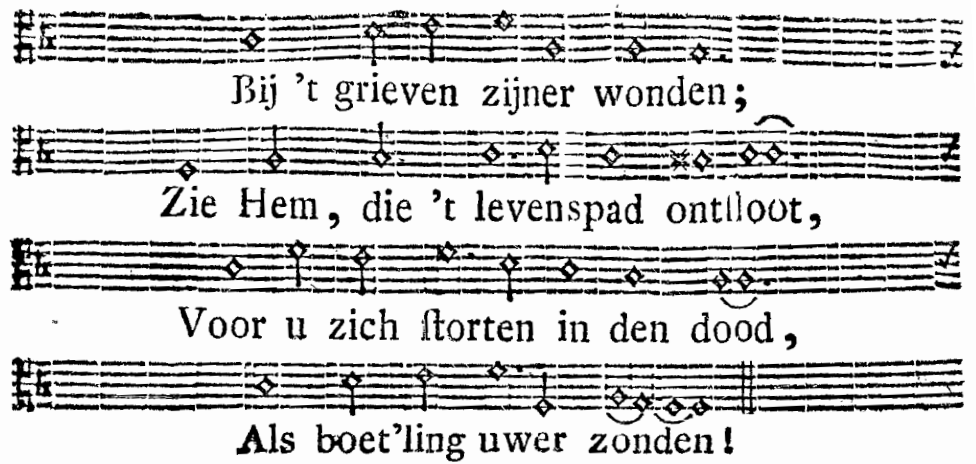
Als 't eenigst rustpunt voor uw hart,

Den hemel bragt op aarde.

7 Zie Hem aan 't kruis, en hoor zijn beê,
 Voor zijne moordenaren,
 Die eeuwig heil, genaë en vree,
 Een' kruif'ling deed ervaren;
 Zie Hem, die licht en leven is,
 Voor U in bange duisternis,
 Van zijnen God verlaten;
 Hoor, hoe de groote Levens-vorst,
 Voor U, daar smachtend klaagt: *mij dorst!*
 En leer de zonde haten.

8 Zie J E Z U S, zie Hem in zijn leed,
 Met al uw' zonden strijden;
 Zie Hem, o mensch! die niets misdeed,
 De zwaarste smarten lijden!
 Zie Hem, in zulk een smart, bespot,
 Door priesterschaar en 't moordziek rot,

Bij 't grieven zijner wonden;
 Zie Hem, die 't levenspad ontloot,
 Voor u zich storten in den dood,
 Als boet'ling uwer zonden!

DERDE AFDEELING.

9 Zie J E Z U S, die het al volbragt,
 Hoe Hij, in 't graf gezonken,
 De stille rust, die gij verwacht,
 Heeft aan uw stof geschonken;
 Zie Hem, die graf en dood verwon,
 Weêr, als de schoonste morgenzon,
 Uit 't graf des doods verrezen;
 Zie Hem, hoe Hij, in heerlijkheid,
 Voor u den weg des heils bereidt,
 Om steeds bij Hem te wezen.

10 Zie Hem, daar Hij ten hemel vaart,
 Zijn' vrienden troost bij 't scheiden;
 Zijn' Geest belooft, die hen op aard
 Zou leeren, sterken, leiden;
 Zie Hem, verheerlijkt op zijn' troon,
 Als Heer en God, als 's Menschen-zoon,
 Als Priester en als Koning,
 Daar Hem een' zalig' Eng'len stoet,
 Als Wereldheerscher, blijd' begroet,
 Met Godd'lijk' eerbetooning.

11 Sla zoo, o mensch! uw oog op Hem,
 De bron van 't eeuwig leven,
 Om, aan zijn zaalge liefdestem,
 Gehoorzaamheid te geven.
 Zie J E Z U S, uw' Verlosfer, aan,
 Bij 't denkbeeld, wat Hij heeft gedaan,

Toen

Toen Hem uw rampstaat griesde;
 En geef, door uw gedrag, Hem eer,
 Als uw Verlosser, God en Heer,
 Met reine wederliefde.
 I 2 O JEZUS! doe ons zielgezig
 Zoo, immer, op U staren,
 Dat w'al het heil, door U gesicht,
 In ons gemoed ervaren;
 Dat w'U, als onzen waardsten schat,
 Beminne, op ons levenspad,
 U nooit uit 't oog verliezen;
 Doe ons zoo steeds uw liefde zien,
 Dat wij, wat ons deez' aard moog' biën,
 U, boven alles, kiezen.

JEZUS ONSCHULD.

OPGETOGEN.

63
64=blanco

*O! Blijf ik op mijn' Heiland staren,
Hoor ik zijn' Regters zelv' ver-kla-ren,*

*Bepeins ik al-les, wat Hij leed;
Dat Hij aan niemand iets mis-deed:*

Mijn God! hoe scheem'ren hier mijn' oogen;

Bewond'ring houdt mij opgetogen; Wie ziet die

heilgeheimen door! Hij, lijdend met een

vrij geweten; Wie kan die zee der liefde meten,

Bij 't volgen van dit lijdens/poor.

Xlde L I E D.

J E Z U S O N S C H U L D.

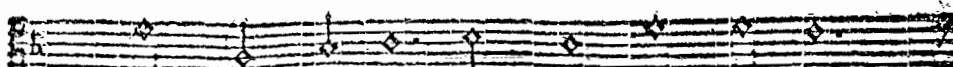

O! Blijf ik op mijn' Heiland staren,
 Bepeins ik alles, wat Hij leed;
 Hoor ik zijn' Regters zelv' verklaren,
 Dat Hij aan niemand iets misdeed:
 Mijn God! hoe scheem'ren hier mijn' oogen;
 Bewond'ring houdt mij opgetogen;
 Wie ziet die heilgeheimen door!
 Hij, lijdend met een vrij geweten;
 Wie kan die zee der liefde meten,
 Bij 't volgen van dit lijdenspoor!
 2 Ja Hij, de reinste menschenliefde,
 Moest, vlek'loos heilig, schuldig staan;
 E En

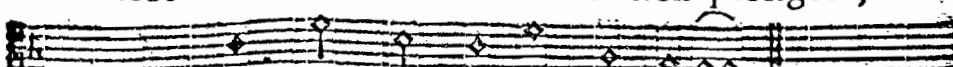

En al wat zijne ziel doorgriefde,
 Nam Hij als schuldvoldoening aan :
 Hoe lasterzucht Hem mogt bestrijden,
 Vermomde huich'laars Hem benijdden,
 En doemden tot den slavendood,
 Hij bleef dit al gelaten dragen;
 Zelfs toen Hij was aan 't kruis gellagen,
 Blonk nog zijn' onschuld godd'lijk groot.
 3 Wie is, als J E Z U S, zoo verflonden,
 Zoo weerloos als een Lam geknot,
 En echter schuldeloos bevonden,
 Ook in het heilig oog van God?
 Natuur bezweek, en d'aarde beefde,
 Toen Hij, de vlek'looz' onschuld, sneefde,
 Aan 't moordend kruis op Golgotha!
 Kon dit regtvaardigheid gehengen,

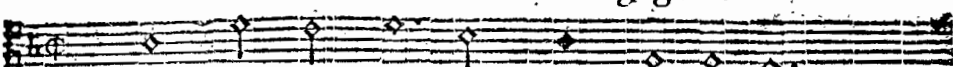
Het

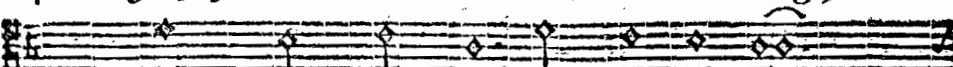
Het bloed der onschuld zoo zien plengen;

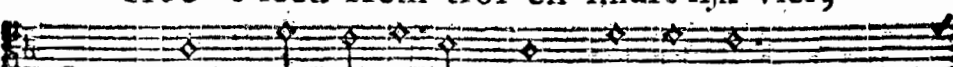
Bleef voor die beulen nog genaë?

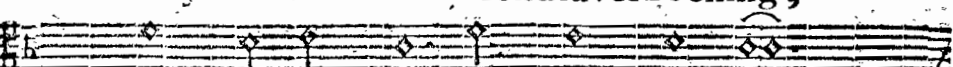
4 Ja, J E Z U S onschuld was voldoening,

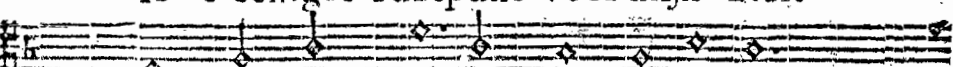
Hoe 't leed Hem trof en smart'lijk viel;

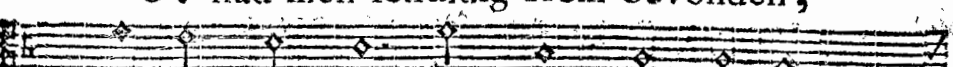
Zijn' schuldellooze schuldverzoening,

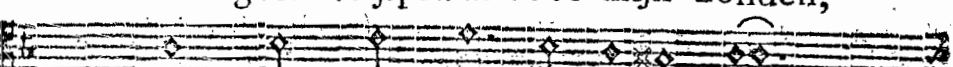
Is 't eenigst rustpunt voor mijn' ziel.

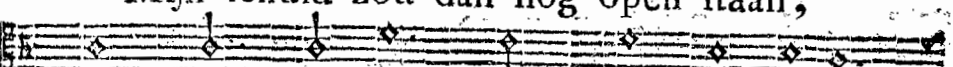
O! had men schuldig Hem bevonden,

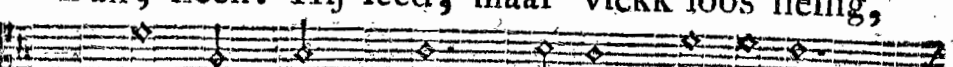
Ik had geen vrijspraak voor mijn' zonden,

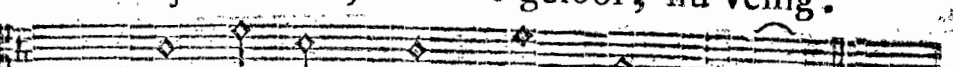
Mijn schuld zou dan nog open staan;

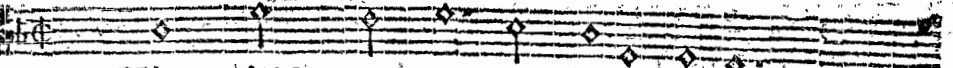
Dan, neen: Hij leed, maar vlek'loos heilig,

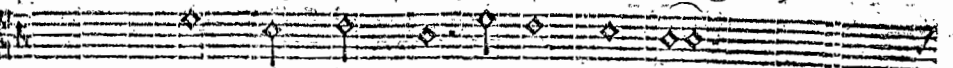
Ik juich dus, door 't geloof, nu veilig:

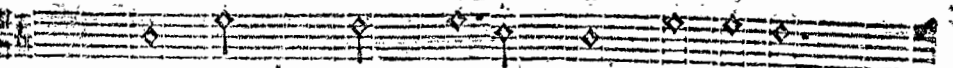
„Zijn onschuld heeft mijn schuld voldaan!”

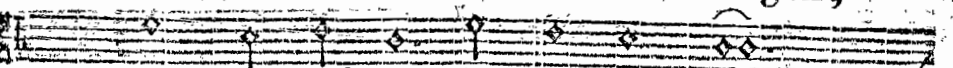
5 Hier ruischt een' zee van mededoogen,

Uit bronnen van genaë gevloeid;

Hier zie 'k Gods liefde-vuur verhoogen,

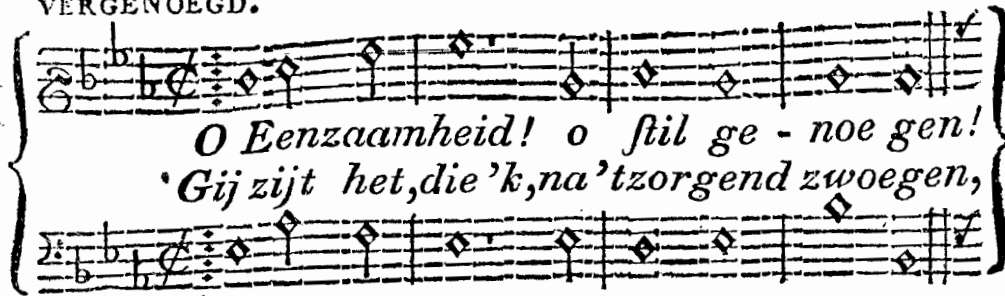
Dat voor het heil van zondaars gloeit.

Gods regt moest eeuwig zegepralen,
 En d'onfschuld voor de fchuld betalen,
 O wonderfpreuk! Gods liefde waard!
 Ja zulk een offer moest het wezen,
 Dat onze zielen kon genezen
 Van fmarten, die de zonde baart.
 6 O Heiland! leer ons onze zonden
 Betreuren, met een diep ontzag;
 Zij hebben U aan 't kruis gebonden,
 Doe z'ons beftrijden, dag aan dag.
 Och! mogten w'U, met blijde klanken,
 Als onzen Redder, immer danken,
 Die, fchuld'loos, onze fchuld voldeedt;
 En fteeds, in onzen wandel, toonen,
 Dat wij uw' liefd' en trouw beloonen,
 Door vrucht te plukken uit uw leed.

E E N Z A A M H E I D.

69
70 = blanco

VERGENOEGD.

*O Eenzaamheid! o stil ge - noe gen!
'Gij zijt het, die 'k, na 'tzorgend zwoegen,*

*'k Mis al - les als ik u verlies;
Meer dan al 't zingenot verkies!*

*Het aardsch gewoel, Der zielen
Rooft mij 't gevoel*

vreugd voor 't volgend leven; Daar gij, o

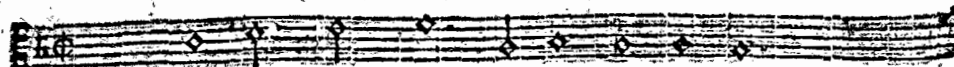
Eenzaamheid! Voor mij het pad bereidt,

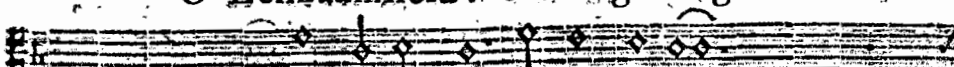
Waarop ik hemelwaarts kan streven.

XIIde LIE-D.

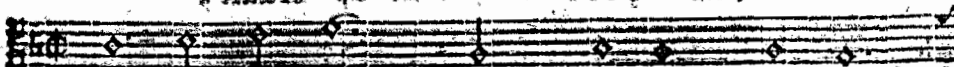
E E N Z A A M H E I D.

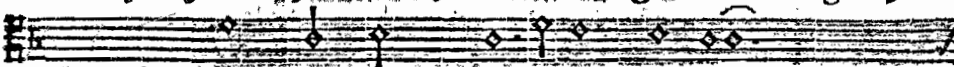
O Eenzaamheid! o stil genoeg!

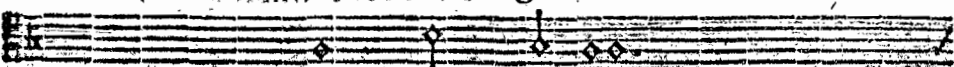
'k Mis alles als ik u verlies;

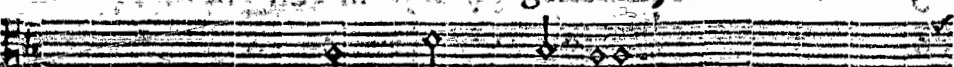
Gij zijt het, die 'k, na 't zorgend zwoegen,

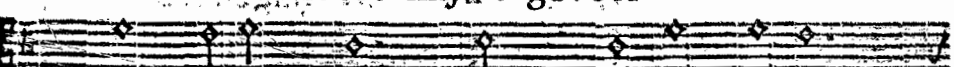
Meer dan al 't zingenot verkies!

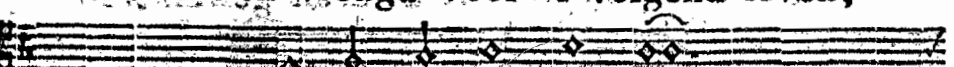
Het aardsch gewoel,

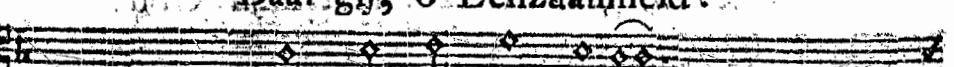
Rooft mij 't gevoel

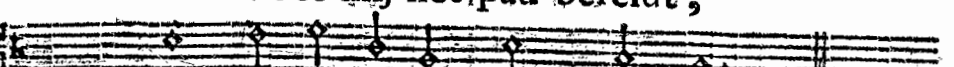
Der zielen vreugd voor 't volgend leven;

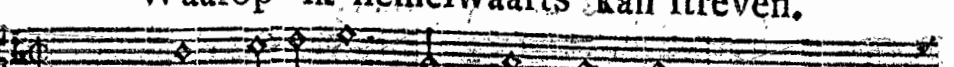
Daar gij, o Eenzaamheid!

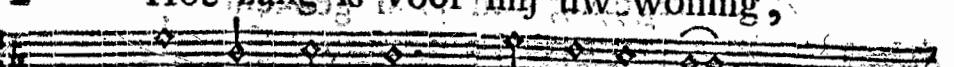
Voor mij het pad bereidt,

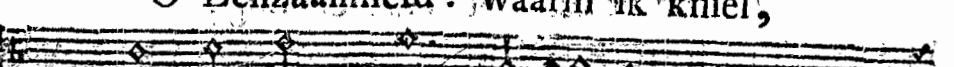
Waarop ik hemelwaarts kan streven.

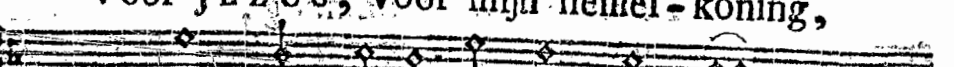
2 Hoe zalig is voor mij uw' woning,

O Eenzaamheid! waarin ik kniel,

Voor J E Z U S, voor mijn hemel-koning,

Als schuldverzoener van mijn' ziel!

Daar voelt mijn hart
 Geen' bange smart,
 Noch vrees, om Hem mijn nood te klagen;
 Daar sproei ik traan op traan,
 Op al mijn euveldaan,
 Hoe veel die zijn en Hem mishagen!
 3 O Eenzaamheid! gij zijt m'een' hemel;
 G'ontrukt mij aan het schijngenot;
 G'ontvoert mij uit het aardsch gewemel,
 Maakt mij gemeenzaam met mijn' God!
 Uw' stille rust
 Is al mijn lust,
 Ter regeling van mijn' gedachten,
 Om 't biddend hart en oog,
 Te heffen naar omhoog,
 En al mijn heil van God te wachten.

DE KRACHT DES GELOOFS.

BEDACHTZAAM.

73
74 = blanco

Men moog' der Helden grootheid zingen,

En roemen van hunn'forsche kracht, Hun wijs be-

stuur in 't legers dwingen, Hunn' moed en

roem bij 't nageslacht; Oneindig meer in

kracht en waarde, Is voor den mensch 't ge-

loof in God, Wat onheil hem de zonde baarde,

't Geloof baart hem het zaligst lot.

XIIIde L I E D.

DE KRACHT DES GELOOFS.

Naar Hebr. XI. vs. 1.

Men moog' der Helden grootheid zingen,
 En roemen van hunn' forsche kracht,
 Hun wijs bestuur in 't legers dwingen,
 Hunn' moed en roem bij 't nageslacht;
 Oneindig meer in kracht en waarde,
 Is voor den mensch 't geloof in God,
 Wat onheil hem de zonde baarde,
 't Geloof baart hem het zaligst lot.

a 't Ge-

2 't Geloof stapt door de neev'len henen
 Van eeuw'ge duisternis, in 't licht;
 Het droogt, bij 't maat'loos kermen, weenen,
 De bange tranen van 't gezigt.
 Het ongeloof moog' 't dwaasheid heeten,
 Te steunen op onzichtbaar goed,
 't Geloof stort, in 't ontrust geweten,
 Den waren troost, den sterksten moed.

3 Hoe afgemat, door 't schuldbeseffen,
 De mensch, als zondaar, zich bevindt,
 't Geloof heeft kracht hem op te heffen,
 Daar 't hem aan J E Z U S liefde bindt;
 Het doet hem vaak zijn' schuld gevoelen,
 Niet om hem, hoop'loos, neêr te slaan,
 Maar, als een' bloem, bij 't avondkoelen,
 Die kwijnend ligt, weêr op te staan.

4 't Geloof doet kuisch en matig wand'len;
 Verdrijft de wereld uit ons hart,
 Om naar Gods heilig doel te hand'len,
 Te deelen in elkanders smart.

't Voert ons tot J E Z U S liefde wetten,
 Ons wijzend' op zijn kruis, zijn' dood,
 Om hemelwaarts de schreên te zetten,
 Waartoe Hij 't levenspad ontfloot.

5 't Geloof in God, heeft vaste gronden,
 Het bouwt nooit op een' zandwoestijn;
 Het rust alleen op Gods verbonden,
 Die voor ons hart onwrikbaar zijn.

Het leert ons in de toekomst schouwen;
 Doet zien wat God, in CHRISTUS, is;
 Om, als een rustpunt van vertrouwen,
 Een licht te zijn, in duisternis.

6 Ja zij, die dat Geloof hier derven,
 Zijn aan het dwaallicht vaak gelijk,
 Dat duizendmalen om moet zwerven,
 En zich verdooft in 't nietig slijk.
 Wat immer 't ongelooft moog wanen,
 Van kenbaar zien, naar 't rede-licht,
 't Zal nooit den weg tot zielrust banen,
 Hoe ook gezocht, in deugd en pligt.

7 O! als wij door 't Geloof hier staren,
 Op eeuwig onverliesbaar goed,
 Dan zijn w', in bange zielsgevaaren,
 Altijd gerust en welgemoed:
 Niets kan ons dan dien troost ontrooven,
 Dien JEZUS CHRISTUS, door zijn' dood,
 Verworven heeft; daar wij gelooven,
 Dat Hij den boet'ling nooit verstoet!

8 Ja, dat Geloof geeft moed en krachten,
 Aan ieder mensch, die, onbepaald,
 De Hemelsch' erf'nis blijft verwachten,
 Op 't woord van God dat nimmer faalt.
 Zoo krijgen wij verzekeringen
 Van goed'ren, die wij hier niet zien,
 Maar die, bij al de wisselingen:
 Des levens, nimmer ons ontvliên.

9 O zielenvreugd! zoo waard te schatten;
 Wanneer ons laatste sterfuur slaat,
 De denkerskracht, niets meer kan vatten,
 Dan nog blijft ons 't Geloof te baat;
 't Verlaat ons niet, bij 't jongste weenen
 Van vrienden, die rondom ons staan,
 Maar doet, door dommelingen henen,
 Ons in de zaal'ge ruste gaan!

10 Geen oog kan in den Hemel blikken,
 Daar zien, de blijdschap 't zoet genot;
 Geen mensch kan hier de waarde wiken,
 Van 't heil, dat daar ons wacht bij God!
 't Geloof alleen kent hier die waarde,
 Maakt met dien schat ons blij en ftil,
 Schenk dat Geloof alöm op aarde,
 O Geest van God! om J E Z U S wil!

DE KRACHT DER ZONDE.

ERNSTIG.

d1
d2 = blanco

Ge - lijk het on - kruid wort' - len schiet,
Waar't oog des Landmans't kwaad niet ziet,
En toeneemt met ontemb're krachten,
Dat, uit dien voortgang, is te wachten;
Zoo is de zond' in haren aard, Als reine Godsdienst,
deugd en zeden, Geen stuiting brengen in haar'
vaart, Langs't heilig spoor van plicht en rede,
Dan rooft z', als't onkruid, 's landmans vreugd,
Ook uit ons hart de kiem der deugd.

XIVde L I E D.

DE KRACHT DER ZONDE.

Naar Rom, VII. vs. 19.

Gelijk het onkruid wort'len schiet,
 En toeneemt met ontomb're krachten,
 Waar 't oog des landmans 't kwaad niet ziet,
 Dat, uit dien voortgang, is te wachten;
 Zoo is de zond' in haren aard,
 Als reine Godsdienst, deugd en zeden,
 Geen stuiting brengen in haar' vaart,
 Langs 't heilig spoor van pligt en rede,
 Dan rooft z', als 't onkruid, 'slandmans vreugd,
 Ook uit ons hart de kiem der deugd.

2 Ja 't is de zond' en zij alleen,
 Die 't hart bewoont, tot euvel daden;

Die, met zich zelve nooit te vreên,
 De reinste wellust durft verfmaden;
 Die, al wat heilig is verächt,
 Om invloed aan haar doel te geven,
 En waar z', in schijn, soms druk verzacht,
 Zoekt z'uit dit weldoen, kracht ten leven,
 Om, met meer vrucht, haar listig kwaad
 Te dekken, tot mijn' jammerstaat!
 3 Zoo veel 'k haar snoodheid in mijn hart,
 En 'k blijf die dag aan dag verachten;
 Maar, hoe mijn strijd haar griest of smart,
 Zij blijft toch steeds in mij vernachten.
 Zij overwint mij, keer op keer,
 Hoe ook de deugd mij moog' bekoren;
 Werp ik voor haar mijn' wapens neêr,
 Het goede gaat weldra verloren.

„ O, zwakke mensch! (zegt mijn gemoed)
 „ Die deugd bemint, en d'ondeugd voedt!”

4 Zoo overheard, wat is de mensch,
 Naar zijn' bestemming, hier op aarde,
 Die immer, naar zijn' lust en wensch,
 Wil klimmen tot de hoogste waarde,
 Maar, ach! der zonde heerschappij,
 Doet hem, helaas! haar kracht gevoelen,
 En zwoegend' in haar flavernij,
 Gelijk een' worm het stof doorwoelen,
 Zoo dat hij 't schijngenot verkiest,
 En 't eeuwig heil uit 't oog verliest.

5 De zonde, ja, ik ken haar kracht,
 De moeilijkheid om t' overwinnen,
 Haar vleijerij en overmagt,
 Vermeesteren mijn ziel en zinnen;

Mijne rede trekt wel vaak ten strijd,
 Om 't goed te doen en 't kwaad te weren,
 En, ach! mijn hart, de wil ten spijt,
 Blijft 't beeld der zonde steeds vereeren;
 Dit denkbeeld voert mijn hart en oog,
 Om hulp en kracht, tot God omhoog.
 6 O God! gij toch kent mijn bestaan,
 Mijne moeite, strijd en onvermogen,
 Mijn zinn'lijkheid op al mijn paen,
 En lusten die mij vaak bedrogen;
 Och geef m'in J E Z U S kracht en moed,
 Die zond' en dood heeft afgestreden,
 Om, starend', op zijn dierbaar bloed,
 Het pad des levens op te treden,
 Opdat de zond', ook hoe zij woelt,
 Altijd uw' kracht in mij gevoelt.

HET GELOOF IN GOD.

♯7
♯♯ = bianco

WEINIG LANGZAAM.

*O mensch! wat baat het u te leven,
Wat vrucht kan u de toekomst geven,*

*Wat vraagt gij naar een volgend lot,
Bij 't der - ven van 't Ge-loof in God?*

Hebt gij hier slechts een' korten tijd,

Uw' lust, uw' vreugd, aan 't stof gewijd,

Dat met u zal verdwijnen; Dan gloort voor

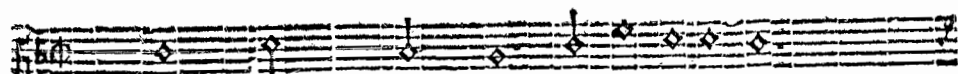
u geen lichtstraal meer, Om u te leiden tot dien

Heer, Voor wien g'eens moet verschijnen.

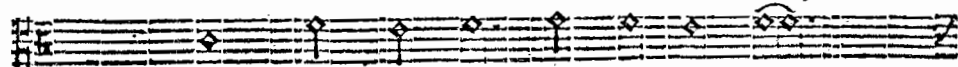
The musical score is written for a four-part choir (Soprano, Alto, Tenor, Bass) in G major (one sharp) and 4/4 time. The tempo is marked 'WEINIG LANGZAAM.' (a little slow). The lyrics are in Dutch. The score consists of 12 systems, each with four staves. The lyrics are placed between the staves. The music features various melodic lines with notes, rests, and bar lines. The final system ends with a double bar line and repeat dots.

XVde. L I E D.

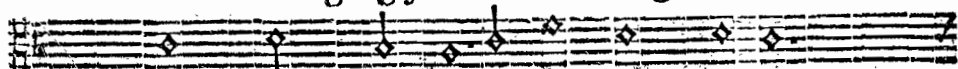
HET GELOOF IN GOD.

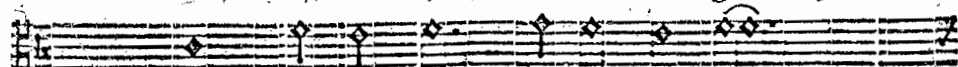
O mensch! wat baat het u te leven,

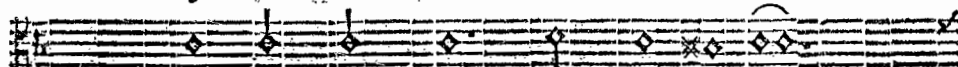
Wat vraagt gij naar een volgend lot,

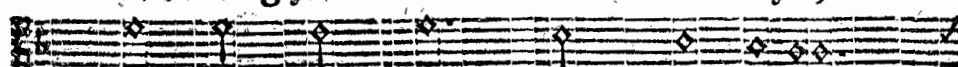
Wat vrucht kan u de toekomst geven,

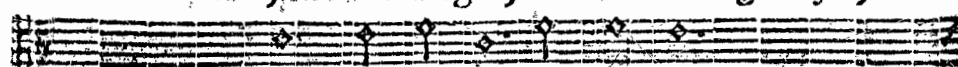
Bij 't derven van 't Geloof in God?

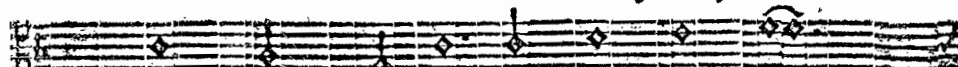
Hebt gij hier slechts een' korten tijd,

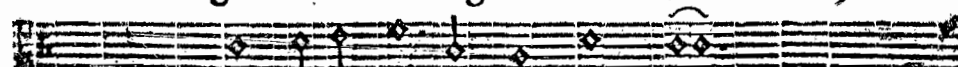
Uw' lust, uw' vreugd, aan 't stof gewijd,

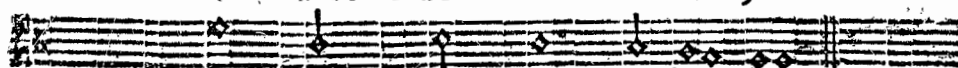
Dat met u zal verdwijnen;

Dan gloort voor u geen lichtstraal meer,

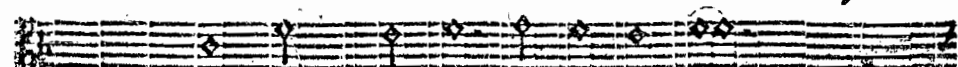
Om u te leiden tot dien Heer,

Voor wien g'eens moet verschijnen.

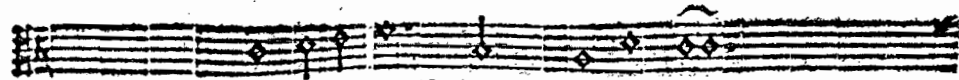

2 't Geloof in God kan 't hart verkwikken,

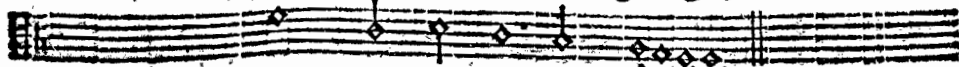

In God, die eeuwig is en blijft,

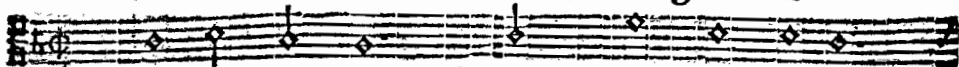
Wiens licht, in stervend' oogenblikken,
 De nevelen der ziel verdrijft.
 Ja dat Geloof voert krachten aan,
 Om rustig, op de levens-baan,
 De toekomst aan te staren;
 Maar hij, die dat geloof hier derft,
 Zal nimmer, ook niet als hij sterft,
 Dat licht des heils ontwaren.
 3 't Geloof in God, geeft vast vertrouwen,
 Geeft troost in bangen tegenspoed;
 Het doet ons in de toekomst schouwen,
 Op eeuwig onverliesbaar goed.
 Geen' duisternis benevelt hem,
 Die J E Z U S Evangelie - stem,
 In hart en oor laat dringen;
 Hem gloort de zon van heil en licht,

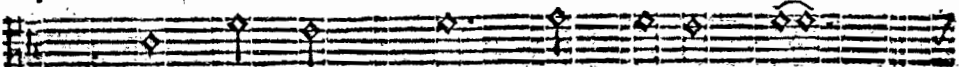
Zielzaligend' in 't aangezigt,

Doet hem in kerkers zingen.

4 't Geloof in God, schenkt God ten Vader,

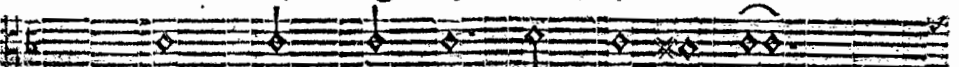
Door JEZUS CHRISTUS zijnen Zoon,

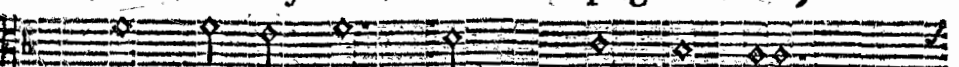
Het leert en leidt, en brengt ons nader,

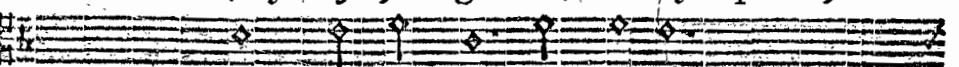
Uit dood en graf, voor zijnen troon.

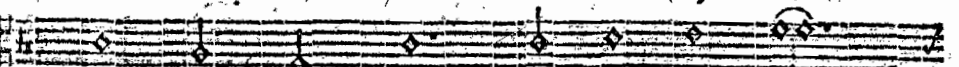
En schrijft het ons vaak pligten voor,

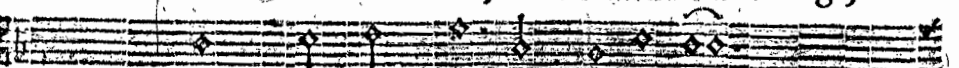
Die moeilijk zijn, langs 't Godd'lijk spoor,

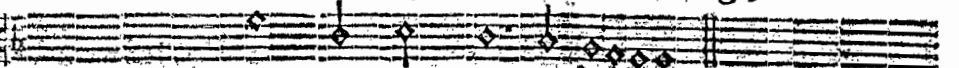
In 't ondermaansche leven;

Dit vormt den mensch, in welk een' kring,

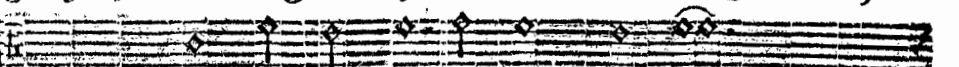
Tot Christen, en tot hemelling,

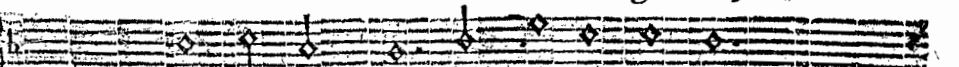
Om God al d'eer te geven!

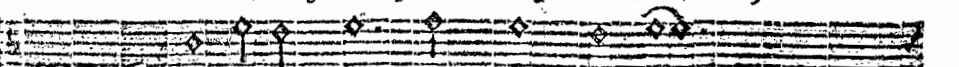
5 Ja, door 't geloof, zien w'al Gods werken,

Met eerbied en bewond'ring aan,

Om al zijn wijsheid op te merken,

In alles wat Hij deed bestaan.

Dan

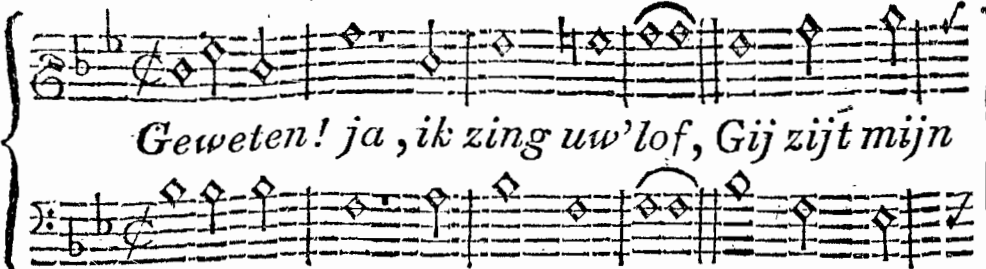

Dan zien w'elk kruidje, bloem en plant,
 Als maakfels van zijn' almagts-hand,
 Met heilbepiegelingen;
 Dan dringt ons lied, van 't nietig stof,
 De schepping door, tot 's Makers lof,
 Door zon en sterrekringen.
 't Geloof in U, wie zal 't omschrijven,
 O eeuwig onbegrijp'lijk God!
 Och! mag het steeds ons rustpunt blijven;
 Dan smaken wij het zoetst genot;
 Dan staan wij, zonder angst of schrik,
 In d'eeuwigheid, een' dankbren blik;
 O troost! ons nooit t'ontrooven!
 Dan zien w'U, in uw' Zoon voldaan,
 Als een' getrouwen Vader aan,
 Om eeuwig U te loven.

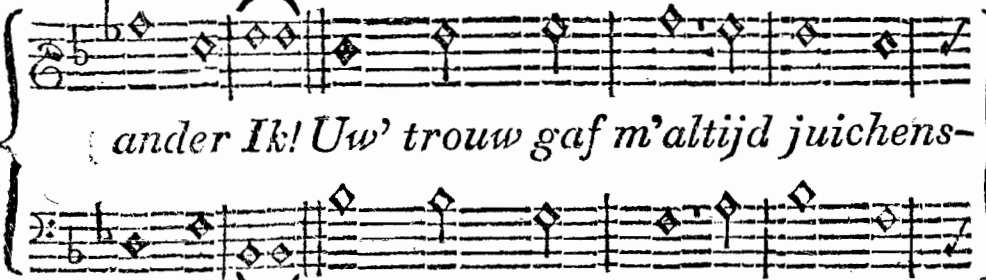
AAN HET GEWETEN.

EERBIEDIG VROLIJK.

93
94 = blanco

Geweten! ja, ik zing uw' lof, Gij zijt mijn

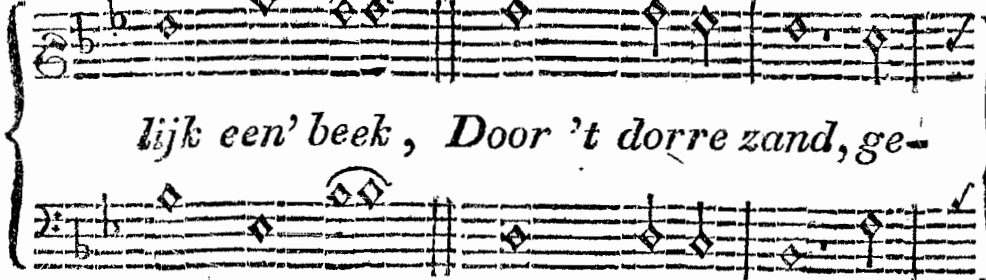
ander Ik! Uw' trouw gaf m'altijd juichens-

stof, In't wakend oogenblik; Ja d'inspraak

van mijn hart zijt Gij, Gij dringt, ge-

lijk een' beek, Door 't dorre zand, ge-

slaag in mij, Waar ik u tegenspreek.

XVde L I E D.

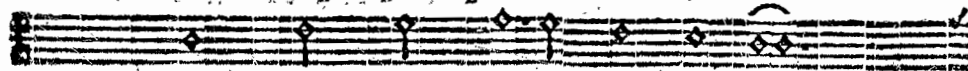
A A N H E T G E W E T E N.

Geweten! ja! ik zing uw' lof,

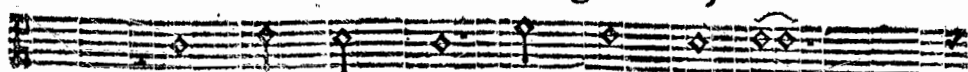
Gij zijt mijn ander Ik!

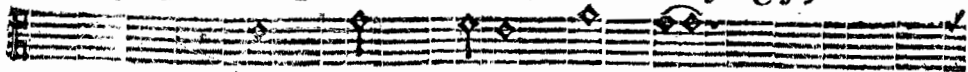
Uw' trouw gaf m'altijd juichensstof,

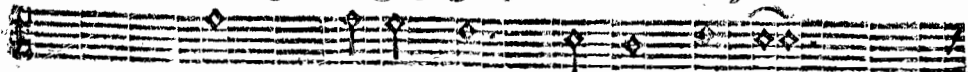
In 't wakend' oogenblik;

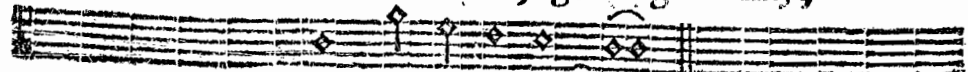
Ja d'inspraak van mijn hart zijt gij,

Gij dringt, gelijk een' beek,

Door 't dorre zand, gestaág in mij,

Waar ik u tegenspreek,

Geen

2 Geen Nathan is meer trouw, dan gij,
 Die 's menschen euveldaân,
 Hoe diep bedekt, bele t'loos vrij,
 Doet voor zijn' aandacht staan;
 Ach! waar gij ooit den mensch verlaat,
 Of hij uw' stem verdooft,
 Daar wordt hij dra, de prooi van 't kwaad,
 En aan zijn heil ontroofd.

3 Geweten! ja, ik voel uw' kracht,
 Gij zijt de stem van God,
 Die in mij spreekt, zoo vaak ik tracht
 Naar 't schuldvol schijngenot;
 Gij zijt mijn wis kompas, dat mij
 Voert door de wereld-zee;
 Waar 'k U verlaat, of met U strij';
 Zie 'k nooit een veil'ge Reê;

4 Geweten! waar uw' waarheids mond,
 In 't hart der menschheid spreekt,
 Daar schendt men eeden, noch verbond,
 Daar wordt de deugd gekweekt.
 Maar hij, die u miskent, verächt,
 Schuwt moord, noch list, noch roof,
 Verdrukt en plaagt, naar lust en kracht,
 Blijft voor elks klaagstem doof!

5 Geweten! liefde stem van God!
 Ja gij vermaant tot pligt,
 Ter reeg'ling van mijn deel en lot,
 Naar 't Evangelie licht;
 Gij leert mij, ieder zoo te doen,
 Als 'k wil dat mij geschied',
 En reine deugd in 't hart te voên,
 Naar uw volmaakt gebied.

6 Och! wierd uw' invloed meer vereert,
 In elks bestaan op aard'!
 Men zag de boosheid dra verneêrd,
 Die zoo veel smarte baart.
 Dan bragten, waarheid, liefd' en vree,
 De zoetste vruchten aan,
 En nimmer vloeiden, ach! en wee!
 Uit ons gedrag en daân.

7 O God! laat dan 't Geweten mij
 Besturen, naar uw' wil,
 Die inspraak van mijn hart, gaaft Gij,
 Och! dat ik die nooit still',
 Noch snoer, door zonden lust verleid!
 Neen: dat die waarheids kracht,
 Mij leide tot die zaligheid,
 Waar ik uw' toekomst wacht!

JEZUS IS MIJN VERLOSSER.

99
100 = blanco

VERGENOECD.

Klont dankb're zangen naar omhoog,

Ik sla op mijn' Verlosser 't oog,

Die 't al verwon wat ik moest derven;

Mij zondaar, die geen oo-gen-blik,

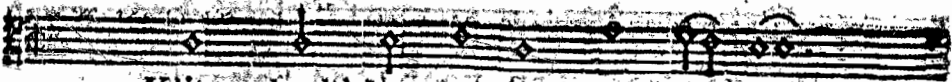
Kon leven zonder. angst en schrik,

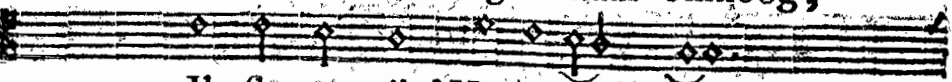
Deed Hij gena' en heil verwerven.

XVIIde L I E D,

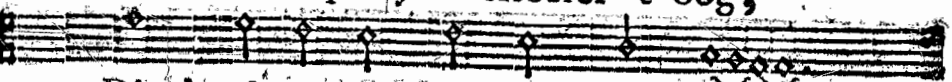
JEZUS is MIJN VERLOSSER;

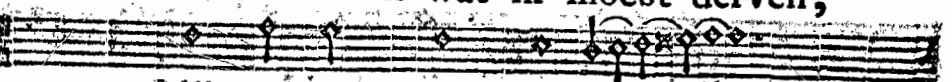
Klimt dankb're zangen naar omhoog,

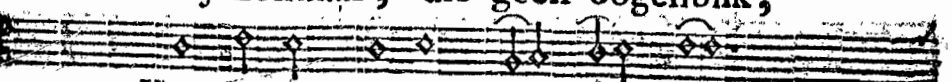
Ik sla op mijn' Verlosser 't oog,

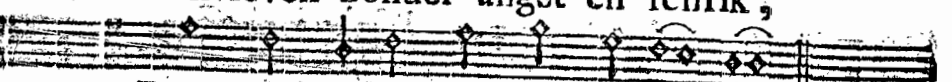
Die 't al verwon wat ik moest derven;

Mij zondaar, die geen oogenblik,

Kon leven zonder angst en schrik,

Deed Hij gena' en heil verwerven.

G 3

Ik

2 Ik, zondaar! ja, die niets vermag,
 Ik, overtreder, dag aan dag,
 Wiens misdrijf steeds d'Algoedheid grieve,
 Ik voel m'een deelgenoot van 't plan
 Des heils, dat nimmer falen kan,
 En d'adem is der eeuw'ge liefde!

3 Dat plan, in d'eeuwigheid gegrond,
 Heeft JEZUS, met zijn' eigen mond,
 Verklaard, in d'Evangelie-bladen;
 O troost! bedwelming grijpt mij aan,
 Ik, zondaar, kan voor God bestaan,
 Met JEZUS reine liefde-daden.

4 Ik ga dus voort, in JEZUS kracht,
 Zijn licht verdriift den donk'ren nacht
 Van ongeloof, en zonde-lusten;
 Hij, die verlossend heil mij schonk,

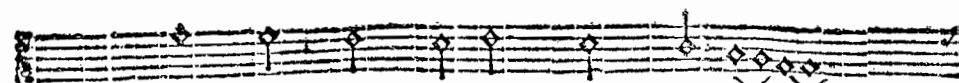
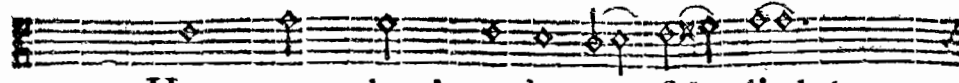
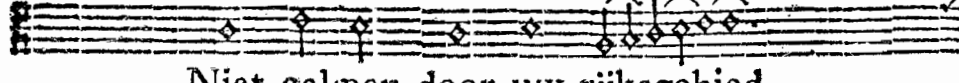
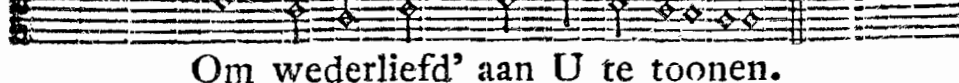
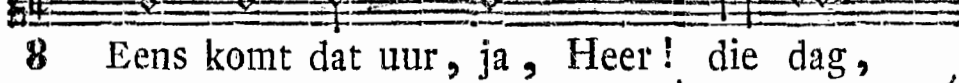
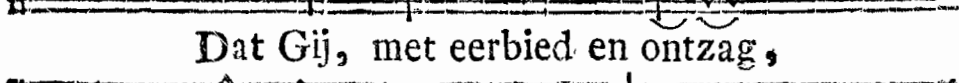
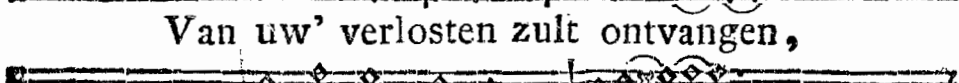
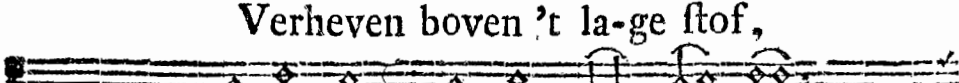
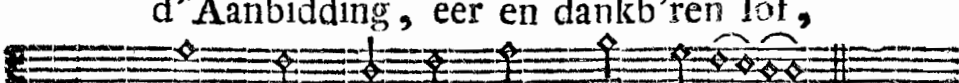
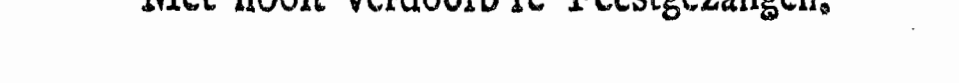
Voor

Voor mij den lijdens - beker dronk,
 Wil dat mijn ziel in Hem zal rusten.

5 Wat onspoed mij de zonde baart,
 Op 't glibb'rig levenspad der aard,
 'k Blijf toch aan mijn' Verlosfer kleven;
 Ik weet mijn schuldvol doornig pad,
 Loopt, kronk'lend', naar de hemelstād,
 Om daar volmaakt met Hem te leven.

6 Gij, mensch geworden Zoon van God!
 Bewogen met mijn zondaars lot,
 Vernederd' U, en kwaamt op aarde;
 Wie kent een liefd', een za-lig-heid,
 Zoo groot, door U ten toon gespreid,
 Bekleed met goddelijke waarde?

7 Och! voeld' eens ieder sterveling,
 Wat heil hij in uw' komst ontving,

 Toen Gij deez' aarde kwaamt bewonen!

 Hoe moest dan 't ondermaansche lied,

 Niet galmen door uw rijksgebied,

 Om wederliefd' aan U te toonen.

 8 Eens komt dat uur, ja, Heer! die dag,

 Dat Gij, met eerbied en ontzag,

 Van uw' verlost en zult ontvangen,

 Verheven boven 't la-ge stof,

 d'Aanbidding, eer en dankb'ren lof,

 Met nooit verdoofb're Feestgezangen.

TEGEN DE ZORG DER TOEKOMST.

105
106=blanco

WEINIG SPREKENDE.

Zorgt niet voor den dag van morgen, Sterve-

lingen! hoe 't ook ga; God blijft voor de toekomst

zorgen, Wacht alleen op zijn gena'.

't Zorgen kan geen leed verhind'ren, Wat ons

in de toekomst beid', Niets doet meerd'ren noch ver-

mind'ren, In den kelk ons toebereid.

XVIIIde L I E D.

TEGEN DE ZORG DER TOEKOMST.

Zorgt niet voor den dag van morgen,
Stervelingen! hoe 't ook ga;
God blijft voor de toekomst zorgen,
Wacht alleen op zijn gena'.
't Zorgen kan geen leed verhind'ren,
Wat ons in de toekomst beid',
Niets doet meerd'ren noch vermind'ren,
In den kelk ons toebereid.

2 Regens stroomen, stormen loeijen,
 Donders klat'ren om ons heen,
 Ginds doen zij de velden bloeijen,
 Hier, hier baren zij geweest.
 Zinneloos zijn al de zorgen,
 Voor den dag die nog niet is,
 Want, voor ied'ren nieuwen morgen,
 Baart de toekomst duisternis.
 3 Zouden w' in de toekomst schouwen,
 Treuren zonder nood of pijn?
 O! waar bleef dan ons vertrouwen,
 Dat w' aan God verschuldigd zijn?
 Hoe veel' tranen, hoe veel' smarten,
 Zouden w' in 't vooruitzicht zien,
 Die, bij 't prangen onzer harten,
 Slechts geen aasje licht'nis biën.

4 God, die d' aard' uit niet deed worden,
 Buiten wien geen ding bestaat,
 Schreef ook 't plan van eeuwig' orden,
 Dat Hij nimmer varen laat.
 Niets is in dat plan vergeten;
 Al wat is, of wezen zal,
 Is gewogen, afgemeten,
 Tot de Slooping van 't Heeläl.

5 Zwakke Mensch! zoudt gij dan wanen,
 't Plan te kennen van uw' God?
 Weten, hoe veel vreugd' of tranen,
 Hij gehecht heeft aan uw lot?
 Zorg niet voor den dag van morgen,
 Ied're dag draagt eigen leed;
 Werp alleen op God uw' zorgen,
 Die geen miertjes zelfs vergeet.

6 Toen de hoop eens scheen vervlogen,
 Of een' J E Z U S zou bestaan,
 Kondigd' in de hemelbogen,
 't Eng'lenheer zijn aanzijn aan;
 't Kind des heils, zoo pas geboren,
 Vond Herodes op den troon,
 Die 't tracht in zijn' wieg te smoren,
 Vreezend' voor zijn' magt en kroon.

7 Kinderbloed en Moeder-tranen,
 Vloed' in Bethlehem door één;
 God bleef toch den heilweg banen,
 Onder 't kermen en geweën.
 Wereldheerschers moeten bukken,
 Als de hooge Godheid spreekt.
 Die, bij al het onderdrukken,
 Hemelsche genoegens kweekt.

8 Wie toch zal 't geheim bijzond'ren,
 Dat door J E Z U S lijden straalt,
 Bij een' zee van duizend wond'ren,
 Door Gods magt alleen bepaald?
 Wie gaf J E Z U S Leer vermogen,
 Toen Hij, aan het Kruis gehecht,
 Had 't gezegend hoofd gebogen,
 En zijn leven afgelegd?

9 Wat zou ons de toekomst leeren,
 Waar het oog zich blind op staart?
 Welke rampen van ons weren,
 Soms tot hooger doel bewaard?
 Zij, die J E Z U S heilleer bragten
 Over 't wijde wereldrond,
 Moesten, als in druk verfmachten,
 Tot hunn' jongsten levensfond.

10 't Is vergeefs ons hart te scheuren
Tegen een toekomstig lot,
't Zaligst' heil, is schuld betreuren,
En te steunen op zijn' God;
Jezus op zijn woord gelooven,
Die het kwaad ten beste keert.
Sla dus 't weenend oog naar boven
Bij het denkbeeld God regeert.

11 Leer ons, in bedrukte tijden,
Lieve Heiland! in ons leed,
Lijdzaam wachten, biddend strijden,
Zoo als gij in 't lijden deedt.
Leer ons bij den dag te leven,
Onderworpen in ons lot,
Om, ootmoedig, d' eer te geven
Aan een alregerend God.

MOED IN RAMPEN.

113
114 = blanco

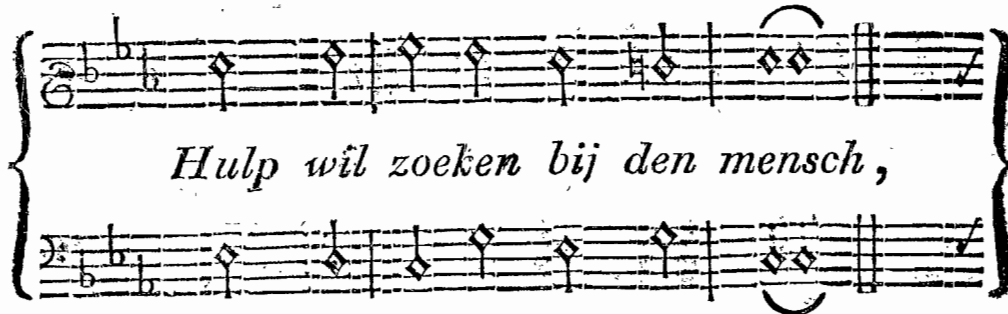
OPGEWEKT.

Hij, die, in zijn smart en lijden,

God wil mijden,

Hulp wil zoeken bij den mensch,

Grijpt naar schimmen, die wat schijnen,

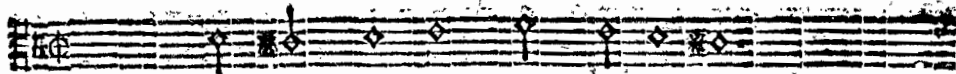
Maar verdwijnen,

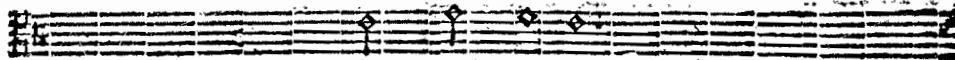
Als een' zucht of vriendschaps wensch.

XIXde L I E D.

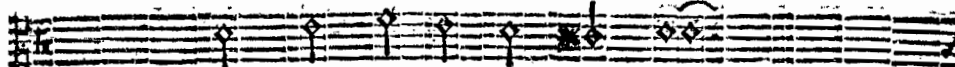
M O E D I N R A M P E N.

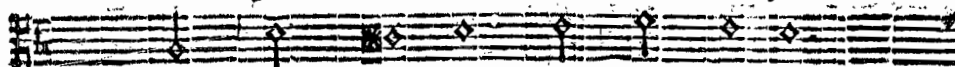
Hij, die, in zijn smart en lijden,

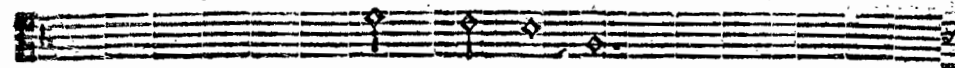
God wil mijden,

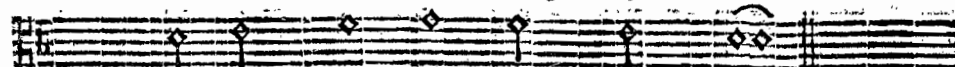
Hulp wil zoeken bij den mensch,

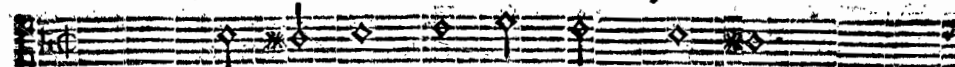
Grijpt naar schimmen, die wat schijnen,

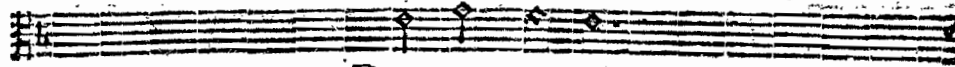
Maar verdwijnen,

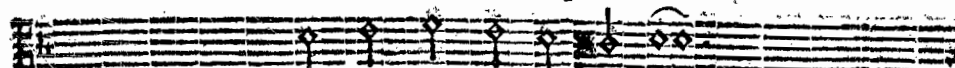
Als een' zucht of vriendschaps wensch.

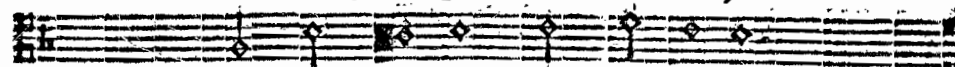
2 Moeten wij met onspoed kampen,

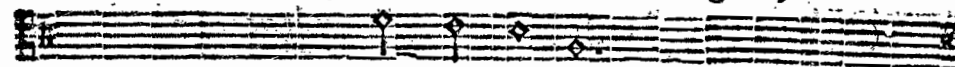
Droeve rampen

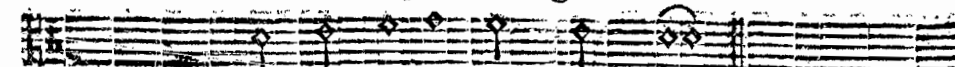
Groeijen op de levensbaan;

Maar zij strekken soms tot zegen,

Op de wegen

Die wij onbedachtzaam gaan.

H 2

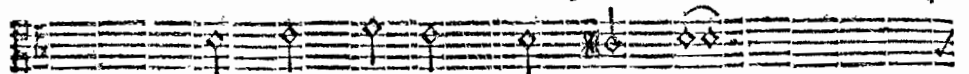
3 Zien

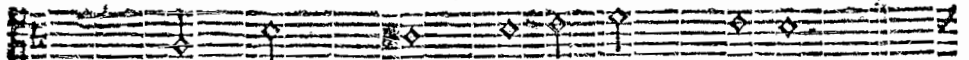
3 Zien wij 't geurig bloempje kwijnen,

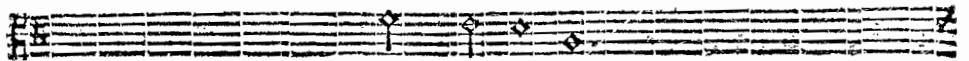
Door 't beschijnen

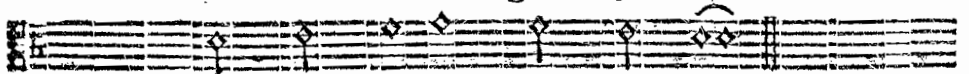
Van den middag-zon geschroeid,

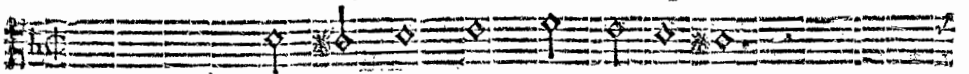
Wij zien 't ook, des avonds, 't leven

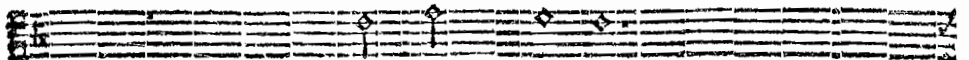
Weêr hergeven,

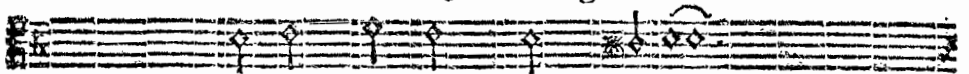
Door den koelen dauw besproeid.

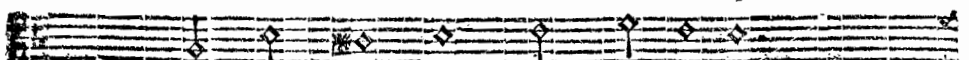
4 't Kinder oog op God geslagen,

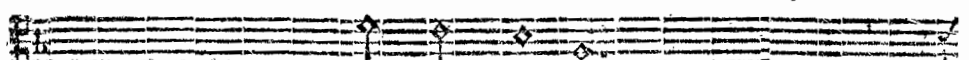
Die bij 't dragen

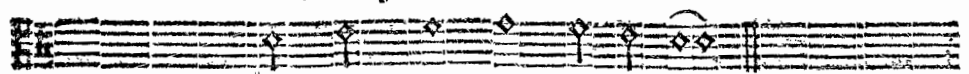
Onzer smarten troost bereidt,

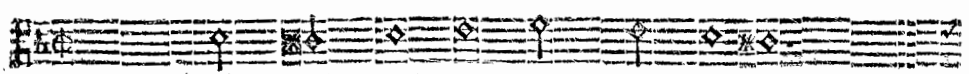
Zal ons nooit den moed ontzinken,

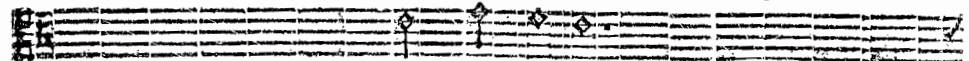
Bij het drinken

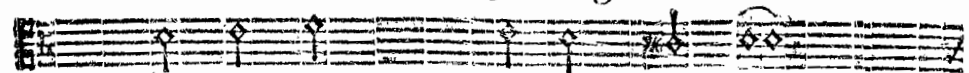
Van den kelk der bitterheid.

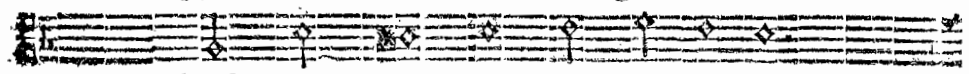
5 Wie toch leeft op aard' zoo heilig,

Dat hij veilig

Zeggen kan: „'k verdien geen' smart?"

Zulk een waan was zich bedriegen,

Door

Door 't beliegen,

Van een altijd schuldvol hart!

6 Troost u dan, o smartgenooten!

Al vergrooten

Uwe rampen, dag aan dag;

Leert van J E Z U S, onder 't lijden,

Moedig strijden,

Met geduld en stil ontzag.

7 J E Z U S heeft de hoogste waarde,

Hier op aarde,

Door zijn leed, ons aangebragt,

Hoe dus bange tegenspoeden,

Op ons woeden,

Eens verliezen zij hunn'kracht.

8 Lieve Heiland! troost des levens,

Die ons tevens

Tot een lijdend voorbeeld zijt,

Geef dat wij, in droefenisfen,

U nooit misfen,

Als ons ramp bij ramp bestrijdt.

9 Wat ons dan op aard moog treffen,

Wij verheffen,

Heer! tot u ons klagend hart;

En, hoe hoog de nooden flijgen,

Wij verkrijgen,

Uit uw lijden, troost in smart.

10 Wij, o Heiland! lijden waardig;

Gij, regtvaardig,

Leedt alleen om onze fchuld;

Doe ons dit geloovig voelen,

Zoo baart 't woelen

Onzer smarten, waar geduld.

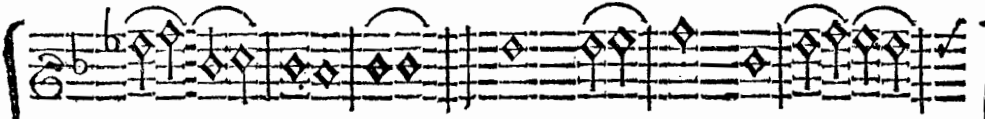
PLIGTEN IN VOORSPOED;

119
120 = bianco

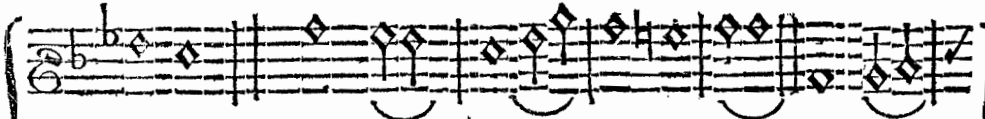
VROLIJK.

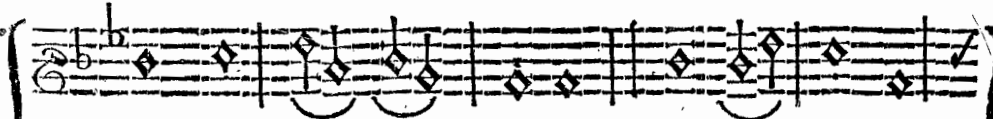
Mag ik vrolijk, ied'ren morgen, Stappen

van mijn'legersteé, Deeld' ook God zijn' lief-de

zorgen, Aan mijn' huisgenooten meé; O! hoe

veel zijn dan mijn' pligten, Die mij voorge-

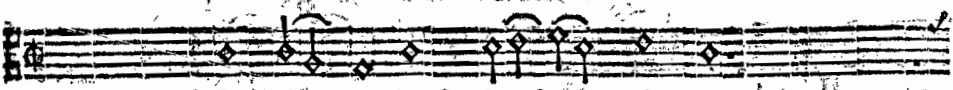
schreven staan, Die 'k als Christen moet ver-

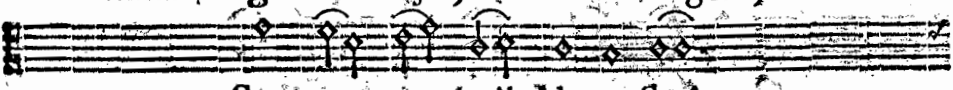
rigten, Op deez' aardfche levensbaan.

XXfte L I E D.

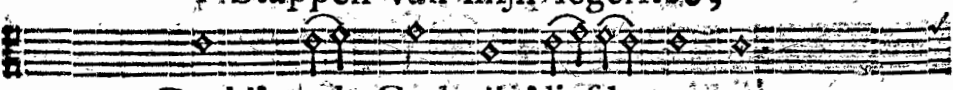
PLIGTEN IN VOORSPĒED.

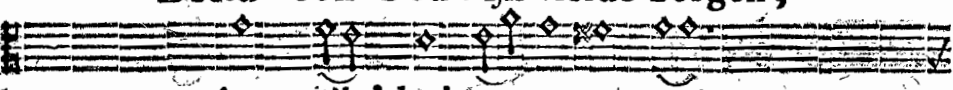
Mag ik vrolijk, ied'ren morgen,

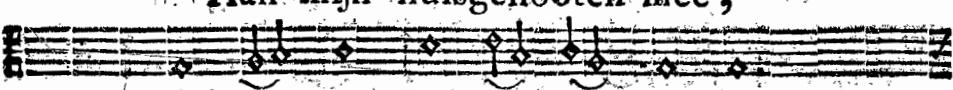
Stappen van mijn' legersteê,

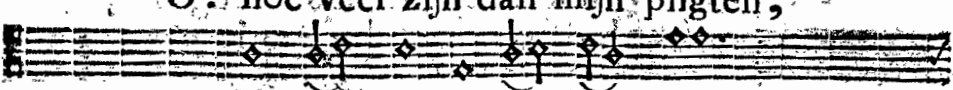
Deeld' ook God zijn' liefde zorgen,

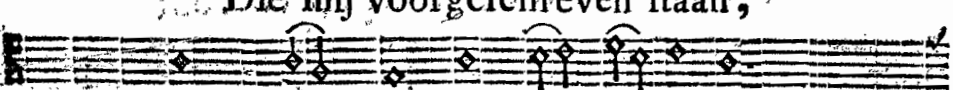
Aan mijn' huisgenooten meê;

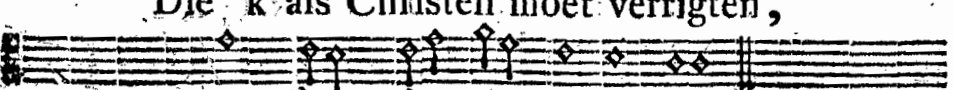
O! hoe veel zijn dan mijn' pligten,

Die mij voorgeschreven staan,

Die 'k als Christen moet verrigten,

Op deez' aardfche levensbaan.

2 Oormoed moet dan liefde wekken

In mijn hart, tot dankbaarheid,

Om tot hulp en heil te strekken,

Daar, waar d' armoe' tranen schreit.

't Denkbeeld: „ 'k heb Gods gunst verkregen

„ Boven mijn' natuurgenoot, ”

Moet mij, juichend, voor dien zegen,

Doen erkennen: God is groot!

3 'k Moet mijn' God, zie 'k op mijn' paden

Geur'ge voorspoeds rozen staan,

Bidden, dat zij nimmer schaden,

Noch mij doen op 't dwaalspoor gaan.

't Aardsch genot heeft arends vleug'len,

't Vliegt als rook en damp voorbij;

'k Moet dus in mijn hart beteug'len,

Al wat dringt tot brasferij.

4 Ned'righeid en ootmoed revens,
 Bij 't verheffen van mijn' stand,
 Moeten, op den weg mijns levens,
 Mij verzellen hand aan hand.
 Niets is 't mijn', wat God wil schenken,
 't Blijft geleend al wat hij geeft;
 Hij ontnemt het, op zijn' wenken,
 Zoo als hij 't geschonken heeft.

5 Zou ik, dwaze mensch! dan wanen,
 Dat de voorspoed immer duurt?
 Blind zijn voor mijns naastens tranen,
 Ook door d'Almagts hand bestuurd?
 Neen: de voorspoed moet mij leeren,
 Heil te storten uit mijn lot,
 Met aanbidding, dankend t'eeren,
 't Onberaambaar doel van God,

6 Heer! wilt gij mij voorspoed geven,
 Geef mij ook een dankend hart,
 Om tot 's naastens heil te leven,
 Tot verzachting aller smart.
 Doe mij zoo uw' zegeningen,
 Dienstbaar maken, naar uw doel,
 Opdat zij mijn hart doordringen,
 Met een liefderijk gevoel.

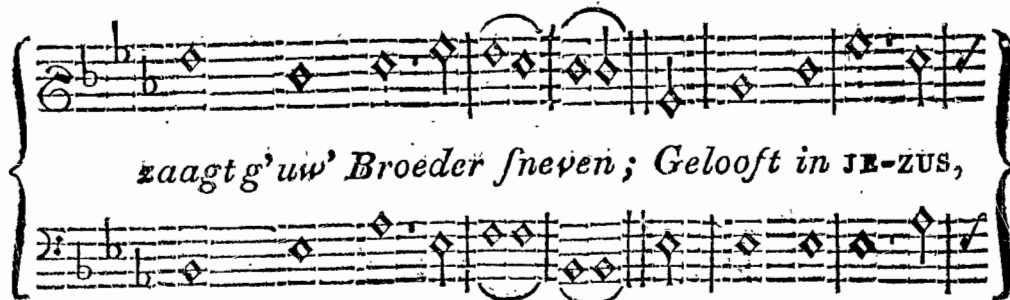
DE OPWEKKING VAN LAZARUS.

125
126 = bianco

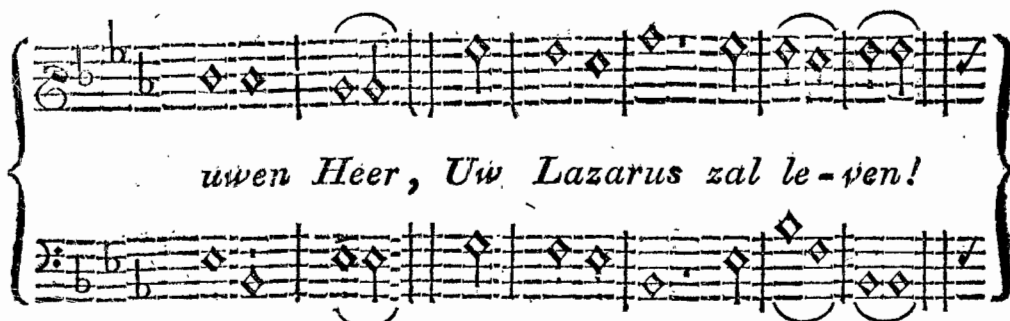
BEMOEDIGEND.

Ma-ri-a! Martha! treurt niet meer, Al

zaagt g'uw' Broeder sneven; Geloof in JE-ZUS,

uwen Heer, Uw Lazarus zal le-ven!

Al ligt hij riekend' in het Graf, Straks

zal uw Heiland ko-men, Die't leven is, en

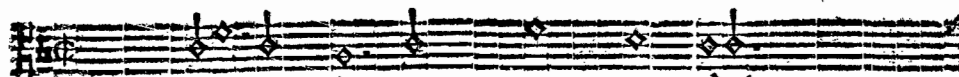

't leven gaf; Gij hebt geen leed te schromen.

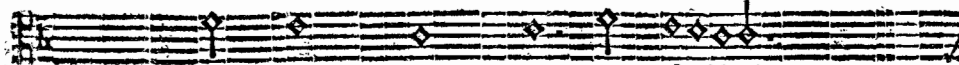
XXIste L I E D.

DE OPWEKKING VAN LAZARUS.

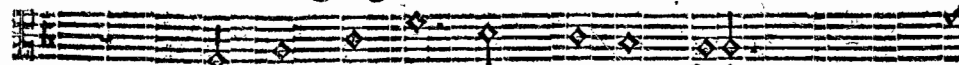
Naar Joh. XI. vs. 21-44.

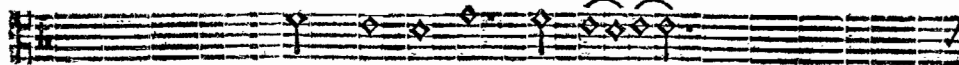
Maria! Martha! treurt niet meer,

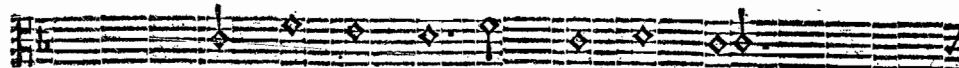
Al zaagt g'uw' Broeder sneven;

Geloof in J E Z U S, uwen Heer,

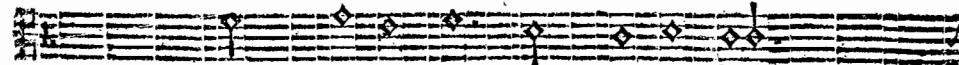
Uw Lazarus zal leven!

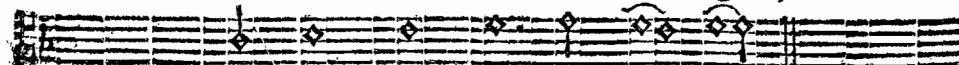
Al ligt hij riekend' in het Graf,

Straks zal uw Heiland komen,

Die 't leven is, en 't leven gaf;

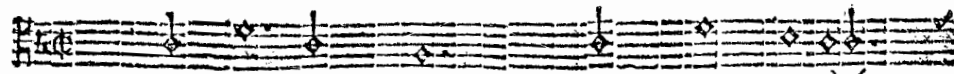

Gij hebt geen leed te schromen.

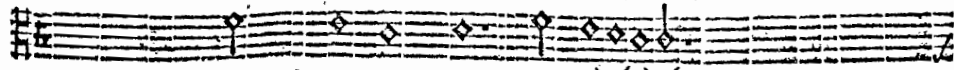
2 Zijn

2 Zijn oog, dat over alles ziet,
 Zag ook uw' Broeder sterven,
 't Is al tot eer van God geschied,
 Gij zult zijn' hulp niet derven;
 Hij komt, wat in Jeruzalem,
 Hem ook tot smart moog strekken,
 Hij zal, door zijne vrijmagts stem,
 Uw' dooden Broeder wekken.

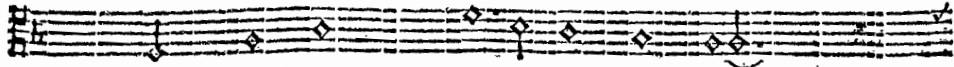
3 Daar is Hij, die geen' vriend verlaat;
 Nu naar Hem heen gevloeden!
 Geloofst alleen, verzelt en gaat,
 Met Hem, naar 't graf des dooden.
 Ziet daar uw' Vriend, uw' Meester staan,
 Met rein gevoelig weenen;
 Zijn' liefde stort reeds traan op traan,
 Hij zal u hulp verleen.

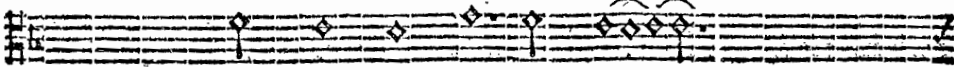
4 De Heiland spreekt, roemt Gods besluit,

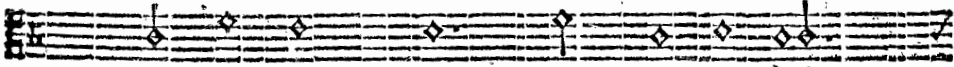
Bij 't liefderijkst vermogen;

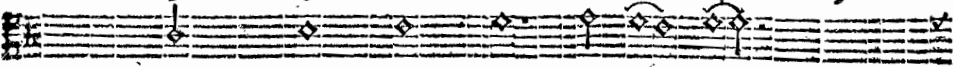
Zijn wekstem: „Lazarus kom uit!”

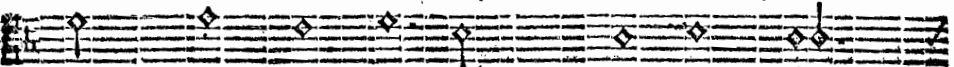
Ontsluit den dooden d'oogen!

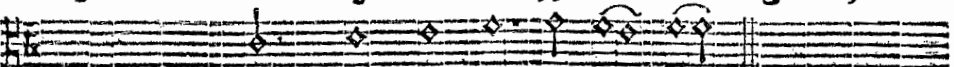
Hij ziet zijn' Vriend, zijn' Redder aan,

In 't kleed des doods omwonden;

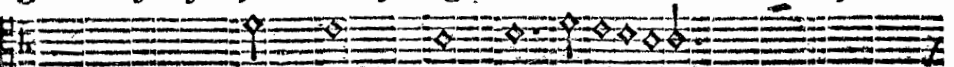
Op 't woord van JEZUS: „Laat hem gaan,”

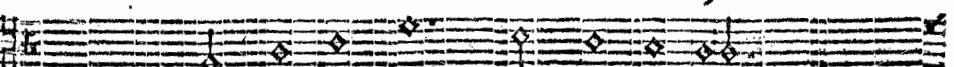
Wordt hij weldra ontbonden.

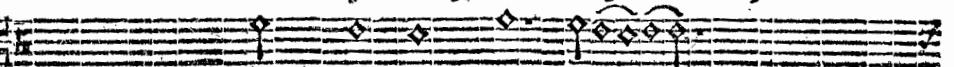
5 Hij rijst, zoo rijst geen bloem uit 't stof,

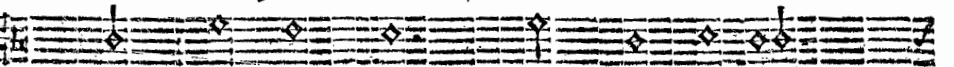
Bedauwd na zonnestralen;

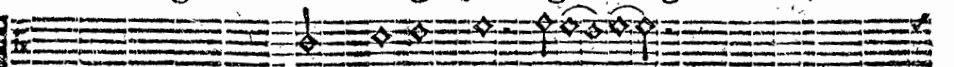
Nu zal hij ook, met blijden lof,

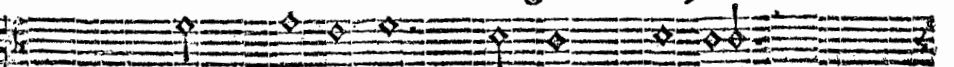
(Zijn' Redder dank betalen.

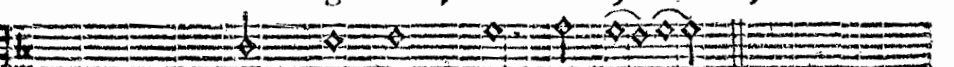
Nu galmt de vreugd, langs berg en dal,

Door allen die gelooven,

Hoe 't ongeloof, verhard, dit al,

Als wonder, wil verdooven.

6 O, Heiland! eens ook zullen wij,
 In 't Graf, uw wekstem hooren;
 Om 't even waar ons stof ook zij,
 Niets gaat voor U verloren;
 De dood, wat hij ook hier verflond,
 Moet U zijn' prooijen geven;
 Het woord: „sta op!” uit uwen mond,
 Brengt allen weêr in 't leven.

7 O! dat ons dan geen angst of schrik,
 Door schuldgevoel mogt treffen!
 Om in 't beslissend' oogenblik,
 Het hoofd omhoog te heffen;
 Maar dat wij, door 't geloof, o Heer!
 In U, met vreugd verrijzen,
 Om U te zien, bekleed met eer,
 En eeuwig U te prijzen!

DE WELGEMOEDE GRIJSAARD.

131

132 = blanco

ONDERW. MOEDIG.

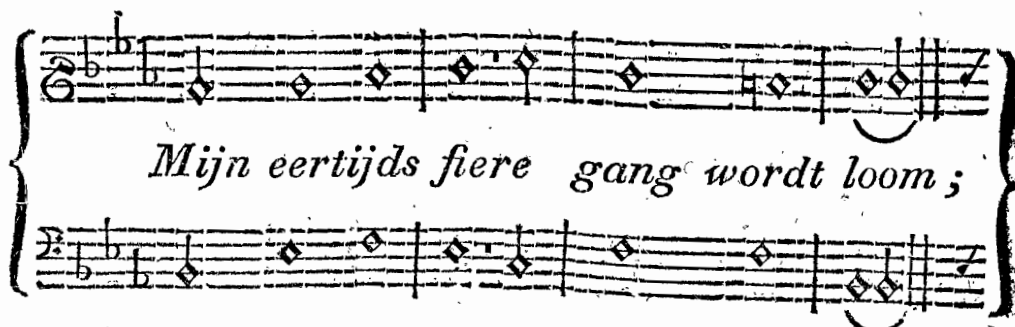
*Ik voel in mij de kracht bezwijken ;
Nu reeds de grijze graf bloem prikken,*

*'k Zie , op den schedel van mijn hoofd ,
Die mij van le-vens-sap be - rooft.*

Mijn leden dragen met vermoeijng ;

Mijn eertijds fiere gang wordt loom ;

Geen vuur vindt in mijn borst ontgloeijng,

Tot nieuwen arbeid, dien ik schroom.

XXIIste L I E D.

DE WELGEMOEDE GRIJSAARD.

Ik voel in mij de kracht bezwijken ;
 'k Zie, op den schedel van mijn hoofd,
 Nu reeds de grijze graf bloem prijken,
 Die mij van levenslap berooft.
 Mijn leden dragen met vermoeijng ;
 Mijn eertijds fiere gang wordt loom ;
 Geen vuur vindt in mijn borst ontgloeijng,
 Tot nieuwen arbeid, dien ik schroom.

2 De helderheid ontvliegt mijn' oogen ;
't Is al beneveld om mij heen ;
Geen veerkracht wer't in mijn vermogen ,
Vandaar de wagg'ling mijner schreên.
'k Sta , in den kring van jongelingen ,
Als een verdorde boom in 't groen ,
Waaruit geen' sappn kunnen dringen ,
Om blad'ren , veelmin vrucht , te voên.
3 't Geheugen laat mij steeds verlegen ,
't Wijst mij slechts d'afgeloopen baan ;
Gelijk de bloemen aan de wegen ,
Kan 'k naauw een kindervoet weêrstaan.
Slechts als de laatste flikkeringen
Van 't kaarslicht , dat naar 't einde spoedt ,
Zijn mijn verstands-ontwikkelingen ,
Vaak kort van duur , voor mijn gemoed.

4 Zoo sloop de tijd mijn aardfche leven,
 En voert mij naar den laafcen ftond,
 Om mij aan 't graf ter prooi te geven,
 Als 't zaad, aan d'opgeploegden grond.
 Nu mag ik naar die rufte haken,
 Die mij geheel vernieuwen zal,
 Om, onvergankelijk t'ontwaken,
 Bij 't floopen van dit aardfche dal.

5 O, Ouderdom! maar voegt mij klagen?
 Neen: 'k zie het eind reeds van mijn pad;
 De weggedreven levensdagen,
 Verwierven mij den beften fchat;
 Zij voerden mij door 't aardfch gewemel,
 Door vreugd' en zorg, door moeit' en ftrijd,
 Om rijp te worden voor den hemel,
 Waarin men ftoorloos zich verblijd.

6 Wat dank zal 'k U, mijn God! bewijzen,
 Die mij zoo lang gedragen heeft,
 Die 'k hier naar waarde niet kan prijzen,
 Al had ik eeuwen voortgeleefd?
 Wat dank? Neen hier kan 'k niet betalen,
 'k Blijf schuldenaar tot aan het graf;
 Genade zal dan zegepralen,
 Die J E Z U S, van zijn kruis, mij gaf!

7 Dan zal ik, in dat nieuwe leven,
 Geen grijsheid, geen' gebreken zien;
 Daar geene krachten mij begeben,
 Noch zielvermogens mij ontvliên;
 Neen: daar, ontheft van fukkelingen,
 Van moeite, zorgen en verdriet,
 Zal ik met nieuwe klanken zingen,
 Tot eer van God, het eeuwig lied!

BIJ DE SLUITING VAN HET JAAR!

137

137 = blanco

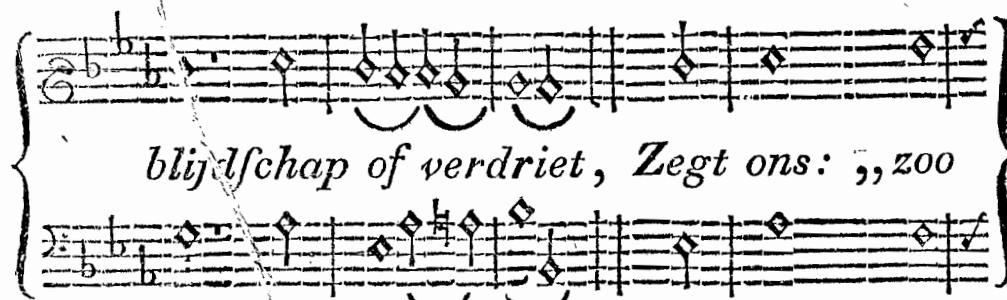
SPREKENDE.

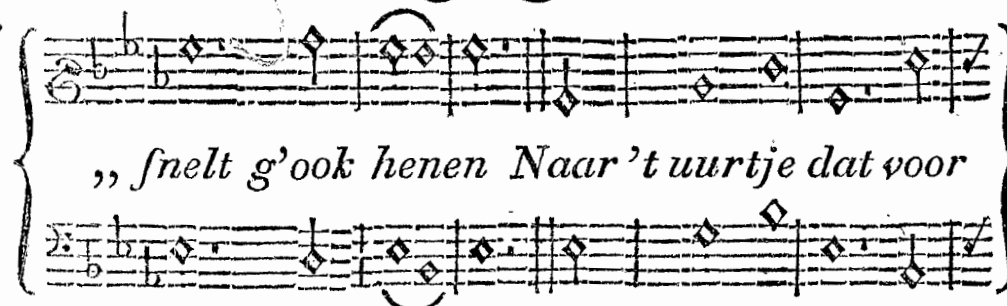
Daar zinkt het Jaar in 't eeuwig niet! 't Is

als een damp verdwenen; Elk jaar van

blijdschap of verdriet, Zegt ons: „zoo

„snelt g'ook henen Naar 't uurtje dat voor

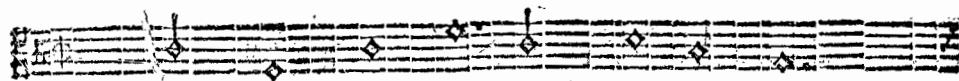
„'t laatste slaat, Voor jong of oud in

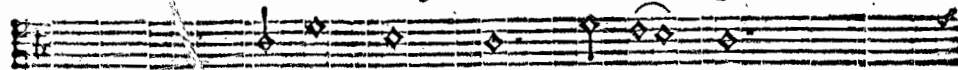
„welk een' staat, Van lagchen of van weenen.”

XXIII^{ste} L I E D.

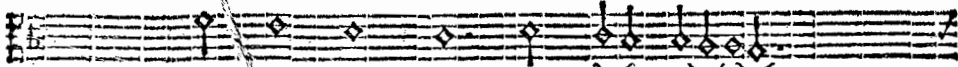
BIJ DE SLUITING VAN HET JAAR.

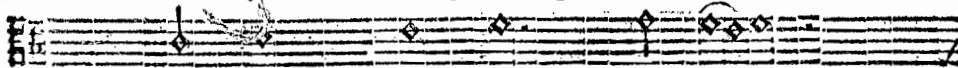
Daar zinkt het Jaar in 't eeuwig niet!

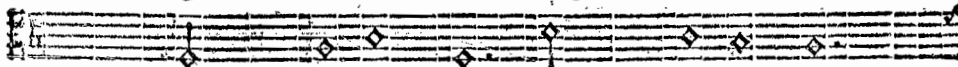
Is als een damp verdwenen;

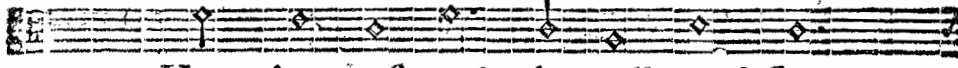
Elk jaar van blijdschap of verdriet,

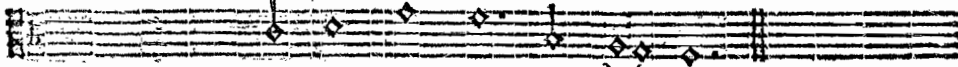
Zegt ons: „ zoo snelt g' ook henen

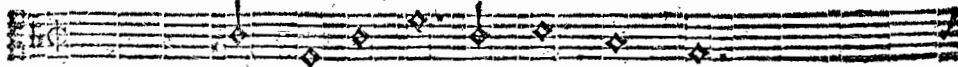
„ Naar 't uurtje, dat voor 't laatste slaat,

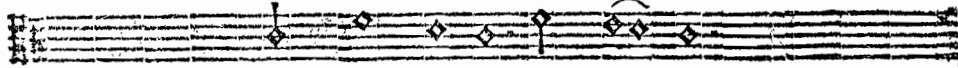
„ Voor jong of oud, in welk een' staat,

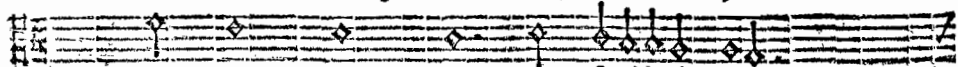
„ Van lagchen of van weenen.”

2 Niets is bestendig hier op aard',

Wat wij bestendig heeten;

Elk jaar wenkt voor- en achterwaardt,

Elk

Elk uur doet ons steeds weten,
 Dat w', als de tijd, vergank'lijk zijn;
 Hoe sterk of zwak de mensch ook schijn',
 Elks looperk is gemeten,
 3 't Verloopen Jaar keert nimmer weêr,
 't Is in het niet gezonken;
 Die zaai- en oogsttijd, tot Gods eer,
 En ons belang geschonken,
 Is weggedarteld, of betracht,
 Verbeuzeld, of gaf nieuwe kracht,
 Om 't vuur des heils t'ontvonken.
 4 O mensch! maak hier uw' rekening;
 Herdenk uw' tijd, uw leven;
 Zie, bij de Jaars-verwisseling,
 Wat God u heeft gegeven,
 Of soms ontnam, door nood of smart,

En

En vraag dan : „ heeft dit nu mijn hart

„ Meer naar dien Heer gedreven ? ”

5 Ja, onze dagen snellen voort,

Met onnavolgb're schreden;

Maar hij, die, naar het Godd'lijk woord,

Zijn' loopbaan mag betreden,

Ziet, bij elk Jaar, de nadering

Van zijne stands-verwisseling,

Naar 't eeuwig blijvend Eden.

6 O God! wie is een God als Gij!

Die d'eeuwen blijft verduren;

Die, in uw' magt en heerschappij,

Telt jaar, noch dag, noch uren;

Och! wil ons, op de levensbaan,

Daar wij zoo vaak het dwaalspoor gaan,

Door uwen Geest besturen.

7 Zijn wij aan zinn'lijkheid verslaaft,
 Trekt ons het aardfche leven,
 Van 't tijdsverloop, dat Gij ons gaaft,
 Om naar ons heil te streven,
 Voer dan ons hart uit 't lage stof,
 Om 't werk des heils, tot uwen lof,
 Meer vordering te geven.

3 Vergeef ons, daar wij onzen tijd,
 Verbeuzeld' in de zonden,
 Waardoor w'ons niet, met lust en vlijt,
 Aan uwen dienst verbonden;
 Zie ons in JEZUS aan, o Heer!
 Die, ons tot heil, uw' naam ter eer,
 Geen tijdstip heeft geschonden.

OP HET NIEUWE-JAAR.

143
144 = blanco

OPGEWEKT.

Zingen wij nu Feestgezangen, Bij dit rijzend

morgenlicht; 't Oude Jaar laat zich vervangen,

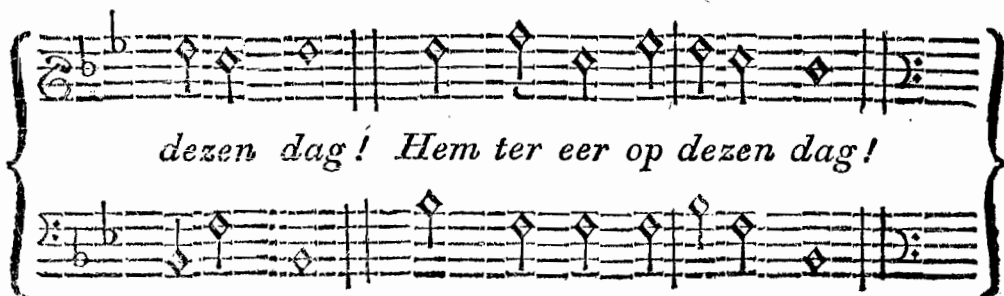
Door een nieuw, dat ons verplicht, God te loven,

God te danken, Met aanbidding, diep ontzag!

Juicht nu elk, met blijde klanken, Hem ter eer op

dezen dag! Hem ter eer op dezen dag!

XXIVste L I E D.

O P H E T N I E U W E - J A A R.

Zingen wij nu Feestgezangen,
 Bij dit rijzend morgenlicht;
 't Oude jaar laat zich vervangen,
 Door een nieuw, dat ons verplicht,
 God te loven, God te danken,
 Met aanbidding diep ontzag!
 Juich nu elk, met blijde klanken,
 Hem ter eer op dezen dag!
 Hem ter eer op dezen dag!
 God des levens, ons ten leven!

K

Die

Die de wiss'ling van den tijd,
Aan ons menschen hebt gegeven,
Om te zien hoe alles slijt,
Wat G'op aarde deedt verschijnen;
Rotfen, bergen hemelhoog,
Moeten, als het gras, verdwijnen,
Voor uw eeuwig blijvend' oog.
Voor uw eeuwig blijvend' oog.
3 Ja wij leven slechts hier stonden,
Hoe veel tijd Gij ons bereidt;
d'Eeuwen zelfs zijn ras verslonden,
Bij 't gezigt der eeuwigheid.
Leer ons, Heer! de wisselingen
Van den tijd, zoo gadeslaan,
Dat w', in onze levenskringen,
Zien, hoe w'immer grafwaarts gaan.

Zien,

Zien, hoe w' immer grafwaarts gaan.

4 Och! dat deze nieuwe morgen,

Liefd'rijk God! ons heilig zij;

Dreigen ons soms nieuwe zorgen,

Zorgend' Vader! blijf ons bij;

Laat dan 't Jaar, bij dag en uren,

Met dat vorige vergaan,

Als het ons maar aan mag vuren,

't Biddend' oog op U te slaan.

't Biddend' oog op U te slaan.

5 Moeten wij, door smart en lijden,

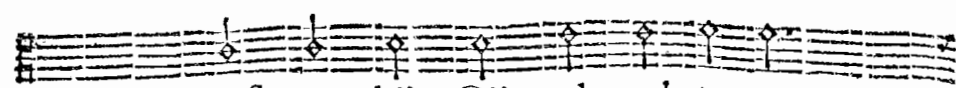
Over bergen van verdriet;

Hongersnood en dure tijden,

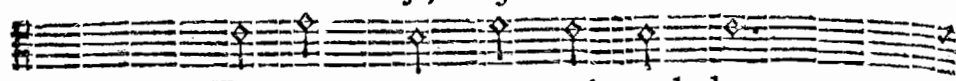
Staan ook onder uw gebied.

Gij, die, van de kiem des levens,

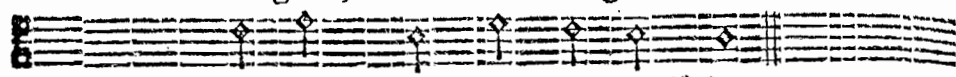
Voor ons zorgdet, goeddoend' God!

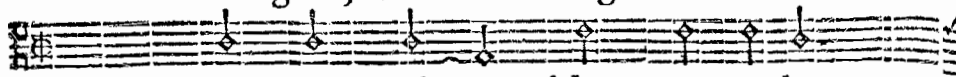
Bleeft ons bij; Gij zult ook tevens

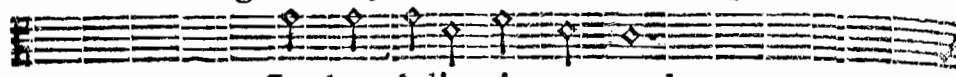
Zorgen, voor ons volgend lot.

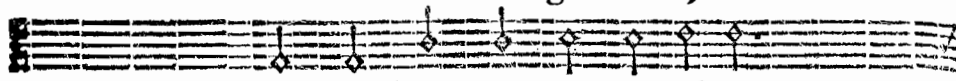
Zorgen, voor ons volgend' lot.

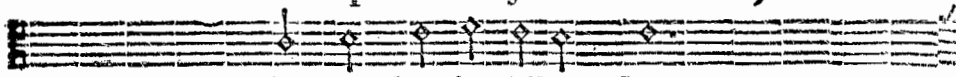
6 't Zegt niet, als een bloem te pralen,

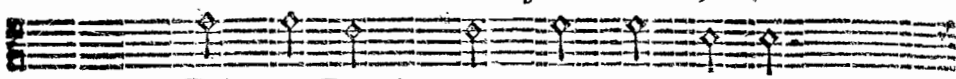
In het leliewit gewaad,

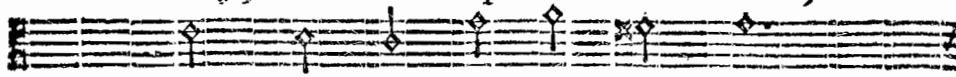
Schat op schat bij een te halen,

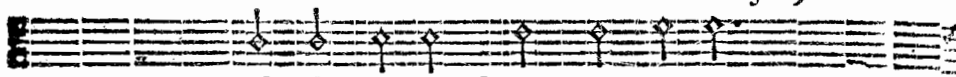
In een koninklijken staat;

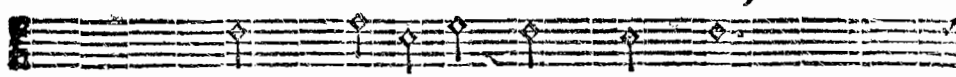
Gij, o God! roept ons tot sterven,

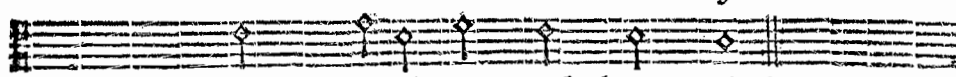
Ach! wat baat dan aardse schijn,

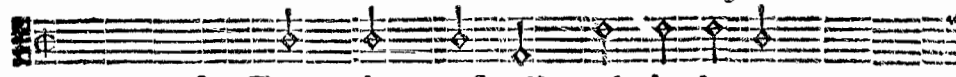
Of wie onzen schat zal erven,

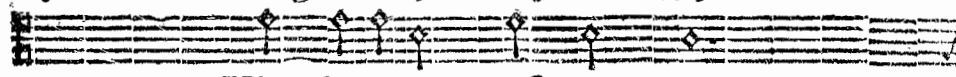
Zoo w' in U onvruchtbaar zijn!

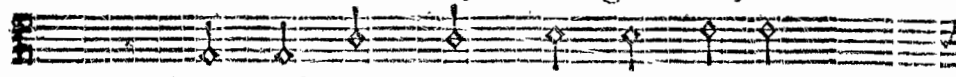
Zoo w' in U onvruchtbaar zijn!

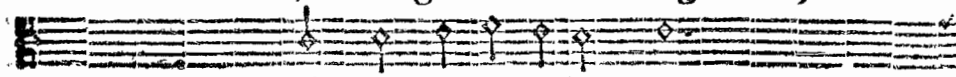
7 't Zegt niet, of wij tachtig jaren

Hier beleven, of nog meer,

Zoo wij toch geen vruchten gaëren,

Uit uw Evangelie - leer;

Zoo wij niet tot rijpheid komen,

Voor den oogst der zaligheid,

En voor 't sterfuur moeten schromen,

Dat eens slaat, schoon 't nog verbeidt.

Dat eens slaat, schoon 't nog verbeidt.

8 Mogt dan ieder Jaar ons leeren,

't Nieuwe tijdperk, dat G' ons geeft,

U te kiezen, 't kwaad te weren,

Opdat onze ziel herleeft;

Dat wij U, den Vader, kennen,

Door 't geloof in uwen Zoon,

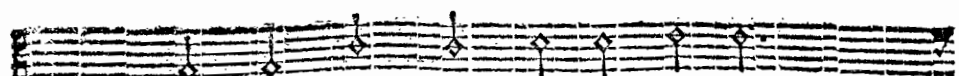
En ons aan uw' dienst gewennen,

Wandelend' naar uw geboën.

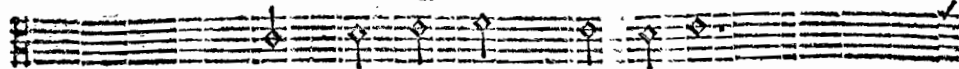
Wandelend' naar uw geboën.

9 O! dan zal elk Jaar ons wezen,

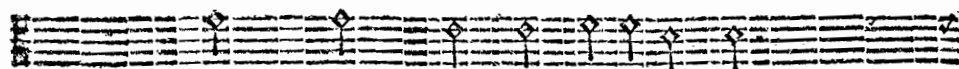
Een vernieuwde zaligheid,

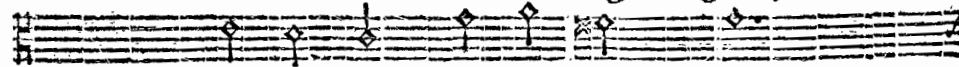
En ons hart geen sterven vreezen,

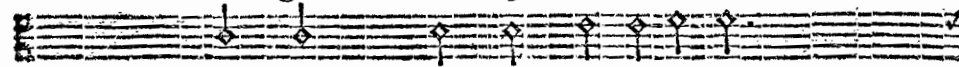
Door uw invloed voorbereid.

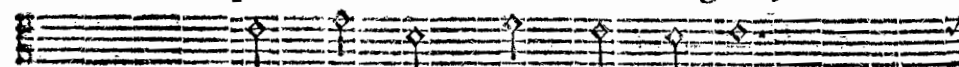
Och! schenk ons de zegeningen,

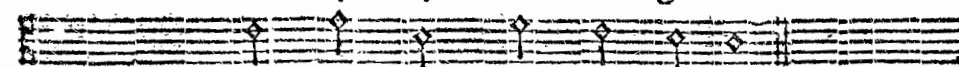
Voortgevloed uit J E Z U S bloed,

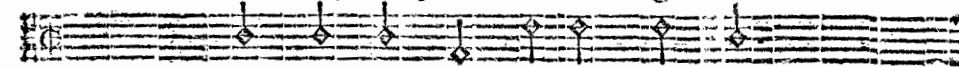
Op dat d' aardfche wifelingen,

Troostrijk zijn voor ons gemoed.

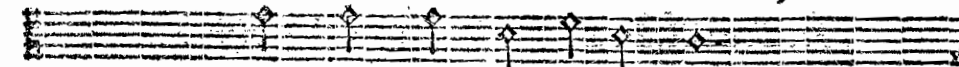

Troostrijk zijn voor ons gemoed.

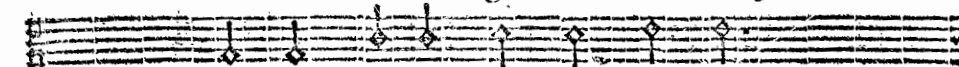

10

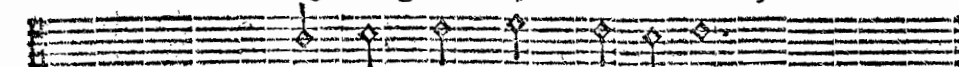
Dan vernieuwen onze krachten,

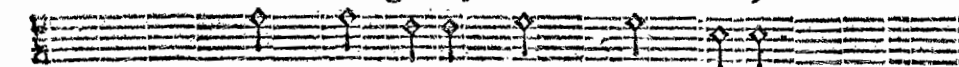
Voor een zaal'ger levensstand,

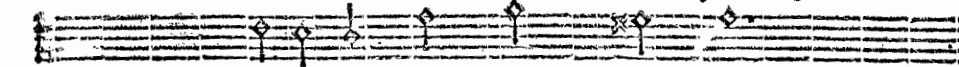
En wij mogen blij verwachten,

't Eeuwig blijvend' vaderland,

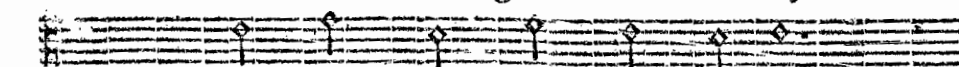
Daar men uren telt noch jaren,

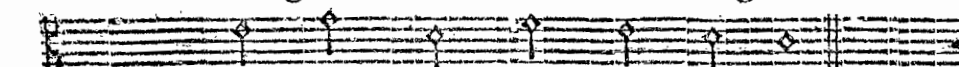
Wifeling van zon noch maan,

Om in 't eeuwig licht te flaren,

Dat geen nachfloers doet vergaan.

Dat geen nachfloers doet vergaan.

HET WINTER-LIED.

151
152=blanco

VERHEVEN.

De Heer regeert; zijn wijs bestel Straalt

door in al de jaargetijden; Elk moet zich in zijn

God verblijden, Zijn wijsheid maakt het altijd

wel. Al heeft de Winter forsche krachten,
Bij korte dagen, lange nachten,

Al loeijen stormen om ons heen; Al ligt na-

tuur in ijs gekluisterd, Gods liefde wordt toch

nooit ontluisterd, Wat leed ons ook moog' tegentreen.

XXVfte L I E D,

H E T W I N T E R - L I E D.

De Heer regeert; zijn wijs beftel
 Straalt door in al de jaargetijden;
 Elk moet zich in zijn' God verblijden,
 Zijn wijsheid maakt het altijd wel.
 Al heeft de Winter forfche krachten,
 Bij korte dagen, lange nachten,
 Al loeijen stormen om ons heen,
 Al ligt natuur in ijs gekluisterd,
 Gods liefde wordt toch nooit ontluisterd,
 Wat leed ons ook moog' tegentreen.
 2 De Winter heeft zijn nut en vreugd,
 Al treedt hij ons geweldig tegen,

Met hagel, ijs, en sneeuw, of regen,

't is al tot 's aardrijks nut en deugd.

Schiet nu de zon slechts schaars heur stralen,

De held're Winternachten pralen,

Veel schooner dan in zoeler weêr;

De Maan en millioenen Sterren,

Die schitterend' ons oog verwerren,

Vertoonen zich meer tot Gods eer.

3 Gods wijsheid straalt ons helder aan,

In IJzel, Rijn en Sneeuw-figuren;

Het zoekend oog blijft die begluren,

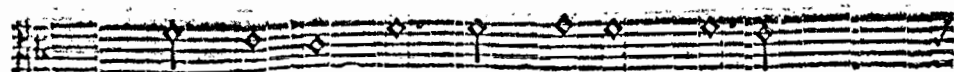
En steeds met eerbied gadelaan.

Het rotfig' Ijs, rammeit de dijken,

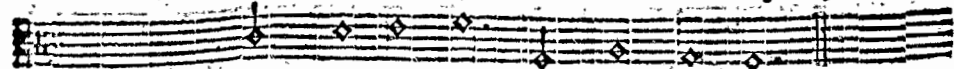
Maar moet voor 's Heeren magt bezwijken,

Die 't smelten doet, als was voor 't vuur;

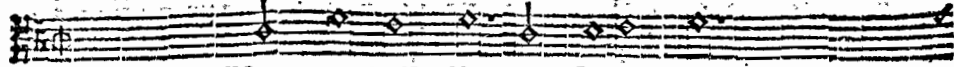
De Heer regeert! laat stormen loeijen,

De wat'ren uit hunn' oevers vloeijen,

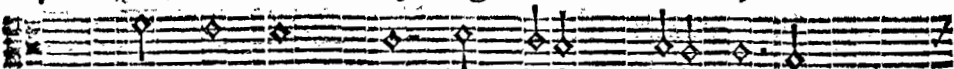

't Strekt al tot eer van zijn bestuur!

4

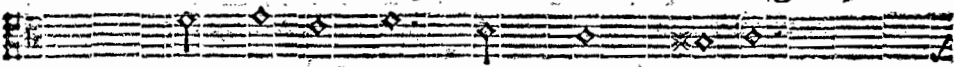
Het aardrijk ligt in stille rust,

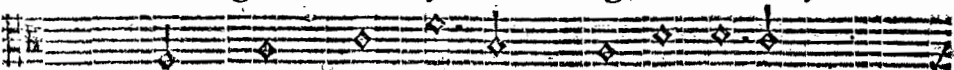
Om rustend' nieuwe kracht t'ontvangen;

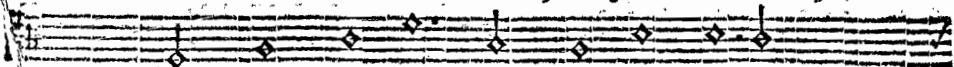
En vee- en land-, en bouwman's zangen,

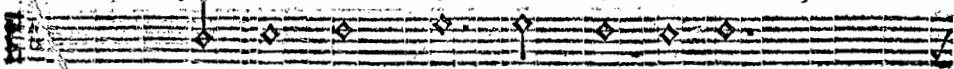
Weergalmen nu, vol vreugd' en lust;

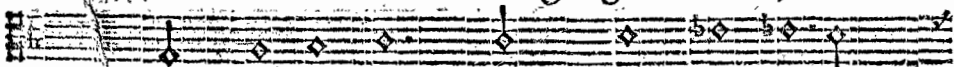
De vruchtbaar' akkers, stijf bevroren,

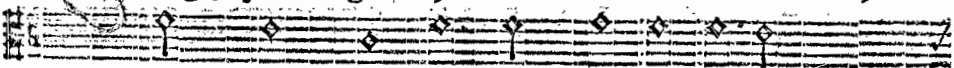
Zijn toch vervuld met voedend koren,

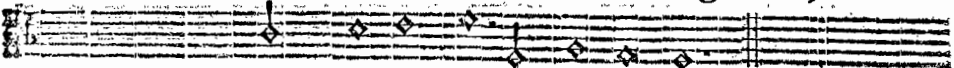
Dat in Gods voorzorg ligt bedekt;

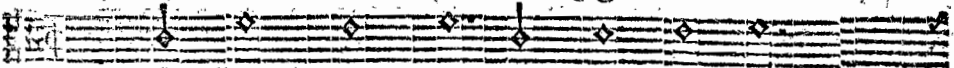
't Mag, ja vergaan, maar 't zal weêr leven,

En mensch en vee het voedsel geven,

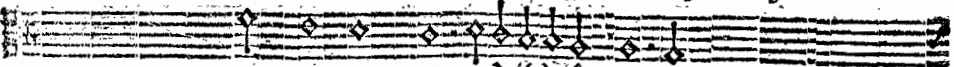

Door zonnestralen opgewekt.

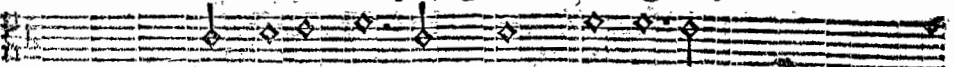

5

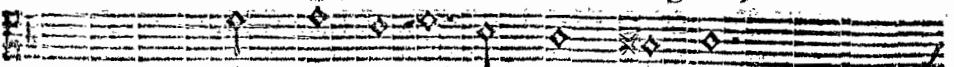
O God! hoe groot en goed zijt Gij!

Die al de jaargetijden regelt,

En alles in uw boek verzegelt,

Naar uw bevel en heerschappij;

Wat

Wat wij hiervan voorzeggén mogen,
 't Blijft alles scheemring voor onz' oogen,
 Hoe vaak de mensch uw doen bedilt;
 't Is ons genoeg, wanneer wij weten,
 Geen schepsel wordt van U vergeten,
 Die nooit iets vruchteloos verspilt.
 6 Eens zullen w'ook den wintertijd,
 Van ons bestaan op aard', zien nad'ren;
 Dan zullen ook de levens rad'ren
 Verstijven; en, aan 't stof gewijd,
 Zal onze leeme hut verbreken,
 Om 't nieuwe leven aan te kweeken,
 In 't graf der rust; om, als het graan,
 Na lange gure koude nachten,
 De zon des heils daár af te wachten,
 En dus verheerlijkt op te staan.

HET LENTE-LIED.

157
150 = blanco

VROLIJK.

Daar is de lieve lentevreugd! Juich ouder-

dom! juich frische jeugd! Elk moet haar

welkom noemen; Zij, die natuur in kracht her-

stelt, Siert nu 't van schoon beroofde veld,

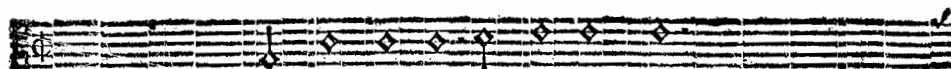
Met lagchend groen en bloemen! Juicht,

menschen! juicht uw' God ter eer!

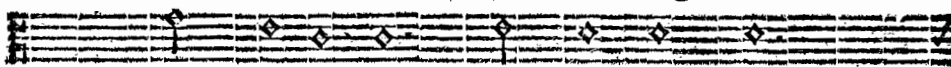
Hij schenkt aan u de Lente weér.

XXVIste L I E D.

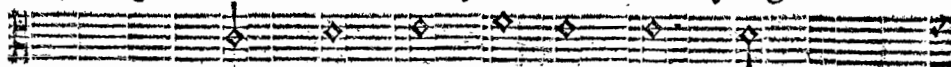
H E T L E N T E - L I E D.

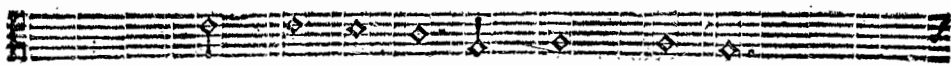
Daar is de lieve lentevreugd!

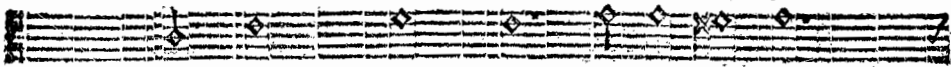
Juich ouderdom! juich frische jeugd!

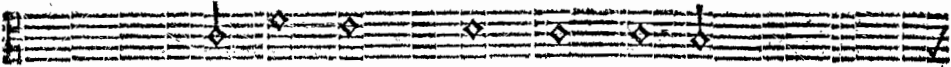
Elk moet haar welkom noemen;

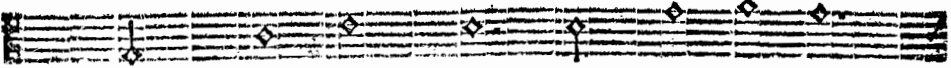
Zij, die natuur in kracht herstelt,

Siert nu 't van schoon beroofde veld,

Met lagchend groen en bloemen!

Juicht, menschen! juicht uw' God ter eer,

Hij schenkt aan u de Lente weér.

a Her

2 Het graan, nog onlangs onder d' aard',
 Door 't donsig bed des sneeuws bewaard,
 Ontspruit, en kleedt de voren
 Des akkers, waar in 't welig groeit;
 De winter houdt geen' zang geboeid,
 Het pluimkoor laat zich hooren.
 Juicht, menschen! juicht uw' God ter eer,
 Hij schenkt aan u de Lente weêr.

3 d' Ontdooide beekjes kabb'len zacht;
 De vischjes dartlen dag en nacht,
 Bevrijd van dwang der stroomen;
 Een zachte regenstof, als dauw,
 Verkwikt natuur, maakt 't aardrijk laauw.
 Ontwikkelt knop en boomen.
 Juicht, menschen! juicht uw' God ter eer,
 Hij schenkt aan u de Lente weêr.

4 De schoonheid der ontluikte kleur
 Van bloemen, uit wier balsemgeur;
 Wij 't zoet genot ontvangen,
 Verrukt ons oog, verkwikt ons hart,
 En doet de bange wintersmárt,
 Door nieuwe vreugd, vervangen.
 Juicht, menschen! juicht uw' God ter eer,
 Hij schenkt aan u de Lente weér.

5 De schepping toont een heiligdom;
 Straks bloeit het vruchtgeboomt' alom;
 De vreugd lacht ieder tegen.
 De zon verkwikt, verzengt nog niet;
 Geen bloempje kwijnt; waar 't oog ook ziet,
 Is blijdschap allerwegen.
 Juicht, menschen! juicht uw' God ter eer,
 Hij schenkt aan u de Lente weér.

6 Het bloedloos diertje zelfs gevoelt,
 Met al wat leeft, en d'aard doorwoelt,
 Zich nieuwe kracht gegeven;
 Het hupp'lend vee, uit stal en kooi,
 Smaakt nu het jeugdig' gras voor hooi,
 Schept nieuwe vreugd in 't leven.
 Juicht, menschen! juicht uw' God ter eer,
 Hij schenkt aan u de Lente weêr.

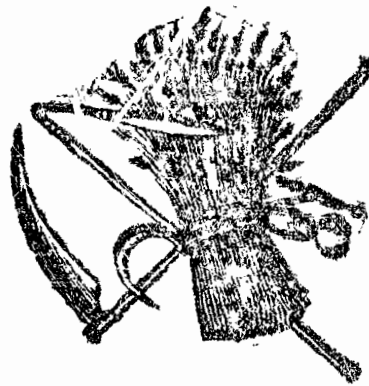
7 Gij, Heer! verandert het gelaat
 Des aardrijks, naar uw' wijzen raad,
 En blijft voor alles zorgen;
 Wat ook de mensch becomm'ren moog,
 Al wat Gij schiept, is, voor uw oog,
 Geen tijdstip ooit verborgen.
 Ontwikkel ook ons hart, o Heer!
 Tot dankb're vruchten, U ter eer!

8 Och!

8 Och! doe ons, in elk jaargetij,
 Met dankbaarheid, vernoegd en blij,
 Op U, o Vader! staren,
 Die steeds natuur herleven doet,
 Die al zijn schepf'len mild'lijk voedt,
 En nooit zijn werk laat varen;
 Dan zal ons koud verhard gemoed,
 Ontluiken door uw' liefdegloed.

9 Zien w'in natuur uw Godd'lijk schoon,
 Wat zien wij niet in uwen Zoon,
 Voor een toekomstig leven;
 Al wat hier bloeit, moet eens vergaan,
 Wat in Hem bloeit, blijft eeuwig staan,
 Om zielevrucht te geven.
 O Heiland! maak ons hart bereid,
 Voor 't Lentefeest der eeuwigheid.

10 Dan zullen w'op de levensbaan,
 Als bloemen pralen op de paân,
 Die g'ons hebt voorgetreden;
 Dan bloeijen, groeijen, rijpen wij,
 Als planten uwer heerschappij,
 Voor reiner zaligheden,
 En d'aard' zal ons, wat bloei' of kwijn',
 Het voorgenot des Hemels zijn.

HET ZOMER-LIED.

165
166 = blanco

VROLIJK.

Gods goedheid klimt nu hemelhoog,

Voor aller oog; Juicht dankbaar, sterve-

lingen! De Zomer wenkt elk tot Gods

lof, En geeft ons stof,

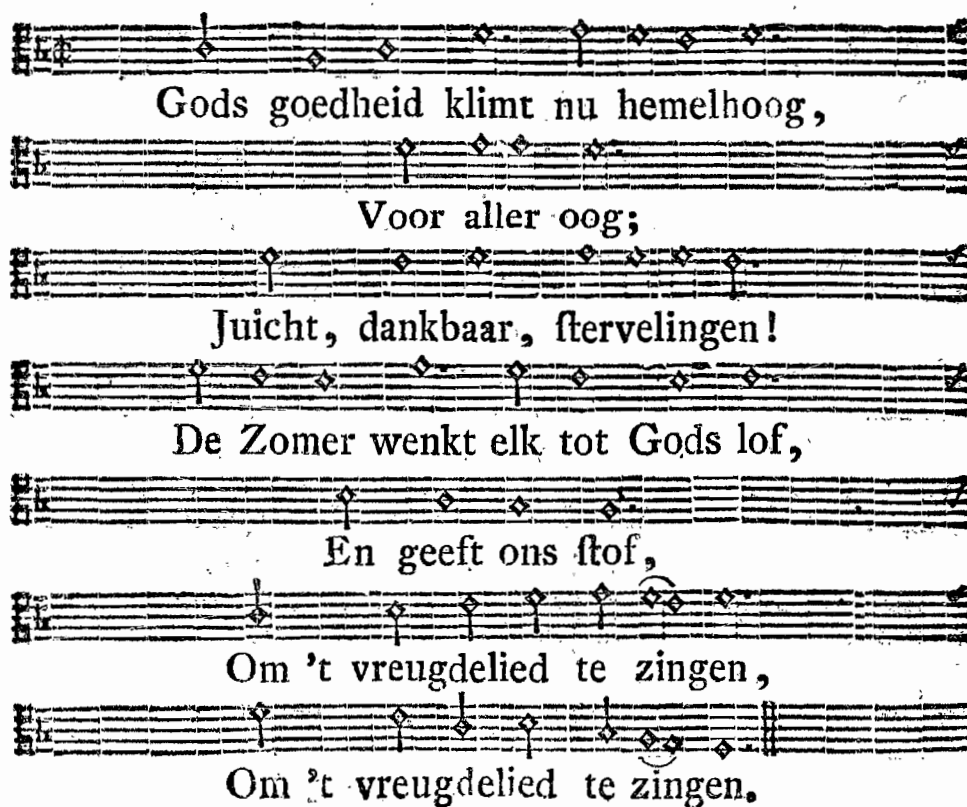
Om 't vreugdelied te zingen,

Om 't vreugdelied te zingen.

XXVIIIste L I E D.

H E T Z O M E R - L I E D.

Gods goedheid klimt nu hemelhoog,
Voor aller oog;
Juicht, dankbaar, ftervelingen!
De Zomer wenkt elk tot Gods lof,
En geeft ons stof,
Om 't vreugdelied te zingen,
Om 't vreugdelied te zingen.

2 Het vruchtgeboomt' en 't rijpend graan,
 Lacht ieder aan,
 Beglansd door zonnestralen;
 De Maan- en Hooijers zijn verblijd,
 Elk ziet zijn vijt,
 Met overvloed betalen,
 Met overvloed betalen.

3 Geen schepfel leeft, dat God niet voedt,
 Zoo mild en goed,
 Als aller zegenader;
 Ja mensch en vee, en bloedloos dier,
 Ontwaren hier,
 Hunn' Schepper en hunn' Vader,
 Hunn' Schepper en hunn' Vader.

4 't Gevogelt', dat in 't luchtruim zweeft,
 En al wat leeft,

In velden, bosfchen, froomen,
 Verheugt zich nu; en zouden wij
 Gods eerwaardij,
 Niet dankend tegen komen?
 Niet dankend tegen komen?
 5 Ja, liefd'rijk God! uw' naam zij prijs,
 Voor 't gunstbewijs,
 Dat Gij ons weêr wilt geven;
 Het golvend' graan, op 't vruchtbaar land,
 En ied're plant,
 Zegt ons: „uw God geeft leven!”
 Zegt ons: „uw God geeft leven!”
 6 Uw zegen froomt alöm, o Heer!
 Door 't zomerweêr,
 Dat Gij aan ons blijft fchenken;
 De regen, dauw en zonneschijn,

Die alle zijn
 Gehoorzaam, op uw' wenken.
 Gehoorzaam, op uw' wenken.
 7 't Staat al verrukt, waar 't oog zich wendt,
 En elk e kent
 Uw' liefde, nooit volprezen;
 Ons lofied klimt tot U, op 't hoogst;
 Och! laat den oogst
 Ons ook gezegend wezen!
 Ons ook gezegend wezen!
 8 Gij geeft ons ooft, en melk, en brood,
 Uit 's aardrijks schoot,
 Die milde bron; maar tevens,
 Bij olie, most en voedend kruid,
 O God! ontsluit
 Gij ons uw woord des levens!

Gij ons uw woord des levens!

9 Die zielenpijs is meerder waard,

Dan immer d'aard

Aan ons zou kunnen geven;

Gij geeft uw' Zoon, dat eeuwig licht,

Voor 't zielsgezicht,

Om Hem steeds na te streven.

Om Hem steeds na te streven.

10 Ja, met dien Zoon, wilt Gij, o God!

Ons volgend lot,

Ter zaliging, bereiden;

Och! dat uw Geest ons hiertoe bragt,

Om, door zijn' kracht,

Ons steeds te laten leiden!

Ons steeds te laten leiden!

11 Dan zien w' ook, in de minste plant,

Uw

Uw' wijsheidshand,
Uw' liefd' en goedheid, blinken;
En eens zal, in uw rijksgebied,
Ons dankend lied,
Op hemeltoon, klinken.
Op hemeltoon, klinken.

HET O O G S T - L I E D:

173
174 = blanco

UITLOKKENDE.

Vrolijk, vrolijk nu gezongen,

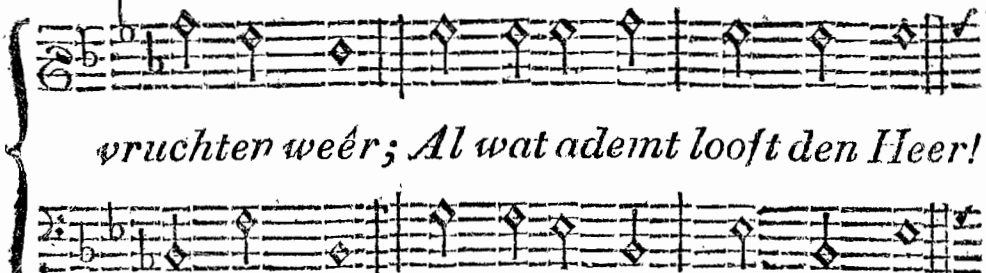
Menschentongen! Juicht nu, dankend,

God ter eer! 't Feest des Oogstes is gekomen,

Velden, boomen, Schenken ons hunn'

vruchten weér; Al wat ademt looft den Heer!

Al wat ademt looft den Heer!

XXVIIIste L I E D.

H E T O O G S T - L I E D.

Vrolijk, vrolijk nu gezongen,
Menschentongen!
Juicht nu, dankend, God ter eer!
't Feest des oogstes is gekomen,
Velden, boomen,
Schenken ons hunn' vruchten weêr;
Al wat ademt looft den Heer!
Al wat ademt looft den Heer!

2 Ieder juich', bij 't fikkelzwaaijen,

En het maaijen

Van het goudgeel rijpe graan:

„ God is goed, elk moet Hem loven,

„ Bij de schoven,

„ Die, met garven, rijk belaan,

„ Voor ons oog te velde staan!

„ Voor ons oog te velde staan!”

3 Bergen, dalen, akkers, velden,

Allen melden

Ons Gods liefde, zorg en magt;

Die het zaad, gestrooid in d'aarde,

Trouw bewaarde,

Groeijen, bloeien deed, met kracht,

En tot rijpheid heeft gebragt,

En tot rijpheid heeft gebragt.

4 Laat de dorschvloer nu weërgalmen;

Lied'ren, psalmen,

Voegen bij dit vrolijk feest,

't Zorgend zaaijen geeft nu vruchten;

Na het zuchten,

Voegt een danklied ons het meest,

Met een' opgeruimden geest.

Met een' opgeruimden geest.

5 God der liefde! hoor de klanken,

't Hart'lijk danken,

Voor de welvaart, die Gij sticht;

Milde bron en goedheids-ader!

Liefd'rijk Vader!

Die 't bezwaard gemoed verligt,

Alles zijn w'aan U verpligt!

Alles zijn w'aan U verpligt!

6 Groot is ons dit aardsch genoeg,

Voor het zwoegen,

Om ons tijdelijk genot;

Maar veel grooter is de zegen,

Dien wij kregen,

Met uw' Zoon, in wien G', o God!

Ons wilt schenken 't zaligst lot!

Ons wilt schenken 't zaligst lot!

7 Heer des Oogstes onzer zielen!

Dankend knielen

Wij, voor uwe majesteit;

Doe ons, tot aan 't eind' der dagen,

Vruchten dragen,

Door uw' Geest in ons bereid,

Rijp genoeg voor d' eeuwigheid.

Rijp genoeg voor d' eeuwigheid.

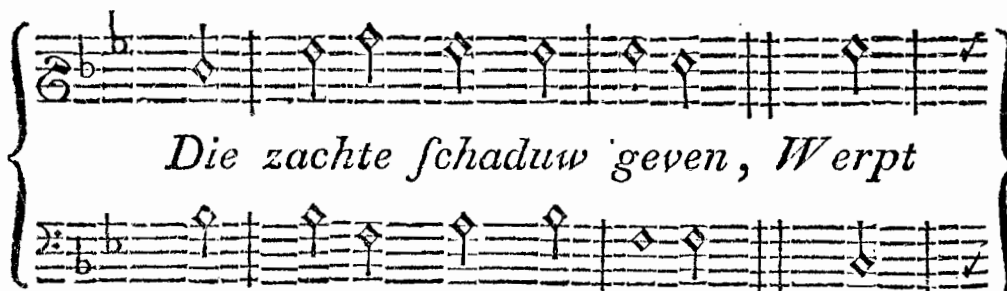
HET HERFST-LIED.

106 = bianco
~~106~~
179

REDENERENDE.

De Herfst blaast door de dreven,

Die zachte schaduw geven, Werpt

vruchten op den grond; Zij

treedt langs berg en dalen, Doet alles binnen

halen, Wat nog te rijpen stond. Wat

nog te rijpen stond.

XXIXste L I E D.

HET HERFST-LIED.

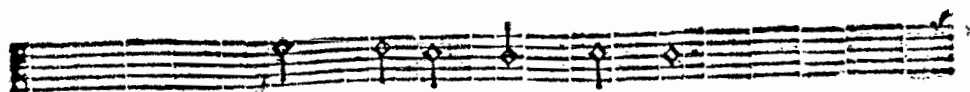

De Herfst blaast door de dreven,
Die zachte schaduw geven,
Werpt vruchten op den grond;
Zij treedt langs berg en dalen,
Doet alles binnen halen,
Wat nog te rijpen stond,
Wat nog te rijpen stond.

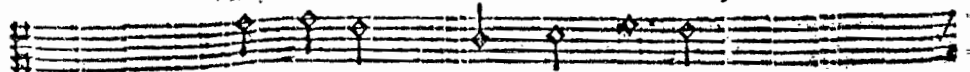
2 Zij lekt de wandelpaden,
 Met half verdorde bladen,
 Van 't lommervol geboomt';
 En woedt, met forsche krachten,
 Daar zij voor bange klagten,
 Noch voor vernieling schroomt.
 Noch voor vernieling schroomt.

3 De zon schiet laat haar stralen,
 En, door haar vroeger dalen,
 Maakt zij de dagen kort.
 Al 't schoon zien wij verdwijnen;
 De laatste bloempjes kwijnen;
 Al 't veldgewas verdort.
 Al 't veldgewas verdort.

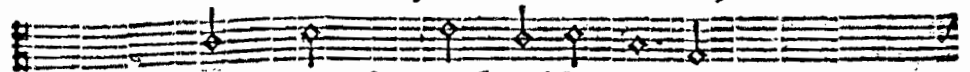
4 De voelkoren zwijgen;
 En alles schijnt te hūgen,

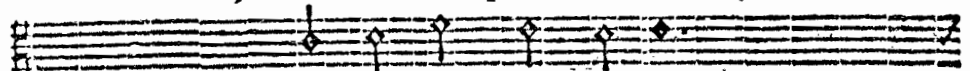
Naar d'ademtocht der rust;

De zomer, zoo vol luister,

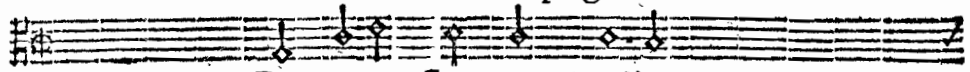
Is, door 't verspreide duister,

Als in den slaap gefust.

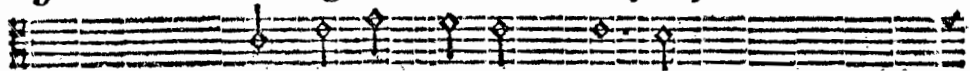

Als in den slaap gefust.

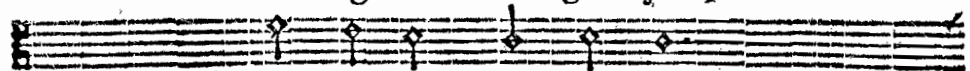

5

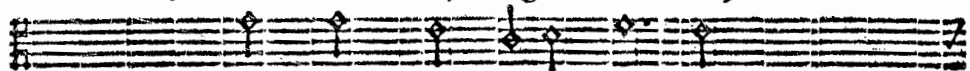
De gure stormen loeijen;

De regenwolken groeijen,

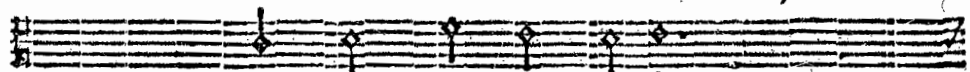
En storten, dag en nacht,

Zich uit, met volle stroomen;

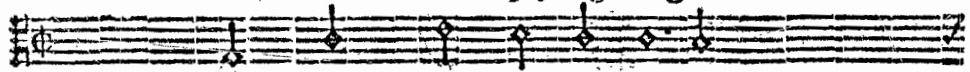
Het vee moet stalwaarts komen,

Of wordt tot spijs gellagt.

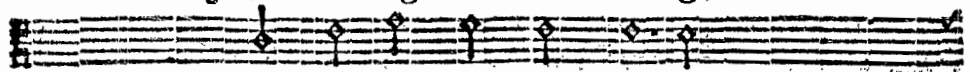

Of wordt tot spijs gellagt.

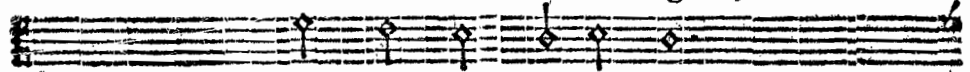

6

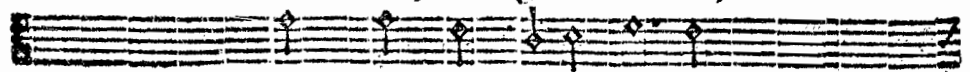
Ja, Gods goeddoende zorgen

Vernieuwen ied'ren morgen,

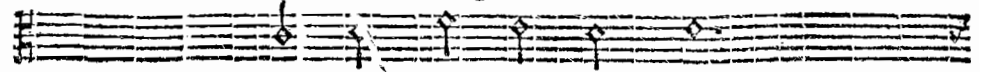
Voor ons, ter goeder uur;

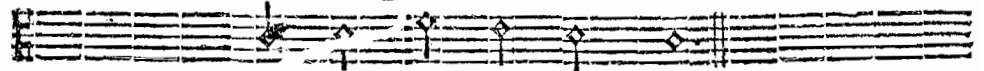
Treedt nu van dorre velden,

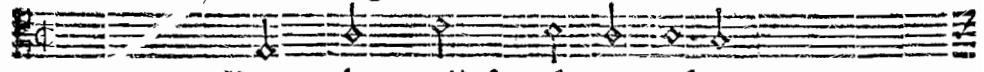
Om van Gods gunst te melden,

In berg en voorraadschuur.

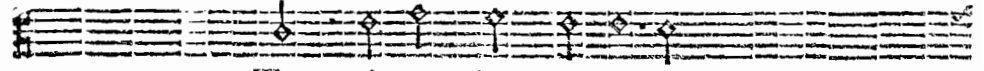

In berg en voorraadschuur.

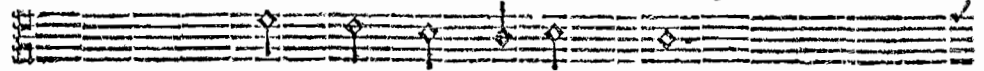

7

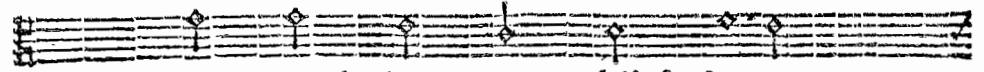
Daar zien wij 't al vergaëren,

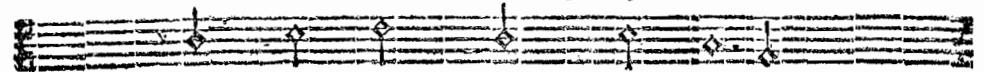
Tot winter spijs bewaren,

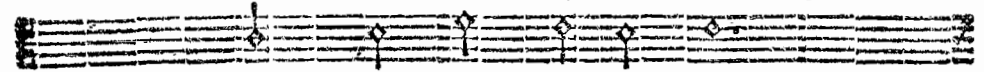
Wat ons de zomer schonk;

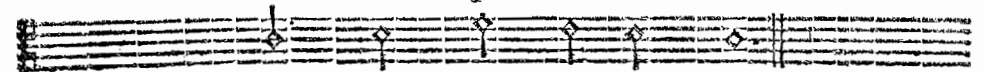
De dorschvloer moet, bij 't loonen

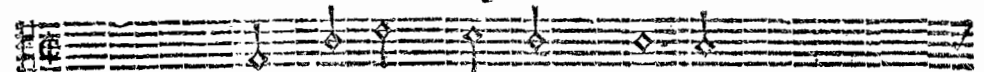
Des Landmans zweet, ons toonen,

Wat vrucht op d'akkers blonk.

Wat vrucht op d'akkers blonk.

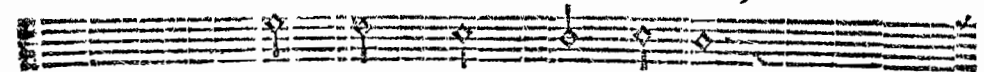

8

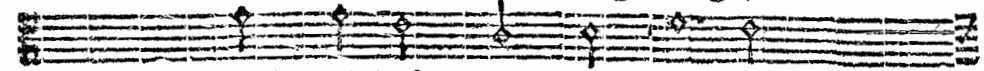
De velden, akkers, boomen,

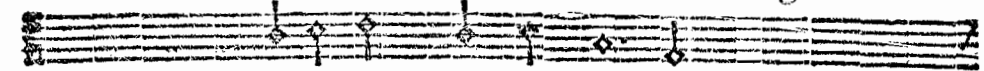
't Moet al tot ruste komen,

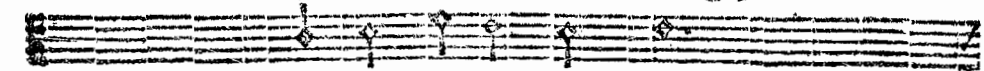
Wat God heeft voortgebracht;

Zijn' wijsheid heeft die schikking

Gegeven, tot verkwikking,

En tot herstel der kracht.

En tot herstel der kracht.

9 De Herfsttijd onzer jaren,
Vol kommer en bezwaren,
Voert ons aan 't eind der baan;
Dan slijten onze krachten,
En wie zou dan niet trachten,
Ook in de rust te gaan?
Ook in de rust te gaan?

10 Die rust wil God ons geven,
Elk tijdperk van ons leven,
In zijn' geliefden Zoon,
Als w' in Hem vruchten dragen,
In vroeg' of later dagen,
Zijn liefde - werk ten loon.
Zijn liefde - werk ten loon.

11 Laat dan de doodstorm loeijen,

Ons in de kluisters boeijen
Van 't altijd zwijgend graf;
God zal ons doen ontwaken,
De vrucht zijns Zoons doen smaken,
Die Hij van 't kruis ons gaf.
Die Hij van 't kruis ons gaf.

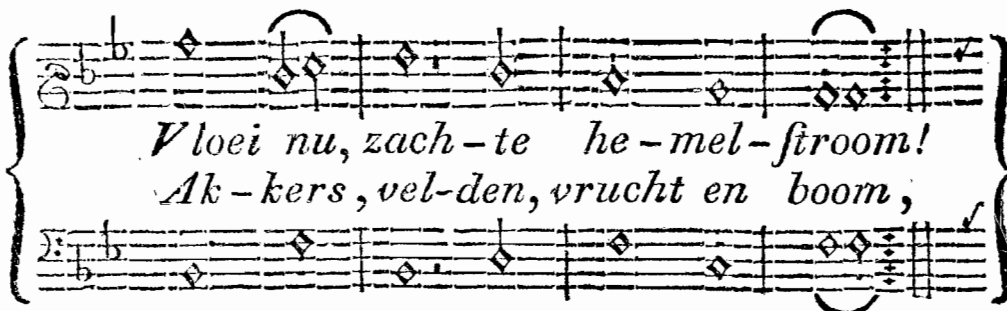
BIJ DEN REGEN NA GROOTE DROOGTE.

107
100 = blanco

VROLIJK.

*Welkom, lie - ve regendroppen!
Gij besproeit verzengde toppen;*

*Vloei nu, zach - te he - mel - stroom!
Ak - kers, vel - den, vrucht en boom,*

Mogen zich, door U, verheugen,

Schier verkwijnend' ingewacht,

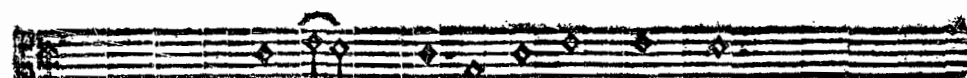
Drinken nu, met volle teugen;

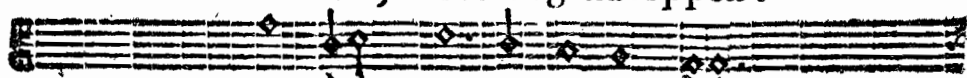
Tot herstelling hunner kracht.

XXXste L I E D.

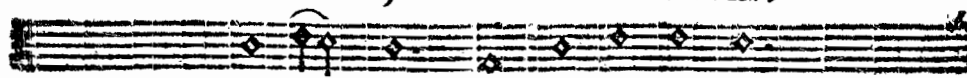
BIJ DEN REGEN, NA GROOTE DROOGTE.

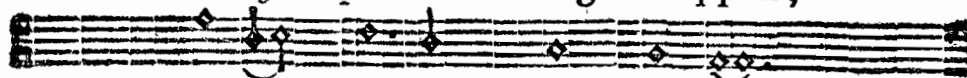
Welkom, lieve regendroppen!

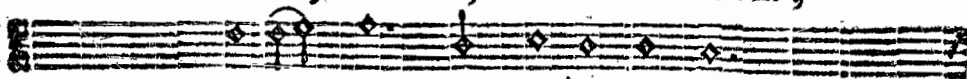
Vloei nu, zachte hemelstroom!

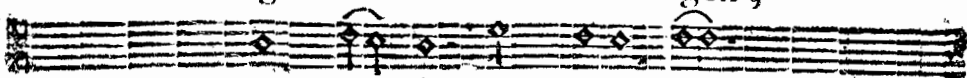
Gij besproeit verzengde toppen;

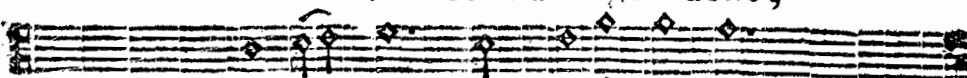
Akkers, velden, vrucht en boom,

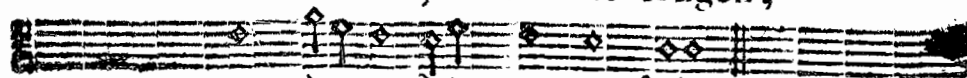
Mogen zich door u verheugen,

Schier verkwijnend' ingewacht,

Drinken nu, met volle teugen,

Tot herstelling hunner kracht.

a Juicht

2 Juicht nu, veld- en stedelingen,
 Dankt, daar g'eertijds hebt gebeên,
 God 'zandt u zijn' zegenfingen,
 Vrucht'b'ren regen naar beneên;
 Hoort nu 't zacht geruisch der boomen,
 Ieder blaadje trilt van vreugd,
 Wat verwijning scheen te schromen,
 Is nu dankbaar en verheugd.

3 't Veldgewas in 't stof gezonken,
 Door het brandend zonnevuur,
 Rigt zich, door deez' zoete dronken,
 Vrolijk op; terwijl natuur
 Al haar' luister heeft herkrege,
 Lieve geuren spreidt in 't rond,
 't Aardijk sluit, met malschen regen,
 Nu, den opgereten mond.

4 't Pluimgediert' voelt zich verrassen,
 Huppelt dart'lend' op en neer,
 Sproeit zich vrolijk in de plasfen,
 Elk verheft zijn' zangen weér;
 Bloemen, kruiden, planten, vruchten,
 Alles tiert nu om ons heen;
 Bouw- en Landliên! staakt het zuchten,
 Wisfelt zangen voor geweên!

5 Ja, wij hebben 't alles noodig,
 Regen, droogte, zonneschijn,
 Slechts één dezer overbodig,
 Kan ons tot kastinging zijn!
 God blijft alles zichtbaar reeg'len,
 Dag aan dag, ter goeder uur,
 En blijft voor den mensch verzeeg'len,
 't Heilig doel van zijn bestuur.

6 Dank, Algoedheid! voor den regen,
 Die nu 't dorre heeft gedrenkt,
 Dank voor elken nieuwen zegen,
 Die uw' Vaderhand ons schenkt.
 Neem de dorheid onzer zielen
 Gunst'rijk weg, opdat wij meer,
 Voor uw heilig aanschijn knielen,
 Vruchtbaar leven tot uw' eer.

7 Och, wil ons gestaâg bevlœijen,
 Met het water van uw' Geest,
 Om met nieuwe kracht te groeijen,
 Daar w'onvruchtbaar zijn geweest.
 Geest des levens! ons ten leven,
 Aangebragt door J E Z U S' bloed,
 Wil ons al dien invloed geven,
 Die ons vruchtbaar maken moet.

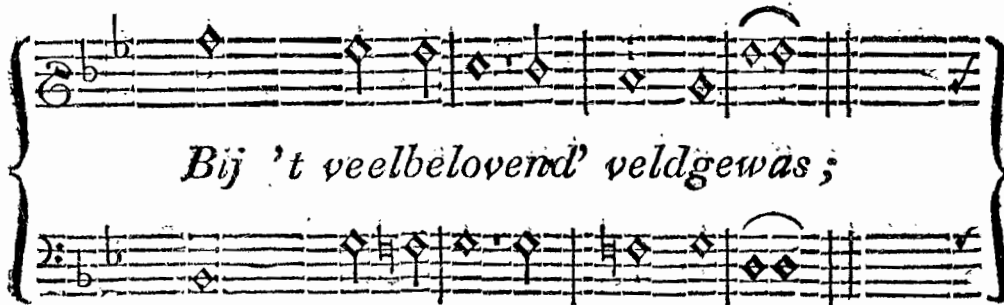
BIJ OVERVLOEDIGEN REGEN.

193
194 = blanco

KLAGENDE.

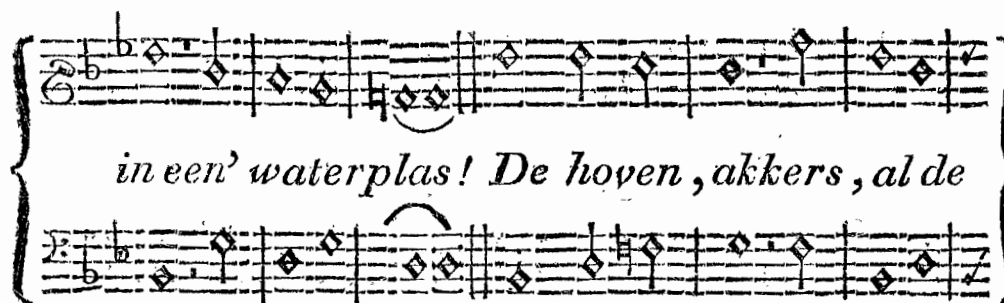
O God! wij treuren, diep verflagen,

Bij 't veelbelovend' veldgewas;

't Licht al, door zware regenvlagen, Bezweken

in een' waterplas! De hoven, akkers, al de

velden, Die zoo veel vruchten ons voor-

spelden, Zijn nu doorweekt, gelijk moeras.

XXXIste L I E D.

BIJ OVERVLOEDIGEN REGEN.

O God! wij treuren, diep verslagen,
Bij 't veelbelovend' veldgewas;
't Ligt al, door zware regenvlagen,
Bezweken in een' waterplas!
De hoven, akkers, al de velden,
Die zoo veel vruchten ons voorfpelden,
Zijn nu doorweekt, gelijk moeras.

2 Zet Gij de hemelluizen open ,

Wat zou voor zulk een' vloed bestaan ?

Dra zien wij d'oeveren overloopen ,

En wat G'ons gaaft geheel vergaan.

Och! wil genadig ons behoeden

En stuit de zware regenvloeden ;

Zie, Vader! ons ontfermend' aan.

3 Wil, Heer! de granen niet vernielen ,

Die G'ons deelt in de halmen zien ,

Verhoor ons , daar wij biddend' knielen ,

U d'offers onzer harten bien ,

Doe 't veldgewas roch niet verdrinken ,

De hoop des Landmans niet ontzinken ,

Uw liefd' en hulp ons nooit ontvliên.

4 Zie neder op de drasfe velden ,

Waar alles op uw' bijstand wacht ,

Wat

Wat wolken tot verwoesting stelden,
 Is niet ontrukkt aan uwe kracht;
 Betoon uw vaderlijk meêdoogen,
 Wil vruchten, akkers, velden, droogen,
 Opdat Gij al ons leed verzacht.

5 Geheel de Schepping moet ons leeren,
 Hoe mild zij zich aan ons vertoont,
 Dat Gij, met almacht, blijft regeren,
 Kastijd^s of zegenend^s verschoont,
 Opdat wij, als afhangelingen,
 U smeeken, om die zegeningen,
 Waarmee Gij 't zweet des landmans loont.

6 Hoe veel w'ons van de jaargetijden
 Beloven, Gij regeert, o God!
 Ons baat geen treuren of verblijden,
 Van een op gissing steunend lot.

Gij zendt langs bergen, heuv'len, dalen,
 Den regen, droogte, zonnestralen,
 Ter reeg'ling van ons aardsch genot.
 7 Verhoor ons zuchten, smeeken, kermen,
 Gedenk aan mensch en vee, o Heer!
 Wil U, om JEZUS wil, ontfermen,
 Schenk ons de zon-verkwikking weêr;
 En doe ons, door uw' zegeningen,
 O groote Schepper aller dingen!
 In welvaart leven U ter eer.

HET OORLOGS-LIED,

199
200 = blanco

KLAGENDE.

The musical score is written for three parts: Soprano (top staff), Alto (middle staff), and Bass (bottom staff). The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is common time (C). The lyrics are in Dutch and are written in italics. The score consists of 12 staves, with lyrics provided for the first 10 staves. The lyrics are: 't Is oorlog, ach! de vrede vlugt, De mensohheid zucht, Geprangd door nood, met angstig weenen; De woede klimt van dag tot dag; Het wee en ach! Weergalmt door alle oorden heenen! Och! zie ons lot, O goeddoend' God! En wil ons dra uw' hulp verleenen.

't Is oorlog, ach! de vrede vlugt,

De mensohheid zucht, Geprangd door

nood, met angstig weenen; De woede

klimt van dag tot dag; Het wee en ach!

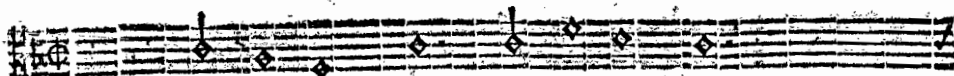
Weergalmt door alle oorden heenen!

Och! zie ons lot, O goeddoend' God!

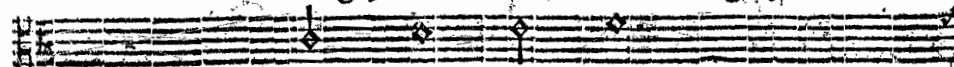
En wil ons dra uw' hulp verleenen.

XXXIIIe. LIE D.

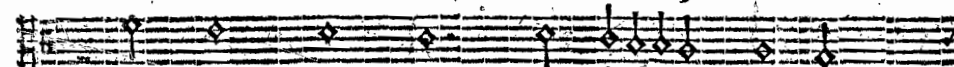
HET OORLOGS-LIED.

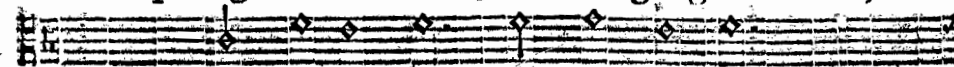
't Is oorlog, ach! de vrede vlugt,

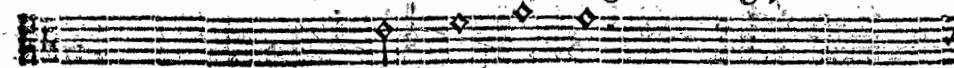
De menschheid zucht,

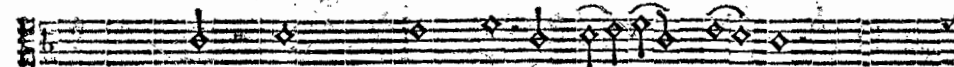
Geprangd door nood, met angstig weenen;

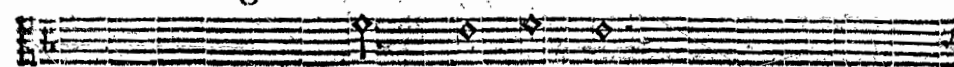
De woede klimt van dag tot dag;

Het wee en ach!

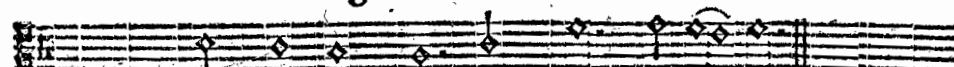
Weergalmt door aller oorden henen!

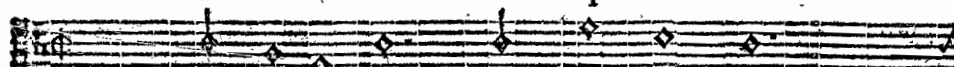
Och! zie ons lot,

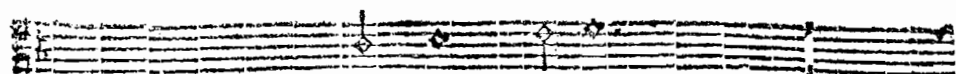
O goeddoend' God!

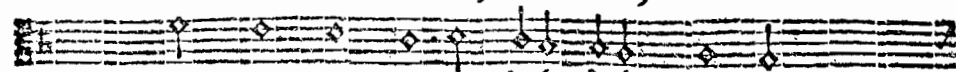
En wil ons dra uw' hulp verleenen.

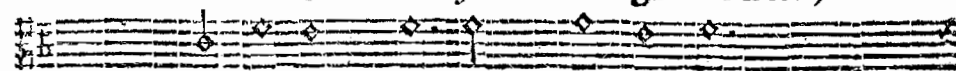
2 De vrede-zon schijnt nu niet meer,

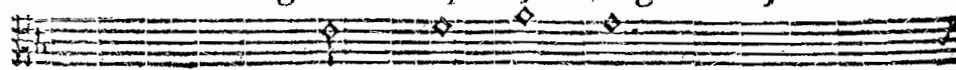
Die ons, welcer,

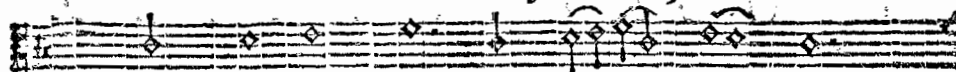
Zoo mild als vrolijk aan mogt blikken;

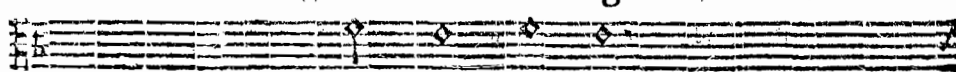
De legers stroopen, met geweld,

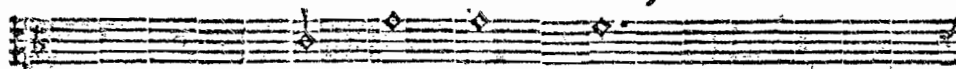
Het vruchtrijk veld,

En moedwil baart de bangste schrikken.

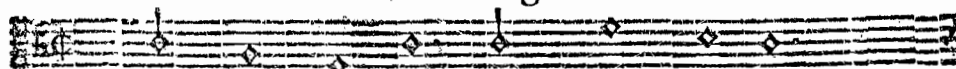
Och! zie ons lot,

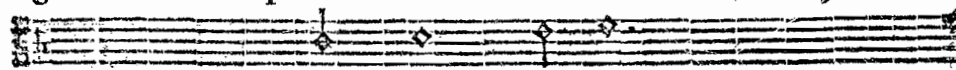
O goeddoend' God!

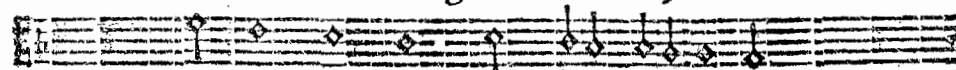
En wil ons met uw* gunst verkwikken.

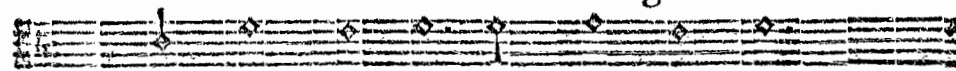
3 De hoop des landmans wordt vernield;

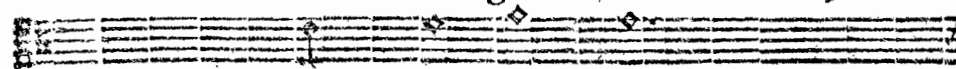
De vreugd' ontzield;

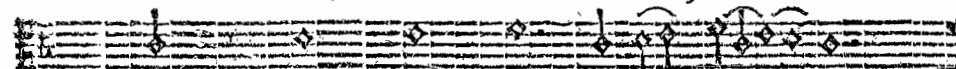
Natuur bekleed met rouwgewaden.

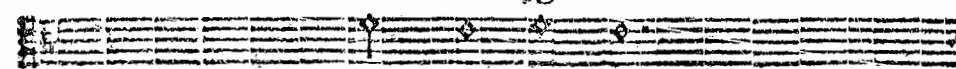
De vlam des oorlogs blaakt en woed,

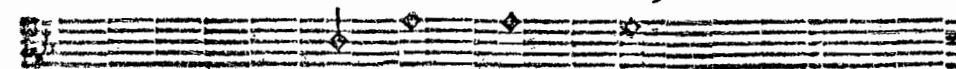
En 't menschen bloed,

Kan 't zwaard des krijgs alleen verzaden.

Och! zie ons lot,

O goeddoend' God!

En

En stuit des vijands booze daden.

4 De koop- de land- en zeeman treurt,

En elk verscheurt

Het hart van rouw en jammerklagen;

De steden, dorpen, strand en zee,

Gevoelen 't wee

Des oorlogs, al zijn' forsche krachten.

Och! zie ons lot,

O goeddoend' God!

En wil ons smartend leed verzachten.

5 Zou Heer! ons zwaard, voor d' overmagt,

En al de kracht,

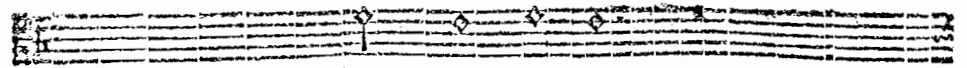
Van 's vijands euvelmoed, bezwijken?

Zou 't heilig regt, aan onze zij,

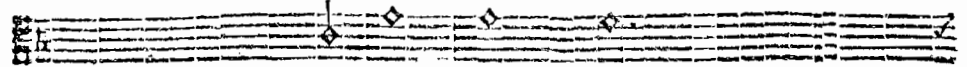
Voor dwing'landij,

Of snoode heerschzucht, moeten wijken?

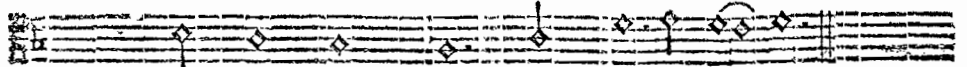
Och!

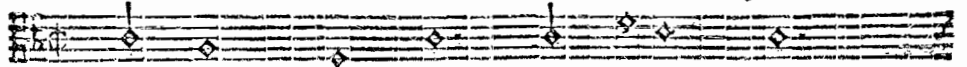
Och! zie ons lot,

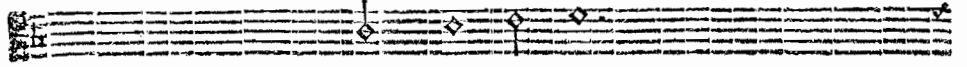
O goeddoend' God!

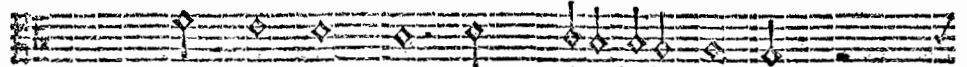
Laat ons uw' trouw uw' liefde blijken.

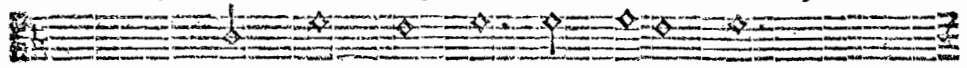
6 Wij zijn 't niet waard: ach onze schuld

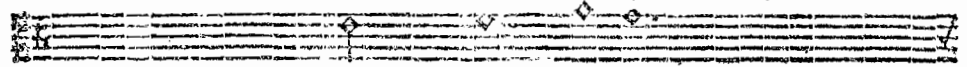
Heeft uw geduld,

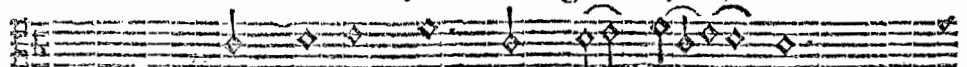
Met hellsche wapens, vaak bestreden;

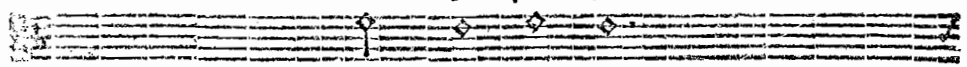
Maar hij, die ons ten vijand is,

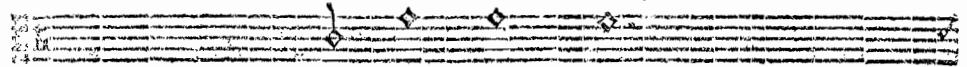
Heeft, Heer! gewis,

Ook uwe wet, als wij, vertreden.

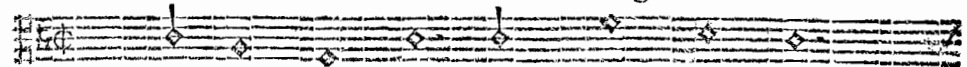
Och! zie ons lot,

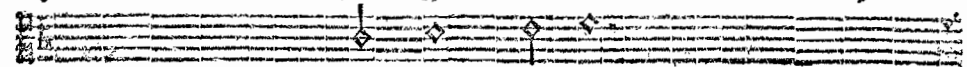
O goeddoend' God!

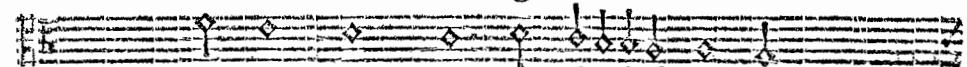
Verhoor nu onze noodgebeden.

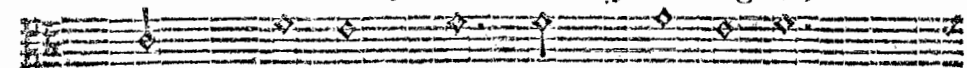
7 Verhoor de klagt van weeuw en weez';

O God! genees

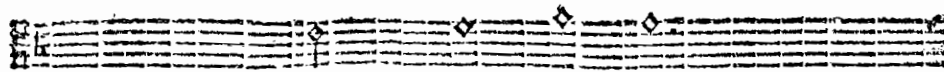

Gekwetsten, die ten strijde toogen;

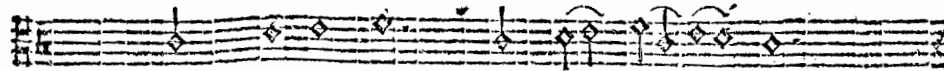

Drijf 't oorlogs-paard en 't krijgsgeweld,

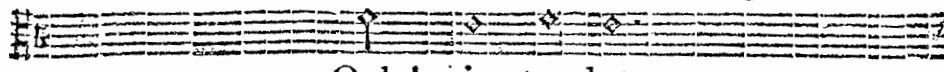
Uit

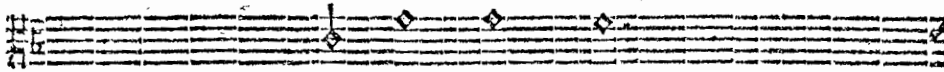
Uit 't vruchtbaar veld

En 't vaderland; door uw vermogen.

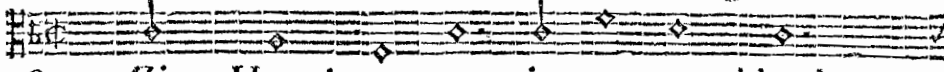
Och! zie ons lot,

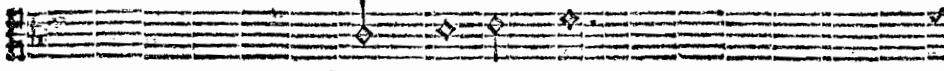
O goeddoend' God!

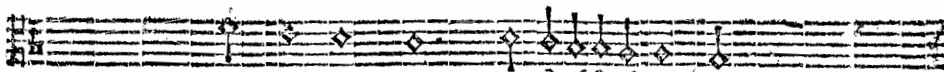
En wil der menschheid tranen droogen.

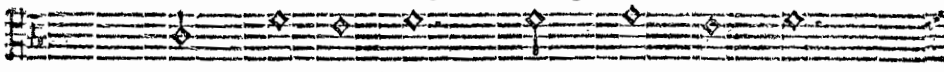
8 Zie, Heer! ons aan, in J E Z U S bloed,

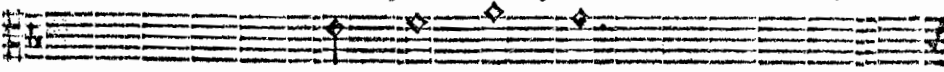
Geef heldenmoed

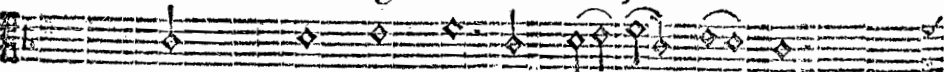
Aan onze krijgs- en legerbenden;

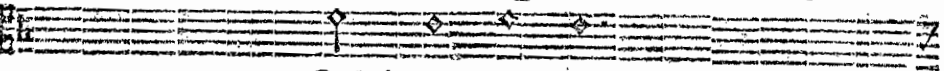
Treed aan de spits; strijd voor ons meê,

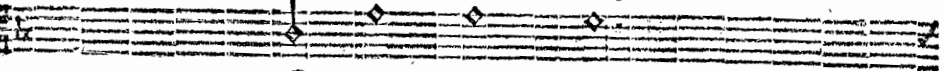
En geef den vree,

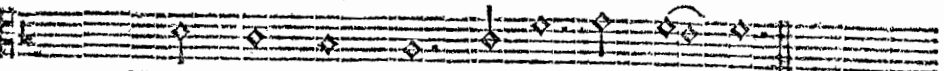
Daar w'ons ootmoedig tot u wenden.

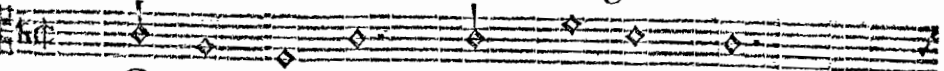
Och! zie ons lot,

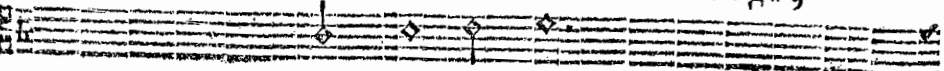
O goeddoend' God!

Wil aan ons land verlossing zenden.

9 Genaê, o God! treed niet in 't regr,

Wij zijn te slecht,

En

En niet bestemd voor uwe vragen;

Zoo Gij met ons in 't regt woudt gaan,

Wie zou bestaan,

Als G'ons zoudt voor uw' vierschaar dagen?

Och! zie ons lot,

O goeddoend' God!

Laat J E Z U S strijd aan U behagen!

IO Ja, J E Z U S strijd en bitt're smart

Vloeid² uit ons hart,

En alles wat wij ooit misdreven;

Maar, Hij verwon! Geef ons dan, Heer!

Dien vrede weêr,

Die ons zoo dierbaar is als 't leven.

Och! zie ons lot,

O goeddoend' God!

Om, dankend', U al d'eer te geven.

H E T V R E D E - L I E D.

VROLIJK M. S. GEL.

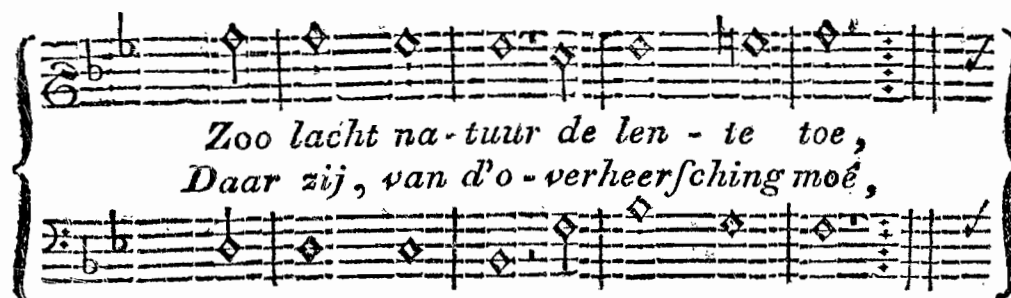
207
200 = bianco

*De Vre-de-zon schiet vreugde stralen,
't Beklemd ge-moed mag a-dem halen,*

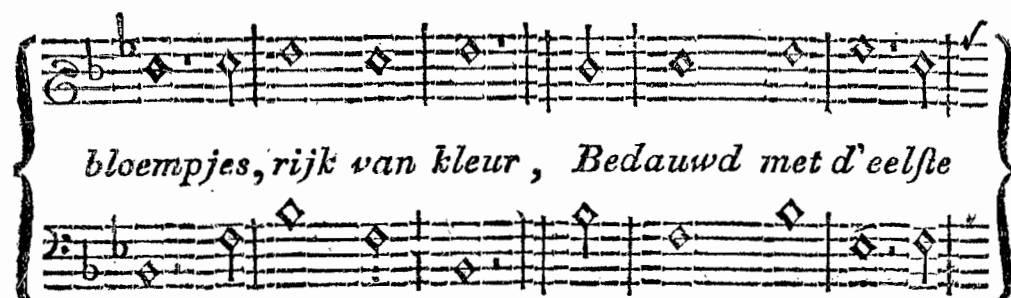
*De blijdschap lacht haar vrolijk aan;
De treur-tijd is voor-bij ge-gaan.*

*Zoo lacht na-tuur de len-te toe,
Daar zij, van d'o-verheersching moé,*

Der guur' en barre wintervlagen, Ontluikt met

bloempjes, rijk van kleur, Bedauwd met d'eelste

balsemgeur, Om elk verkwikking toe te dragen.

XXXIIIste L I E D.

H E T V R E D E - L I E D.

De Vrede-zon schiet vreugde stralen,
 De blijdschap lacht haar vrolijk aan;
 't Beklemd gemoed mag adem halen,
 De treurtijd is voorbij gegaan.
 Zoo lacht natuur de lente toe,
 Daar zij, van d'overheersching moe,
 Der guur' en barre wintervlagen,
 Ontluikt met bloempjes, rijk van kleur,
 Bedauwd met d'eelsten balsengeur,
 Om elk verkwikking toe te dragen.

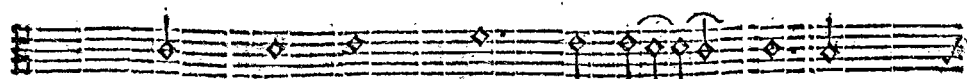
2

Verschrikt, verlegen en verilagen,
 Verscholen met ons vrolijk lied,
 Als 't pluimgediert voor d'onweêrsvlagen,
 Zweeg elk, gedrukt door bang verdriet.
 Maar nu voor 't lieflijk vrede-licht,
 De donderwolk des oorlogs zwicht,
 Zien w'ons bevrijd van 't angstig prangen,
 Nu mogen wij, in 't godd'lijk schoon
 Der lente vreugd, op hoogen toon,
 Verheffen onze feestgezangen.

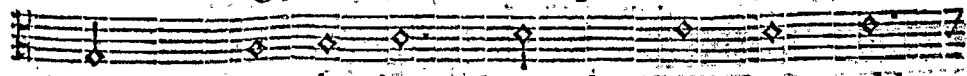
3

O dierb're Vreë! Euroop' ontvlogen,
 Naar 't oord der rust, voor 't krijgsgeweld;
 Wij zochten U, met schreijend' oogen,
 Maar werden vaak te leir gesteld!
 Gij woont niet waar de heldraak woedt,
 Noch vest uw' troon op menschen bloed;

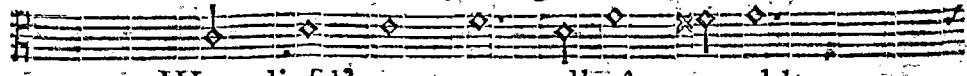
Neen:

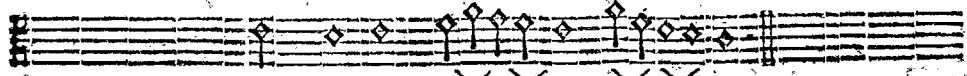
Neen: gij treedt steeds op rozen-paden,

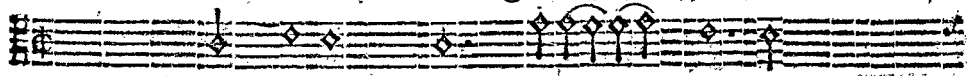
Waar 't bloempje tiert, langs 't vruchtbaar veld,

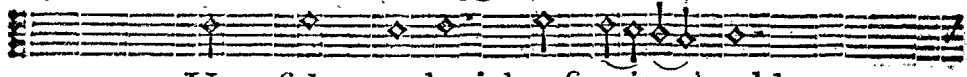
Waar liefd' en trouw elkaar verzeldt,

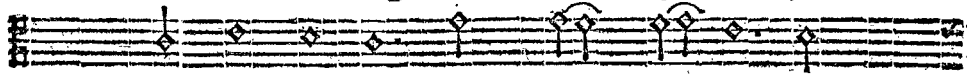
Met armen vol geluk beladen.

4 't Is Vrede! zwijg *Metalen-monden!*

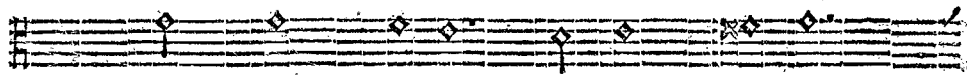
Uw fchor geloei heeft uitgebruld;

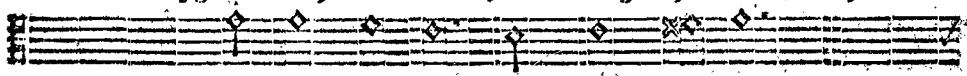
't Is lang genoeg den mensch verflonden,

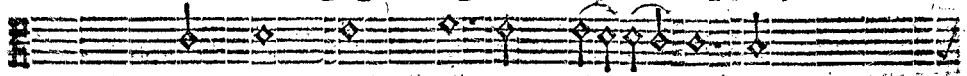
En d'aard' alom met fchrik vervuld!

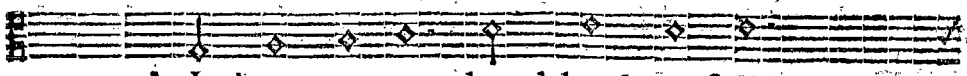
Zwijgt *Bus, Pistool, Karbijn, Musket,*

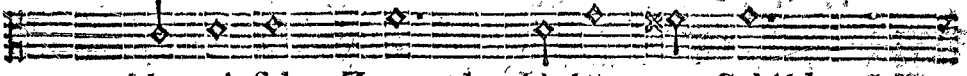
't Is lang genoeg ons heil verplet;

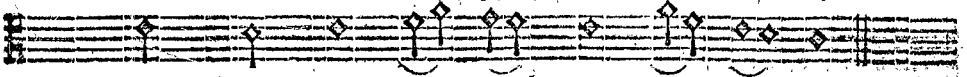
Verbreekt uw *Harnas*, fiere Helden!

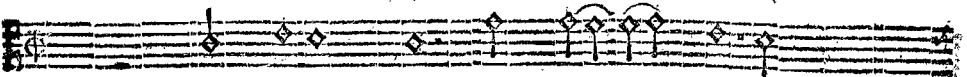
't Is lang genoeg het bloed verfpild,

Verwifelt *Zwaard, Helmet en Schild,*

Met *Lauw'ren*, die uw' roem vermelden!

5 't Is Vrede! rust nu, *Oorlogs-kielen!*

Men flijkt de wreede *Bloedvlag* neêr;

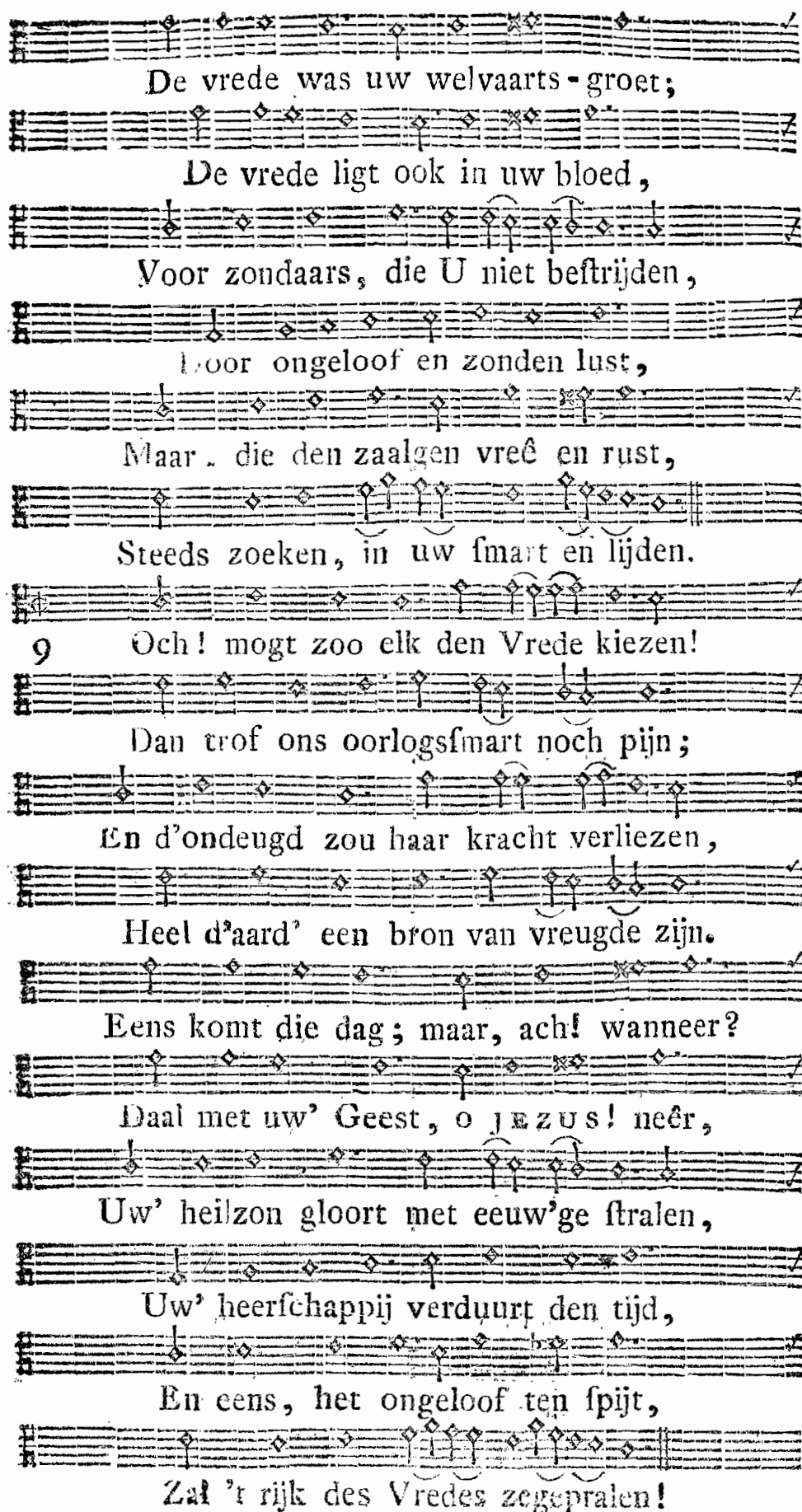

Laat u onttak'len; 't snood vernielen
 Der Zee-kasteelen, duurt niet meer.
 Begroet, met eerbied en ontzag,
 d'Alom geliefde *Vrede-vlag*;
 Laat nu *Matroos* en *Schepelingen*,
 Ter koopvaardij, van oord tot oord,
 In oost en west, en zuid en noord,
 Het lied van vreed en vrijheid zingen.

6 't Is *Vrede*! juicht nu *Veldelingen*!
 Voor roof noch plunderzucht vervaard;
 Smeed fikk'len van de *Sabel-klingen*,
 Legt 't ploeggareel op 't *Oorlogs-paard*;
 Drijf 't kouter door den vasten grond,
 Waarop het heer des oorlogs stond;
 Die grond, bemest met bloed en lijken,
 Zal nu weêr, door uw nijv're hand,

De wellust zijn van 't Vaderland,
 En met de schoonste vruchten prijken.
 7 't Is Vrede! ja, o God der liefde!
 Die vrede mint, en vrede schenkt;
 Die, hoe ook onze schuld U griefde,
 In JEZUS, aan ontferming denkt.
 Wij knielen, Heer! gebukt in 't stof,
 En danken U, met eer en lof,
 Voor 't heil des vredes ons gegeven;
 Gij zaagt de moeit' en 't bang verdriet,
 En d'enk'le wenk van uw gebied,
 Verdreef den dood, en schonk ons 't leven.
 8 O lieve Heiland! Vrede-stichter!
 Die hier, op dit benedenrond,
 Ons leerdet: hoe G'als Ziels-verlichter,
 Het ware heil in vrede vondt.

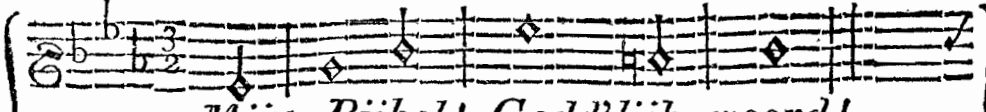
De vrede was uw welvaarts - groet;
 De vrede ligt ook in uw bloed,
 Voor zondaars, die U niet bestrijden,
 Door ongeloof en zonden lust,
 Maar die den zaalgen vrede en rust,
 Steeds zoeken, in uw smart en lijden.

9 Och! mogt zoo elk den Vrede kiezen!
 Dan trof ons oorlogsmart noch pijn;
 En d'ondeugd zou haar kracht verliezen,
 Heel d'aard' een bron van vreugde zijn.

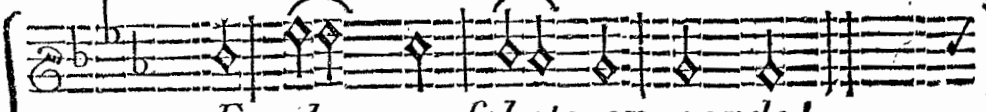
Eens komt die dag; maar, ach! wanneer?
 Daal met uw' Geest, o J E Z U S! neêr,
 Uw' heilzon gloort met eeuw'ge stralen,
 Uw' heerschappij verduurt den tijd,
 En eens, het ongeloof ten spijt,
 Zal 't rijk des Vredes zegespralen!

D I E R B A R E B I J B E L.

215
216 = blanco

*Mijn Bijbel! Godd'lijk woord!
Voor Adams na - ge - slacht,*

*En le - vens - chets op aarde!
De bron der hoog - ste waarde.*

De reinste vreugd,

Vol hemel - deugd,

Bij 't liefd'rijkst Godsvermogen,

Straalt in uw doel, uw pogen.

XXXIVste L I E D.

D I E R B A R E B I J B E L.

Mijn Bijbel! Godd'lijk woord!
En levenschets op aarde!
Voor Adams nageslacht,
De bron der hoogste waarde.
De reinste vreugd,
Vol hemel-deugd,
Bij 't liefd'rijkst Godsvermogen,
Straalt in uw doel, uw pogen.

Wij reizen, Godd'lijk woord!
 Met U, door 's werelds baren;
 Het licht dat gij verspreidt,
 Doet ons blijmoedig staren,
 Op 't oord der rust,
 Die hemel-kust,
 Die zaligheid kan geven,
 Voor dit en 't volgend' leven.

3 Hier ziet g', o mensch! hoe God,
 Uw' levensloop wil rigten;
 En, op uw donker pad,
 U immer voor blijft lichten.

Ja, 't is Gods doel,
 Het reinst gevoel,
 Der liefd', in u te wekken,
 Om vrucht uit 't woord te trekken.

4 Zoo vaak w'in 't Bijbelwoord,
 Gods liefde hooren spreken,
 Zal nooit een bange traan,
 Van onze wangen leken.
 Ja, hier is raad,

Hoe 't hart ooit slaat,
 Gevoelend' al d'ellenden,
 Om zich tot God te wenden.

5 Werd ooit dat woord veracht,
 Of aan den mensch ontnomen,
 Van waar zal levens licht,
 In onze zielen stroomen?
 Van waar? o neen!

Die bron alleen,
 Doet levens-water vloeijen,
 En hemel-vruchten groeijen.

He-

6 Helaas! wat is de mensch,
 Moet hij Gods heilwoord misfen,
 Hij dwaalt in een' woestijn,
 Omringd door duisternisfen;
 Geen lichtstraal gloort,
 Die hem bekoort,
 Om uit dien glans te leeren,
 Zijn' Schepper dankend' t'eeren!

7 Hij kent gewetens pligt,
 Noch reine Gods bevelen;
 Door al de neev'len heen,
 Blijft hij natuurlust streelen;
 Noch angst, noch nood,
 Noch graf, noch dood,
 Noch ziels herstellend pogen,
 Ontsluij'ren ooit zijn' oogen.

8 U liefd'rijk God! zij dank,
 Voor 't heilwoord ons gegeven,
 Och! mogt uw' liefdestem,
 Door aller harten zweven;
 Dan drong uw woord,
 Van oord tot oord,
 Als 't morgenlicht, vol luister,
 Door 't zielendoodend' duister.

9 Uw' liefde-spreuken, Heer!
 Zijn balsams voor de wonden,
 In nachten van verdriet,
 Bij 't prangen onzer zonden;
 Zij doen ons 't hart,
 Vol boezem-smart,
 Vrijmoedig tot U heffen,
 Als weemoeds rampen treffen.

10 Och,

10 Och, mogt uw Geest, o God!

Zich met uw heilwoord paren,

Om, door dat heilig vuur,

De kracht daarvan t'ervaren;

Dan zouden wij,

Uw' heerschappij,

Uw' liefd' en gunst bewijzen,

Regr dankbaar zien en prijzen,

H E T E V A N G E L I E.

BEDACHTZAAM.

223

224 = bianco

*O dierbaar E - van - ge - lie licht!
Wat heil de zon voor 't aardrijk sticht,*

*Hoe glansrijk spreidt g'uw' stralen!
Zij kan bij u niet halen.*

Het zielenheil, dat gij verspreidt,

Gaat elks begrip te boven;

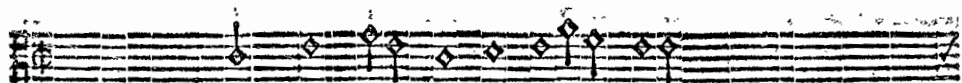
Is kweeking tot de zaligheid,

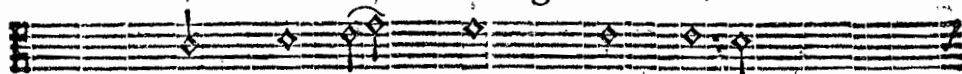
Voor allen, die gelooven!

XXXVste L I E D.

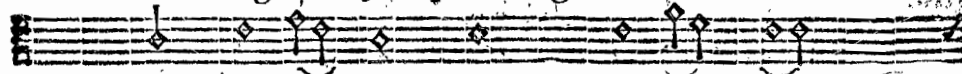
H E T E V A N G E L I E.

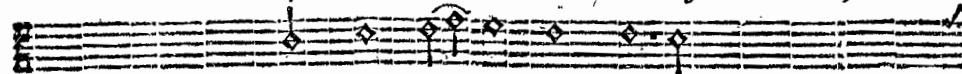
O dierbaar Evangelie licht!

Hoe glansrijk spreidt g'uw' stralen!

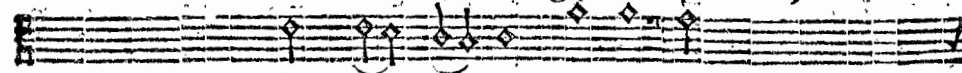
Wat heil de zon voor 't aardrijk slicht,

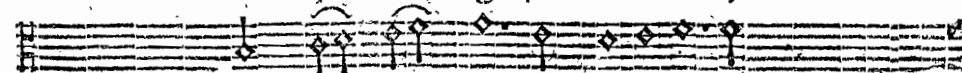
Zij kan bij u niet halen.

Het zielenheil, dat gij verspreidt,

Gaat elks begrip te boven;

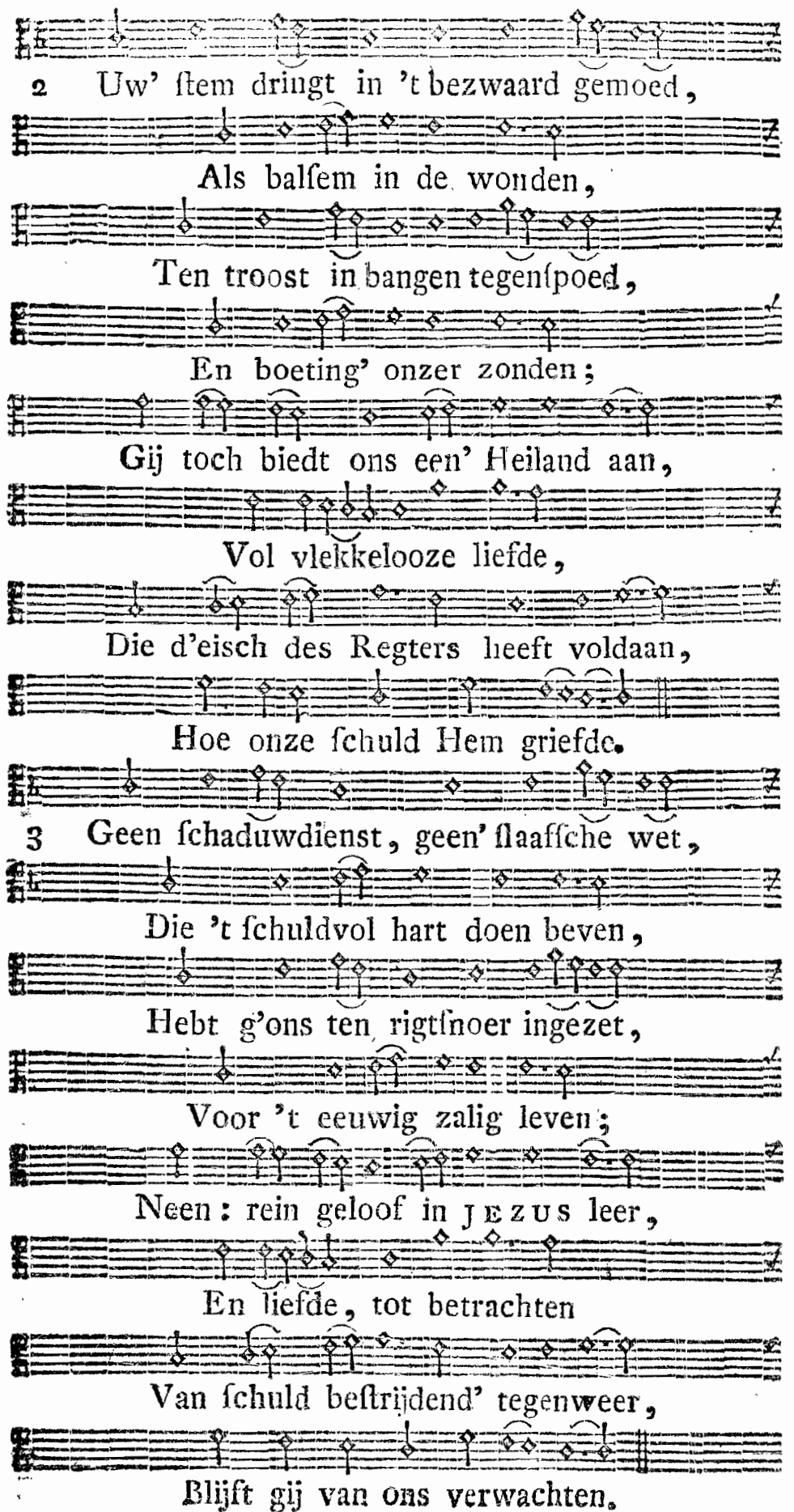
Is kweeking tot de zaligheid,

Voor allen, die gelooven!

P

Uw

2 Uw' stem dringt in 't bezwaard gemoed,
 Als balsem in de wonden,
 Ten troost in bangen tegenpoed,
 En boeting' onzer zonden;
 Gij toch biedt ons een' Heiland aan,
 Vol vlekkelooze liefde,
 Die d'eisch des Regters heeft voldaan,
 Hoe onze schuld Hem grieve.

3 Geen schaduwdienst, geen' slaafsche wet,
 Die 't schuldvol hart doen beven,
 Hebt g'ons ten rigtsnoer ingezet,
 Voor 't eeuwig zalig leven;
 Neen: rein geloof in J E Z U S leer,
 En liefde, tot betrachten
 Van schuld bestrijdend' tegenweer,
 Blijft gij van ons verwachten.

4 O dierbaar Evangelie-woord!

Hoe zalig zijn uw' klanken,
 Voor' elken zondaar, die u hoort,
 Om eeuwig God te danken.

Och! drong uw' stem' alom, met' kracht,
 In aller volk'ren' ooren!

Uw licht zou dra, met hemelpracht,
 In vollen luister gloren!

5 Gij zijt de stem van J E Z U S mond,
 Die zondaars lokt ten leven,
 Om, uit zijn heil en vreeverbond,
 Hun zaligheid te geven.

„Die wil, die koom!” (deez' liefde-taal,
 Doet gij zelfs snoodaards hooren,)
 „In J E Z U S dood en zegepraal,
 „Gaet niemand ooit verloren!”

6 Hoe moest niet deez' genade-stem,
 Elk sporen tot bekeeren,
 Om J E Z U S, door 't geloof in Hem,
 Vol liefde dankend' t'eeren!
 O Geest van God! och! geef dat wij,
 Die heilstem nooit verdooven,
 Maar, door uw kracht en heerschappij,
 Steeds hooren en gelooven!

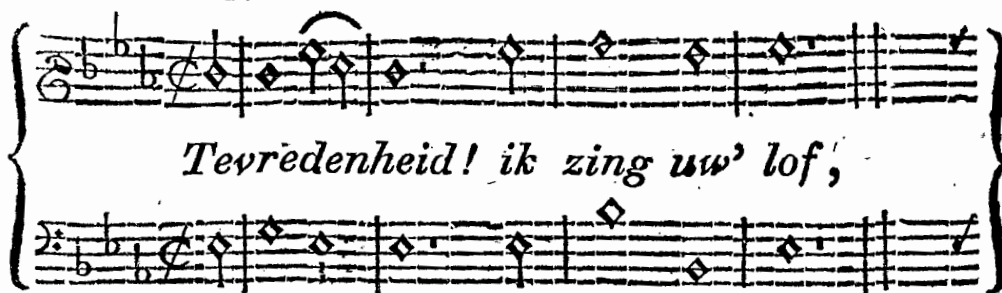

TEVREDENHEID.

VERGENOEGD.

229.

230 = blanco

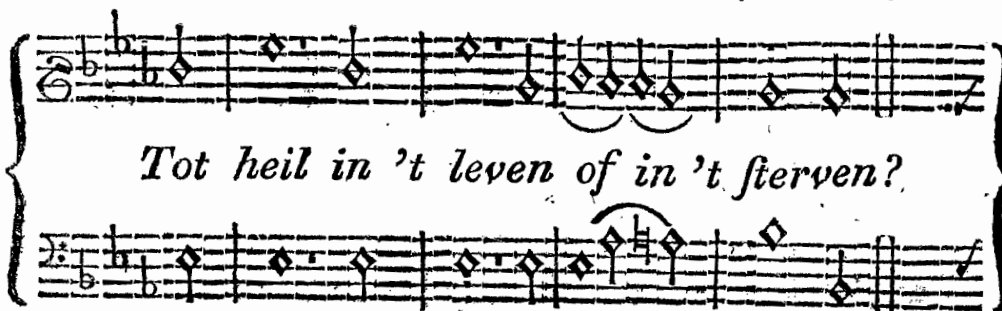
Tevredenheid! ik zing uw' lof,

Gij geeft mij stille juichens stof;

Wie toch kan u op aarde derven,

Tot heil in 't leven of in 't sterven?

Hoe hobb'lig hier ons pad ook zij,

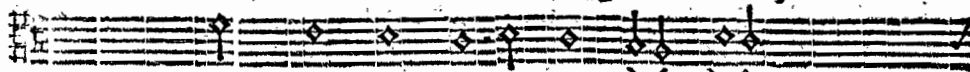
Uw invloed maakt ons stil en blij.

XXXVfte L I E D.

T E V R E D E N H E I D,

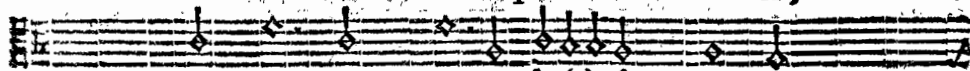
Tevredenheid! ik zing uw' lof,

Gij geeft mij stille juichens stof;

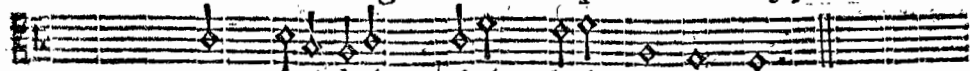
Wie toch kan u op aarde derven,

Tot heil in 't leven of in 't sterven?

Hoe hobb'lig hier ons pad ook zij,

Uw invloed maakt ons stil en blij.

2 O zalige Tevredenheid!

Die licht en vreugd alom verspreidt,

Wie schat uw troostrijk doel naar waarde?

Wie draagt uw liefd'rijk beeld op aarde?

't Is hij, die, bij zijn deel en lot,

Berust in 't wijs bestel van God.

3 Door heel de schepping ademt gij;

Elk kruidje groeit in uw' waardij;

Het bloempje, moet het onrust dragen,

Ligt dra geknot, in 't stof verslagen;

Geen oogst vervult de voorraadschuur,

Bij 't brandend' twist en tweedragts-vuur.

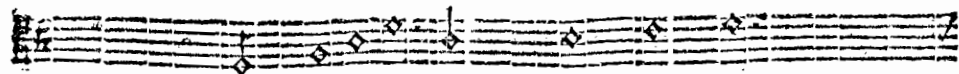
4 'Tevredenheid! o waardste schat!

Op 't moeitevolle levenspad,

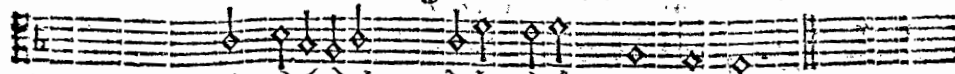
Wordt gij, helaas! te vaak bestreden,

Door duizend' aard(sche) tegenheden,

Wier

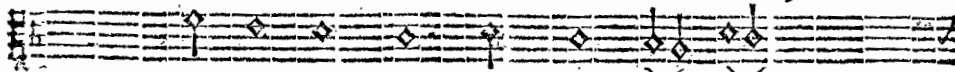
Wier nevelingen steeds uw licht

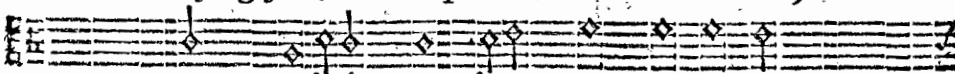
Verdooven, voor ons zielsgezig.

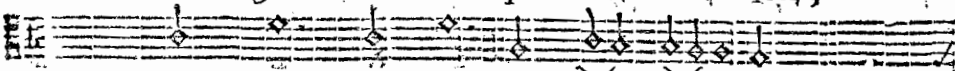
5 Tevredenheid! in nood of smart,

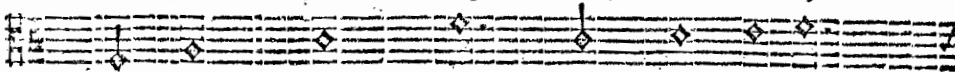
Zijt gij een rustpunt voor ons hart,

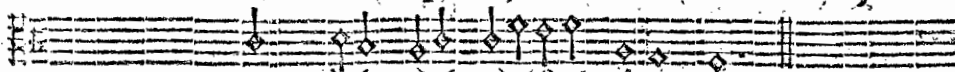
Daar g'ieder leert op God te staren,

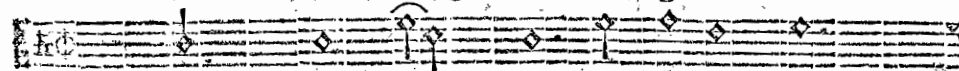
Die 't al, wat Hij ons doet ervaren,

Bestuurt, naar 't plan, door Hem bereid,

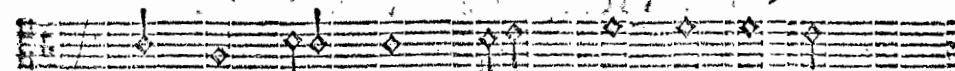
Ter kweeking onzer zaligheid.

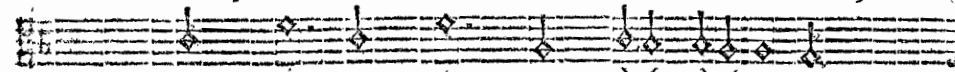
6 Staar 'k hier, op 's werelds levensbaan,

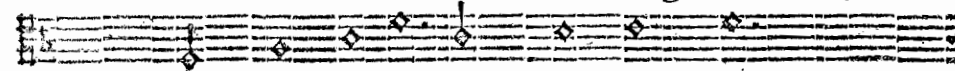
Uw beeld in onzen Heiland aan,

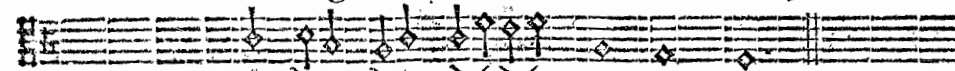
Die u, wat smart Hem werd beschoren,

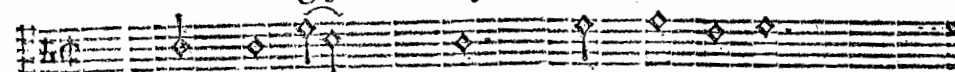
Geen' aanblik heeft uit 't oog verloren;

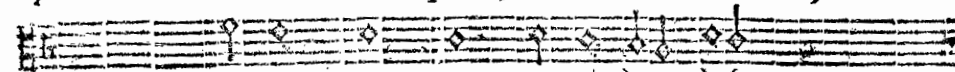
O! dan geniet ik 't heilzaam zoet,

Dat gij den lijder smaken doet.

7 O Heiland! 't pad, door U bereid,

Geleid ons naar Tevredenheid;

Geef, dat w'U daarop volgen mogen;

Dit volgen zal dan tranen droogen,

Die wellen uit de bron der smart,

Tot troost en blijdschap voor ons hart.

8 Wij zijn bestemd tot stille vreugd,

Tot Godsvrucht, reine liefd' en deugd.

Heer! doe ons naar die zielrust streven,

Om, naar uw doel, in vrede te leven,

Waarmede G'ons, door uw' liefde daan,

Op 't Vredepad zijt voorgegaan.

BOETVAARDIGHEID.

235
236=blanco

Boet-vaar - digheid, ja 'k zing haar' lof,

Zij blijft het voorwerp van mijn' zangen ;

Al werpt z', in ootmoed, mij in't stof,

Als mij mijn' boezem-zonden prangen ;

Zij geeft mij, daar 'k mijn schuld gevoel,

Den besten troost naar 't Godd'lijk doel.

XXXVIIIste L I E D:

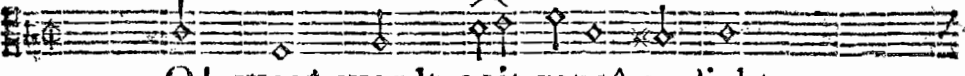
B O E T V A A R D I G H E I D,

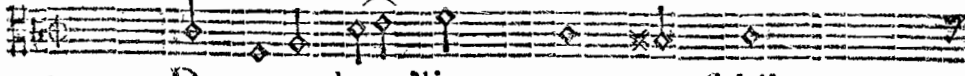
Boetvaardigheid, ja 'k zing haar' lof,
 Zij blijft het voorwerp van mijn' zangen;
 Al werpt z', in ootmoed, mij in 't stof,
 Als mij mijn' boezem-zonden prangen;
 Zij geeft mij, daar 'k mijn schuld gevoel,
 Den besten troost naar 't Godd'lijk doel.
 2 Door haar geleid naar d'Opperheer,
 Werp ik mij, schaamrood, aan zijn' voeten;
 Dra valt de trotsche Dagon neer,
 Die mij weerhiel mijn' God t'ontmoeten;
 En schoon mijn oog hier tranen schreit,
 Die tranen sproeijen zaligheid.

3 'k Zie DAVID, op zijn' bloedschulds klagt,
 Als Boeteling, het harte scheuren;
 Ik hoor MANASS', in ASSURS magt,
 Zijn' euvel daden diep betreuren;
 'k Zie PETRUS, die zijn' val beschreit,
 Als beelden der Boetvaardigheid.

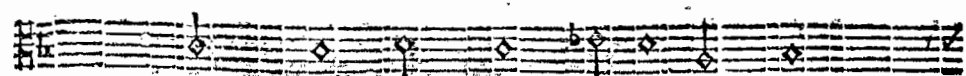

4 O! waar wordt ooit genaë en licht,
 In 't hart gestort, voor 't hemel leven,
 Dan daar, waar men vol weedom zwicht,
 Voor al wat wereldmin kan geven;
 Waar men opregt zijn' schuld betreurt,
 Het hart, en niet de kleëren scheurt!

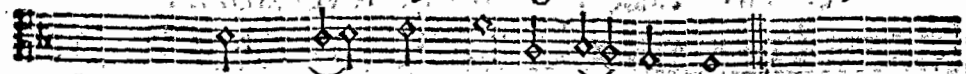

5 De ware boet'ling, wars van schijn,
 Kan nimmer veinzerij gedoogen,
 Zijn schuldgevoel is harte pijn,
 En schaamte voor Gods alziend' oogen;

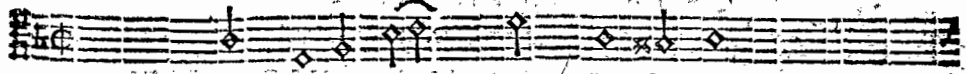
Naauw

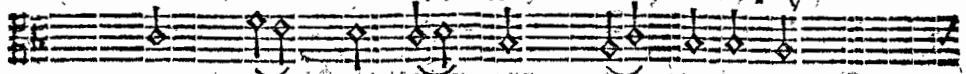
Naauw durft hij 't oog ten hemel slaan,

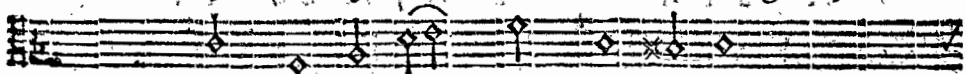
Bij 't prangen zijner euveldaan.

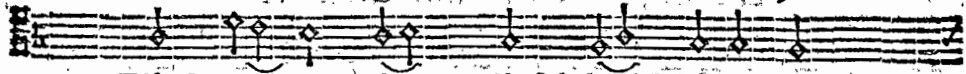
6 De Tollenaar, geen Farizeen,

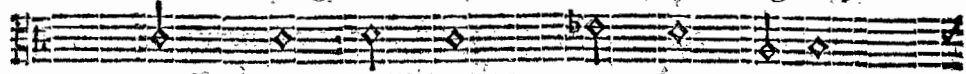
Kan, met zijn ootmoed, God behagen,

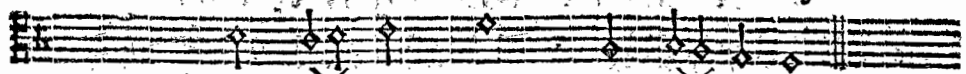
Boetvaardigheid leert hem alleen,

Zijn' onmagt zien, zijn' schuld beklagen,

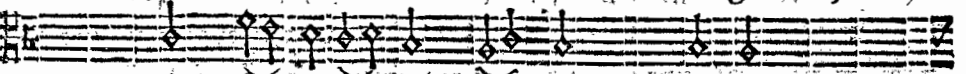
Ach! waar dan heen? naar God? o ja!

Naar J E Z U S bloed, naar Golgotha,

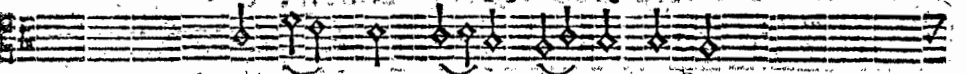
7 „O God!” zoo leert Boetvaardigheid,

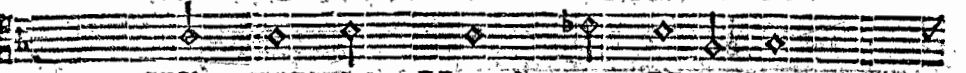
Haar boetelingen, biddend', smeeken;

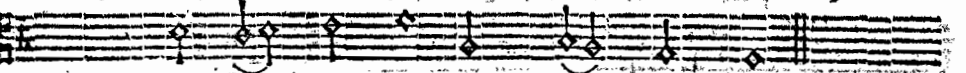
„Genaë, o Oppermajesteit!

„Vergeef all' onze zielgebreken;

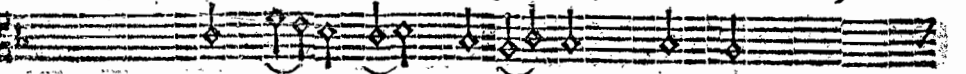
„Wie toch zal, Heer! voor U bestaan,

„Zoo Gij met ons in 't regt wilt gaan!”

8 „Och Heer! ontferm U, zie ons aan,

„Met onze diep getroffen wonden;

„Hoe

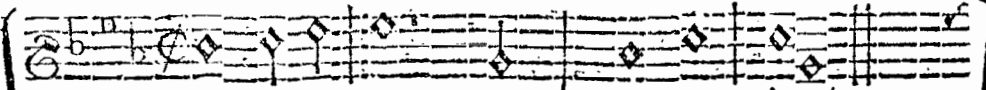

„ Hoe vaak wij, op de levensbaan,
 „ Uw' goedheid en uw' wetten schonden;
 „ Genadé, o God! verfloot ons niet,
 „ Daar nu ons oog op J E Z U S ziet!”
 9 Gelukkig hij, die zoo zijn' schuld
 Mag zien, en voor zijn' God betreuren;
 Wiens hart met ootmoed is vervuld,
 Om 't uit den doodslaap op te beuren,
 Die daartoe licht, geloof en kracht,
 Uit J E Z U S dierbaar bloed verwacht.
 10 Och! wierp zoo ieder mensch, o Heer!
 Met zondenrouw en ootmoed tevens,
 Voor uw' genade-troon zich neêr,
 Hij smaakte, op den weg des levens,
 De hemelvreugd voor zijn gemoed,
 Gekocht door J E Z U S offerbloed.

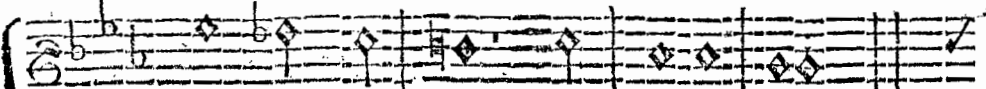
GRAF BESPIEGELING.

ENKEL EERBIED.

241
242 = bianco

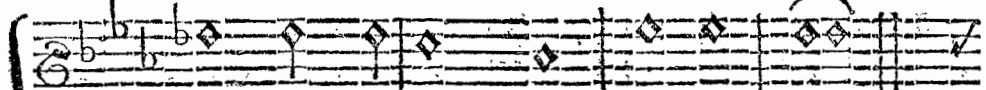
O stille rustplaats, somber Graf!

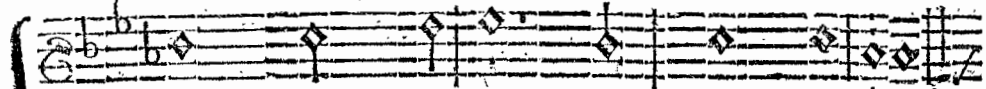
Ik leg eenmaal mijn leven af,

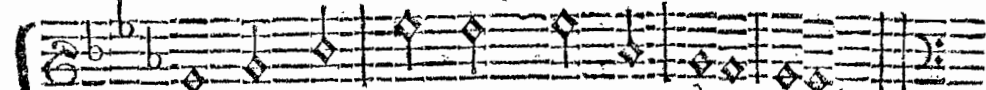
Gij zult mijn' laatste woning wezen;

Ik staar op u, maar zonder schrik,

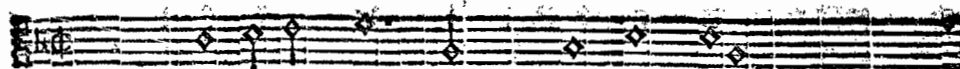
Daar 'k, door't geloof, reeds weet, dat ik

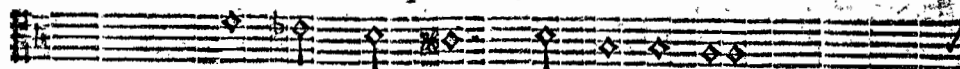
In u zal rusten, zonder vreezen.

XXXVIIIste L I E D.

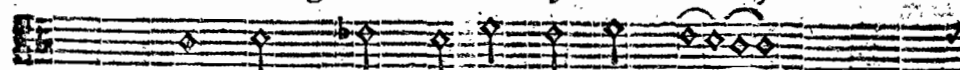
G R A F B E S P I E G E L I N G.

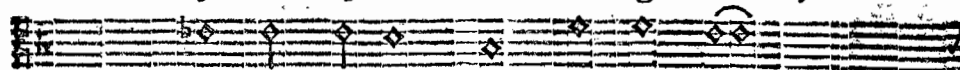
O stille rustplaats, somber Graf!

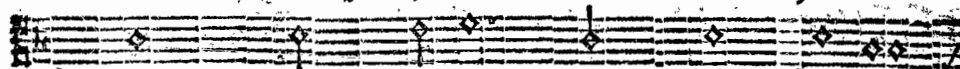
Ik leg eenmaal, mijn leven af,

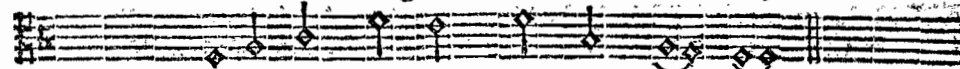
Gij zult mijn' laatste woning wezen;

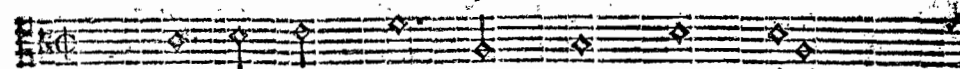
Ik staar op u, maar zonder schrik,

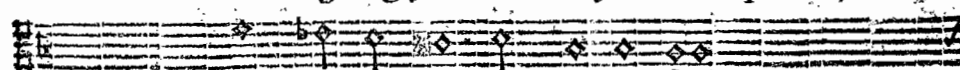
Daar 'k, door 't geloof, reeds weet, dat ik

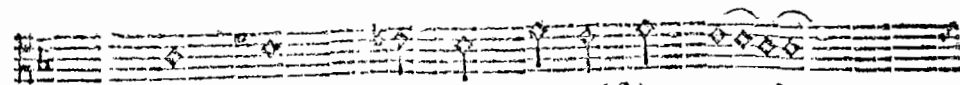
In u zal rusten, zonder vreezen.

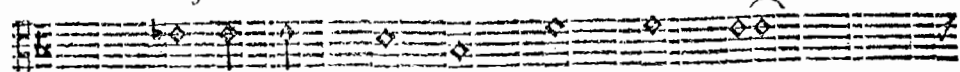
O woning! gij kent schijn noch praal,

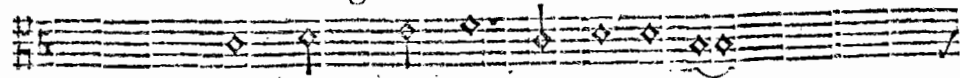
Al siert u marmer of metaal,

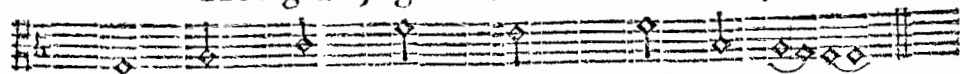
Gij houdt voor elk dezelfde waarde,

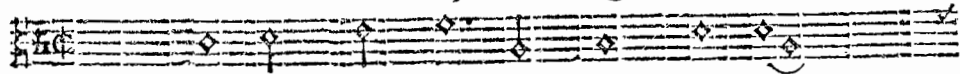
Al is een' graszoo slechts uw' kruin;

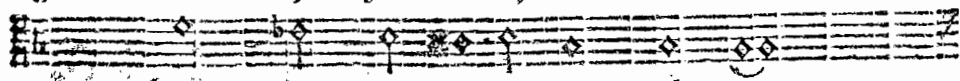
Het graf, gehouwen in arduin,

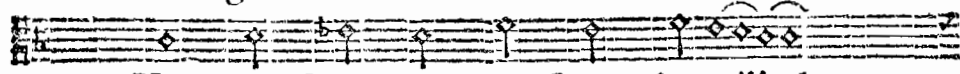
Bewaart niets meer, dan 't graf van aarde.

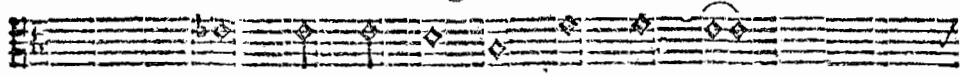
3 'k Zie u, mijn stoff'lijk deel! dus aan,

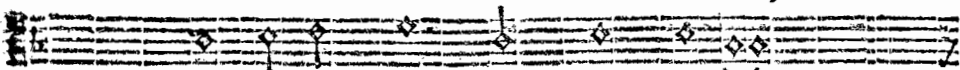
Dat g'eens hier in de rust zult gaan,

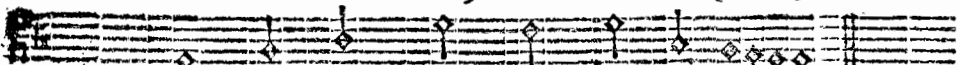
Van aardfche zorg en fmart beveiligd;

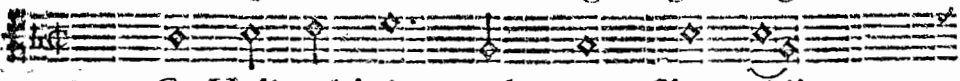
Om daar te kiemen als het zaad,

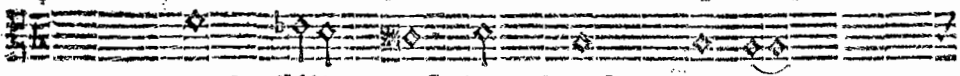
Tot hemelvrucht, die nooit vergaat,

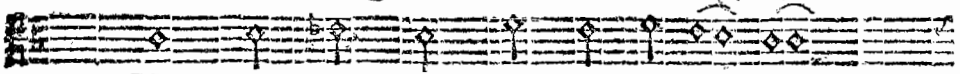
Want J E Z U S heeft uw graf geheilig!

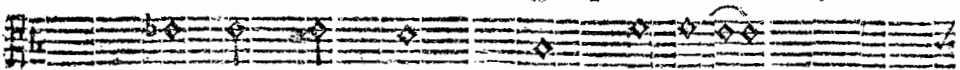
4 O Heiland! ja, ook eens fleep Gij,

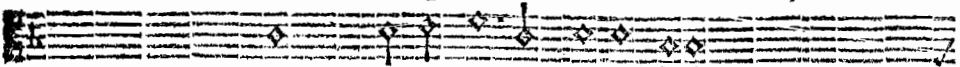
In 't ftille graf des doods, om mij

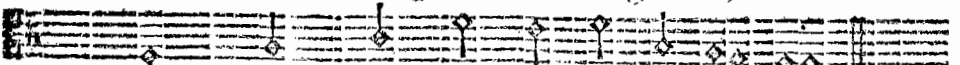
Uit doodsche flum'ring op te wekken;

En dan, o vreugd! zoo voorbereid,

Voor d'ongekende zaligheid,

De vrucht van mijn geloof te trekken!

S T E R F E L I J K H E I D,

245
246=blanco

ERNSTIG.

*Ons le-ven is een damp,
De vlam der le-vens-lamp,*

*Drijft, als een schaduw, henen;
Is ij-lings uit ge-schenen.*

Al licht ons voorspoed aan,

Bij dagen en bij nachten,

Dit al geeft ons bestaan,

Noch duurzaamheid noch krachten.

XXXIX^{ste} L I E D.

S T E R F E L I J K H E I D.

Ons leven is een damp,
Drijft, als een schaduw, henen;
De vlam der levens-lamp,
Is ijlings uitgeschenen.
Al licht ons voorspoed aan,
Bij dagen en bij nachten,
Dit al geeft ons bestaan,
Noch duurzaamheid noch krachten.

2

Wij zijn slechts kort van duur,
 In onzen kring op aarde;
 De dood wenkt ieder uur,
 Ontziet noch rang, noch waarde;
 Hij snijdt, als gras, ons af,
 Hoe kort of lang wij leven,
 Om ons, aan 't stille graf,
 Tot stof, ter prooi te geven.

3

O Sterf'lijkheid! wat reën
 Zijn wij op aard' geschapen?
 Gij, doof voor 't droef geweën,
 Deet elk den doodslaap slapen;
 Is 't dan genoeg, dat gij
 Ons voert naar uwe woning,
 Daar, door uw' heerschappij,
 Verzamelt Slaaf en Koning?

4 O! wat is dan ons lot,
 Wat' zegt het, mensch te wezen,
 Voor luttel zingenot,
 U, Sterf'lijkheid! te vreezen?
 Dan, neen: uw heilvol doel,
 Leert ons de dagen tellen,
 Die wij, in 't aardsch gewoel,
 Als schimmen voort zien snellen.

5 O God! hoe broos en teër,
 Zijn onze levenskrachten;
 Och! dat dit ieder leer',
 Zijn' leeftijd, dierbaar t'achten!
 Gij hebt den levenskring,
 Reeds in uw boek geteekend,
 Dien, voor elk sterveling,
 Van uur tot uur berekend.

6 Och! leer ons hier den tijd
 Des levens, zoo besteden,
 Dat onze laatste strijd,
 Niet vrucht'loos wordt gestreden;
 Dan doet de sterf'lijkheid,
 Noch dood, noch graf, ons beven,
 Maar, in u voorbereid,
 Met vreugd den doodsnik geven.

ONSTERFELUKHEID.

251
252=blanco

BELANGSTELLEND.

*Zou de mensch, voor korte stonden
Slechts be-stemd voor droefe-nissen,*

*Le-vens, hier op aar-de zijn,
Moei-te, zor-gen, angst en pijn?*

Of in wellust, vreugd te smaken,

Als een vlinder, kort van duur,

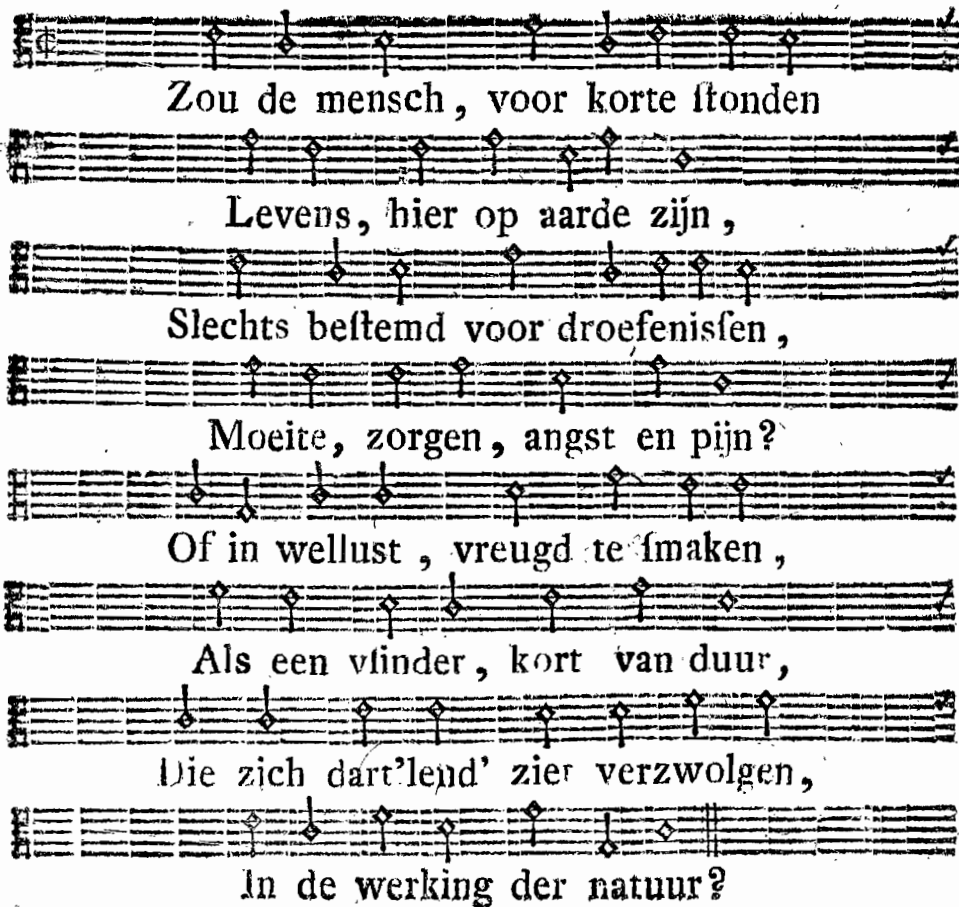
Die zich dart'lend' ziet verzwolgen,

In de werking der natuur?

XLste L I E D.

O N S T E R F E L I J K H E I D.

Zou de mensch, voor korte stonden
Levens, hier op aarde zijn,
Slechts bestemd voor droefenisfen,
Moeite, zorgen, angst en pijn?
Of in wellust, vreugd te smaken,
Als een vlinder, kort van duur,
Die zich dart'lend' zier verzwolgen,
In de werking der natuur?

2 Neen

2 Neen, d'Onsterf'lijkheid geeft waarde
 Aan den mensch, tot hooger doel;
 Leert hem vroeg omzigtig wand'len,
 In dit ondermaansch gewoel.
 Zij, die hunn' bestemming kennen,
 En wier leven CHRISTUS is,
 Zullen voor den dood niet vreezen,
 Zieënd' op d'eeuwig' erfenis.

3 Sterven! — ja dit woord doet beven,
 Hen, die in dit aardsch genot,
 Al hun heil en wellust zoeken,
 Sidd'ren voor een heilig God;
 Daar z'Onsterf'lijkheid gevoelen,
 In de neiging van hun hart,
 Maar die inspraak immer smoren,
 Door het zingenot verward.

4 Voel, o mensch! hier uw' bestemming,

Denk dat gij onsterf'lijk zijt,

Waart gij slechts voor d'aard geschapen,

Dan hadt g'u met stof verblijd.

Uren, dagen, maanden, jaren,

Zinken eens in 't eeuwig *niet*,

Maar d'Onsterf'lijkheid doet juichen,

Hem, wiens oog op J E Z U S ziet.

5 Laat de dood onz' oogen sluiten;

Uit die donkerheid rijst licht,

Om den schat des heils t'aanschouwen,

Waarvoor d'aardsche goudmijn zwicht.

Dan verheffen w' ons in 't leven,

Boven 't leed ons hier bereid,

En wij roemen, bij ons sterven,

Juichend op d'Onsterf'lijkheid!

6 Lieve Heiland, troost des levens!

Gij hebt ons d'Onsterf'lijkheid,

Als een' levensbron doen kennen,

Die ons naar den hemel leidt.

Welk een' vreugd voor stervelingen,

In u heeft de dood geen kracht,

Gij hebt dien voor ons verflonden,

Toen gij uitriep: „'t is volbragt!"

O P S T A N D I N G.

MOEDIG EN VERT.

257
250 = blanco

Opstaan! ja, dat zullen wij!

Dood en graf! uw' heerschappij

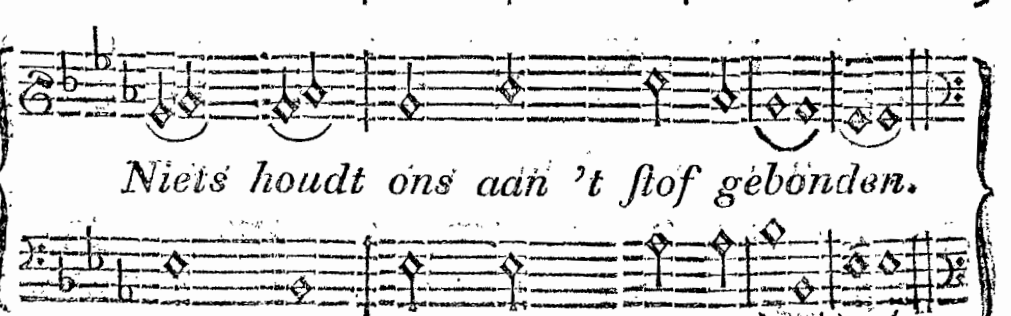
Is door J E Z U S dood verslonden;

Hij, die eerst'ling ging ons voor,

Ook wij volgen op zijn spoor;

Niets houdt ons aan 't stof gebonden.

XLIIste L I E D.

O P S T A N D I N G.

Opstaan! ja, dat zullen wij!

Dood en graf! uw' heerschappij

Is door JEZUS dood verlonen;

Hij, die eerst'ling, ging ons voor,

Ook wij volgen op zijn spoor,

Niets houdt ons aan 't stof gebonden.

2 Stort de leeme hut hier in,
 O! die slooping geeft gewin,
 J E Z U S blijft ons stof bewaken;
 Al de kluisters van den dood,
 Zee en afgrond, 's aardrijks schoot,
 Zal die Overwinnaar slaken.

3 Op de wekstem van dien Heer,
 Geeft de dood zijn' prooijen weêr,
 Hoe veel eeuwen weggedreven;
 Hij, die 't leven eenmaal gaf,
 Opent aller dooden graf,
 Om ons stof te doen herleven.

4 Mengeling van vreugd' en schrik,
 Albeslissend' oogenblik,
 Eindperk aller wisselingen;
 Wie ziet in dit groot verschiet,

J E Z U S magt en luister niet,

Als voltooijer aller dingen.

5 Opstaan! welk een' vreugd voor hem,

Die zijn' J E Z U S liefde-stem,

In het stof des doods, mag hooren,

En op 't veld des levens treedt,

Daar hij, door 't geloof, reeds weet:

'k Ga bij 't opstaan niet verloren.

6 Opstaan! ach! ook schrikvol woord,

Daar 't door zondaars wordt gehoord,

Die hier 't zielen-licht verdoofden;

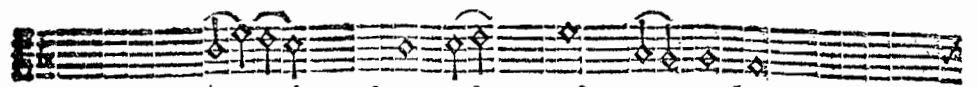
Wereldmin en schijngenot

Kozen, voor den dienst van God,

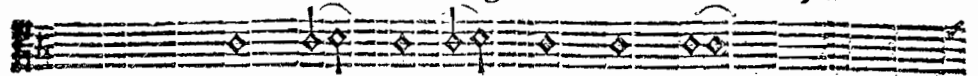
J E Z U S roepstem niet geloofden.

7 Mogten w'elk, in onzen kring,

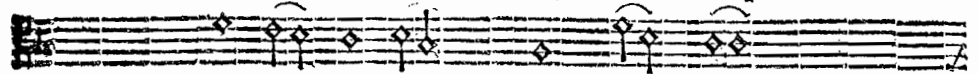
Denken aan die sluimering,

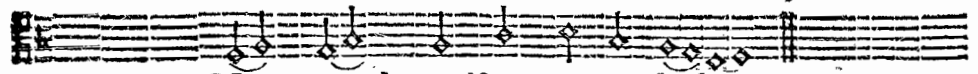
Waaruit w'eeuwig weêr ontwaken;

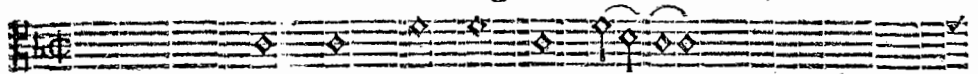
O! hoe zouden wij dan niet,

Boven al wat d'aard' ons biedt,

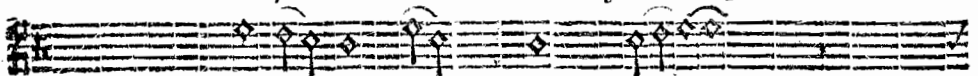

Naar een' zaal'ge ruste haken.

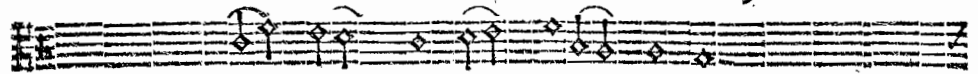

8

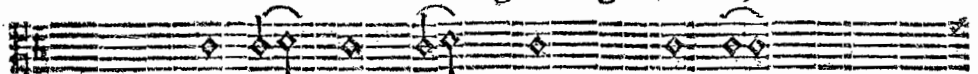
Opstaan en onsterf'lijkheid,

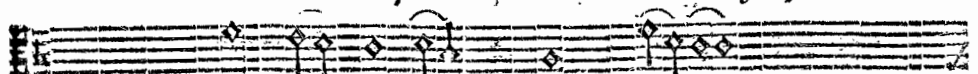
Is alleen den mensch bereid,

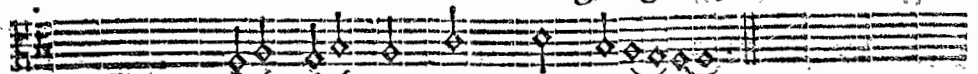
Tot een eeuwig zalig leven;

Wartoe dan, o mensch! den tijd,

Aan de wereld-vreugd gewijd,

Die u eenmaal zal begeven?

DE JONGSTE DAG.

DEFTIG.

263

264 = blanco

O dag der Eeuwigheid! Die zeker

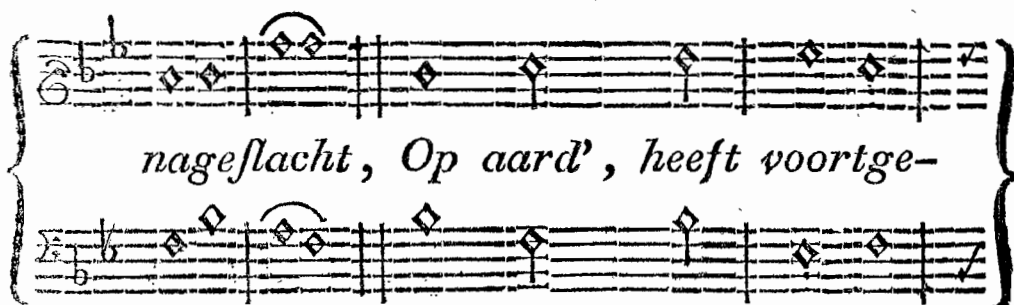
eens zal dagen, Met hemel-majesteit,

Tot blijdschap en tot klagen;

Uw licht zal 't al ontdekken, Wat ADAMS

nageslacht, Op aard', heeft voortge-

bragt, Om vreugd' of smart te wekken.

XLIIste L I E D.

D E J O N G S T E D A G.

O dag der Eeuwigheid!
Die zeker eens zal dagen,
Met hemel - majesteit,
Tot blijdschap en tot klagen;
Uw licht zal 't al ontdekken,
Wat A D A M S nageflacht,
Op aard', heeft voortgebragt,
Om vreugd' of smart te wekken.

2 Voor u, o groote Dag!

Zal 't licht der zon verdwijnen,

En eerbied, diep ontzag,

Aan uwe kimmen schijnen;

Gij zet aan d'eeuwen palen;

De wisselende tijd,

Die alles sloop en slijt,

Ontneemt gij 't zegepralen.

3 Dan zal geen veinzerij,

Vermomd, te voorschijn treden,

Noch helsche heerschappij,

Verdrukken deugd en zeden;

Elks misdrijf en gebreken,

Staan dan voor 's Regters oog,

Die op den wolken boog,

Het heiligst regt zal spreken.

4 O treurig oogenblik!
 Voor hen, die God verzaakten,
 En, bij hunn' jongsten snik,
 Geen vrede met Hem maakten;
 Hoe trilt, bij dit aanschouwen,
 't Geweten, dat de deugd
 Vernield^s, in wereld-vreugd,
 Gods roepstem bleef mistrouwen.

5 Ach! wie zal dan bestaan,
 Voor Hem, die daar zal spreken,
 Voor wien de beste daân,
 Op aarde zijn bezweken?
 Die voor zijn heilig' oogen,
 Naar 't licht door Hem verspreid,
 Tot vreugd' en zaligheid,
 Geen zondaar kan gedooogen?

6 Zij die, naar J E Z U S leer,
 Door 't heilgeloof, hier leven,
 Hem, als den Midd'laar, d'eer
 Van hunn' verlossing geven;
 Deez' kunnen, zonder vreezen,
 Voor dat gerigt bestaan,
 Door Hem, die heeft voldaan,
 En hier moet Regter wezen.

7 O Heiland! geef dat wij,
 In stervend' oogenblikken,
 Voor uwe heerschappij
 En toekomst, nimmer schrikken;
 Geef ons geloof steeds krachten,
 Tot deugd en heiligheid;
 Maak ons, in U, bereid,
 Om blij uw' komst te wachten!

TROOSTRIJK UITZIGT.

269
270=blanco

GEVOELIG.

*Zie ik, op 't eindperk van mijn leven,
Zou mij dan dood en graf doen beven,*

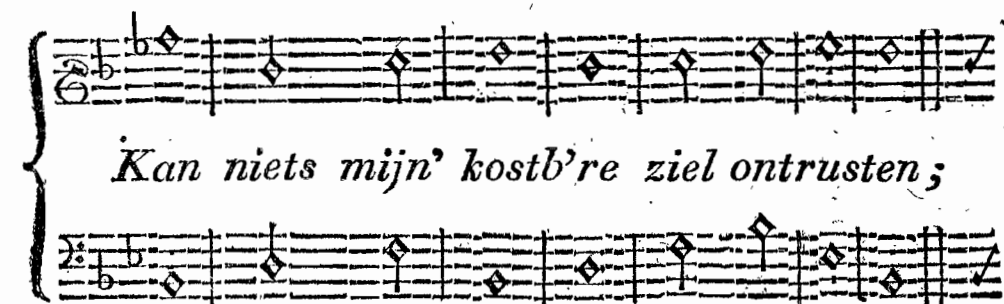
*Op mijn toe-kom-stig za-lig lot,
Doen sidd'ren voor mijn' Heer en God?*

Neen: reeds ontruikt aan zondenlusten,

En voor den Hemel toebereid,

Kan niets mijn' kostb're ziel ontrusten;

'k Sla vrolijk 't oog in d'eeuwigheid!

XLIII^{ste} L I E D

T R O O S T R I J K U I T Z I G T.

Zie ik, op 't eindperk van mijn leven,
 Op mijn toekomstig zalig lot,
 Zou mij dan dood en graf doen beven,
 Doen sidd'ren voor mijn' Heer en God?
 Neen: reeds ontruikt aan zondenlusten,
 En voor den Hemel toebereid,
 Kan niets mijn' kostb're ziel ontrusten;
 'k Sla vrolijk 't oog in d'eeuwigheid!

a Daar

2 Daar vloeijen bronnen, kabb'len stroomen
 Van wellust, die geen grenzen ziet;
 Daar wordt geen' banger traan vernomen,
 Die van verbleekte wangen vliet;
 Daar hoor ik dan de hallels zingen,
 Der reinste dankerkentenis;
 Daar zal ik, bij de hemelingen,
 Mijn' J E Z U S zien, gelijk Hij is!

3 Hier mensch, dáár zal ik engel wezen,
 Omstraald met vlekk'loos heilig licht;
 Van alle zonden smart genezen,
 Verheerlijkt voor Gods aangezicht!
 O troostvol uitzigt! zielsverlangen!
 'k Roem eens, bij 't sterven, Gods Genad';
 Die mij de heilkroon doet ontvangen,
 Die J E Z U S kocht op Golgotha!

VAN HET

DERDE EEUWFEEST

DER

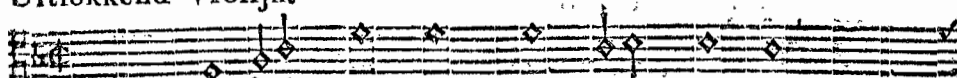
KERK-HERVORMING,

Gevierd den 2^{den} van Slagtaande 1817.

EENE CANTATE

V O O R - Z A N G,

Uitlokkend Vrolijk.

Zouden wij een' eeuw de klanken

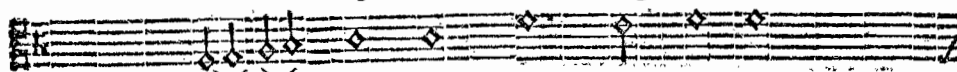
Smoren, in den blijden geest?

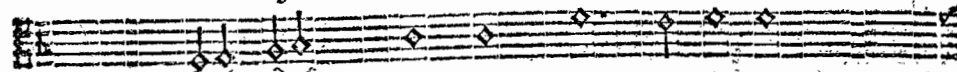
Zouden wij niet immer danken,

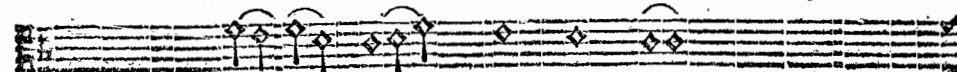
Starend' op 't Hervormings feest?

Vrolijk dan het hart naar boven!

Waarheids-vrienden! God te loven,

Is onz' aller duurste pligt;

S

Laat

Laat uw' liefde nooit verkoelen;
 Blijft den invloed steeds gevoelen,
 Van het eeuwig waarheids licht.
 Hoe veel neev'len immer dreven,
 Met verduisterende kracht,
 Om het licht, door God gegeven,
 Uit te dooven in hunn' nacht;
 God bleef zorgen; schiep zijn' helden,
 Die, door zijne kracht, herstelden,
 Wat de domheid had vernield;
 Deed hunn' waarheids monden spreken,
 D'ijz'ren boeij' der dwangzucht breken,
 En de snoodheid werd ontzield!
 Zouden wij U niet gedenken,
 JEZUS, eenig Hoofd der Kerk!
 U niet onze liefde schenken,

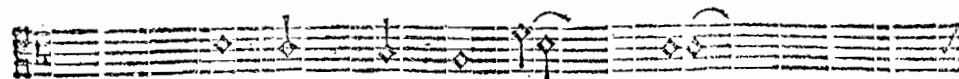
Bij 't voltoojen van uw werk;
 Zouden wij, verlostē zielen,
 U niet eeren, dankend' knielen,
 Voor de wering onzer smart;
 't Heil door U aan ons geschonken,
 Moet ons liefde-vuur ontvonken,
 Ter ontvlamming in ons hart.

K O O R V A N M A N N E N .

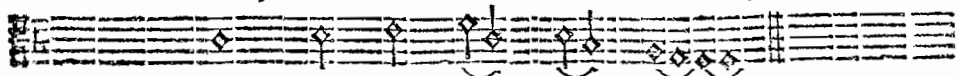
Eerbiedig.

1 God, die zijn' Zoon aan d'aarde schonk,
 Tot heil van stervelingen,
 Wiens licht gelijk de morgen blonk,
 Deed Eng'len vrolijk zingen,
 In Efratha,
 Van zijn gena',
 En eeuwig welbehagen;
 Tot zaligheid en troost,

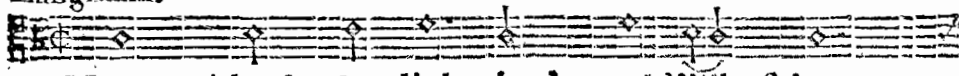
Opdat eens ADAMS kroost,

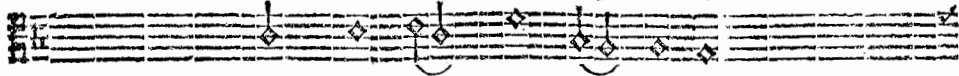
Zijn deugden beeld zou dragen!

K O O R V A N V R O U W E N .

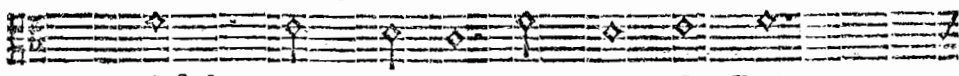
Langzaam.

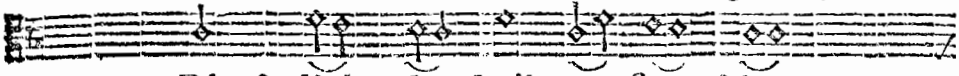
2 Naauw blonk dat licht in 't godd'lijk schoon,

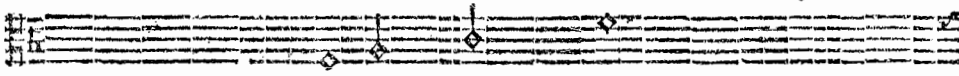
Door J E Z U S leer en daden,

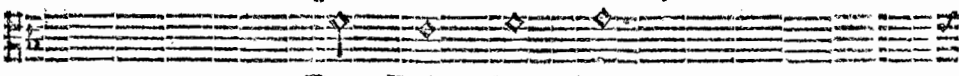
Of 't werd verduisterd door de Joôn,

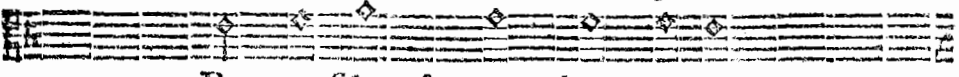
Die 't licht des heils versmaadden;

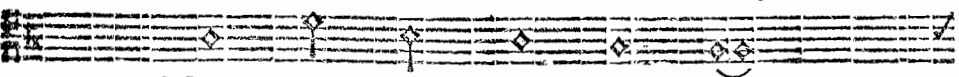
Ja A B R A M S zaad,

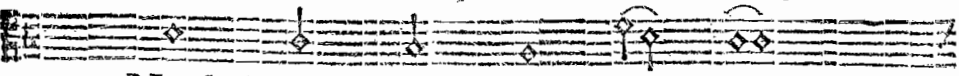
Der Priest'ren haat,

Beproefden 't ons t'ontrooven;

Maar God drong door dien nacht,

Noch kruis, noch dood, had kracht,

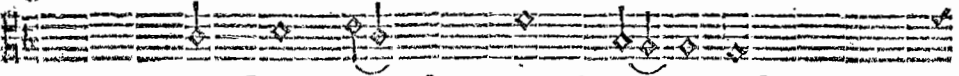
Om 't eeuwig licht te dooven.

M A N N E N E N V R O U W E N .

Weinig vrolijk.

3 Dat licht klom uit de doodskim weêr,

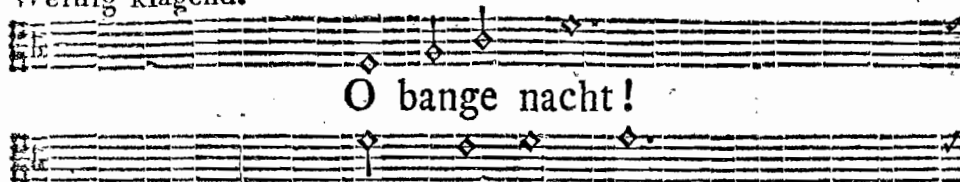

En steeg van 't aardsch gewemel,

S O L O.

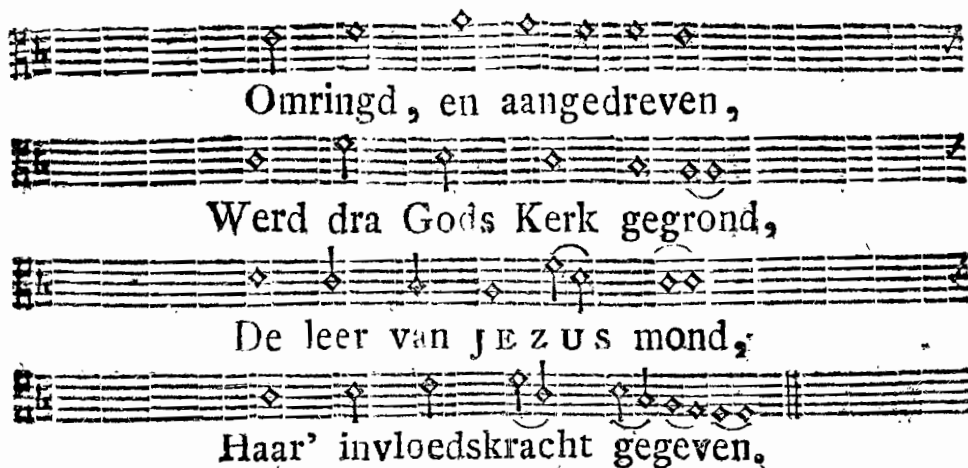
Weinig klagend.

K O R E N A E N B.

Triomferende.

Omringd, en aangedreven,
 Werd dra Gods Kerk gegrond,
 De leer van J E Z U S mond,
 Haar' invloedskracht gegeven.

R E C I T A T I E F.

Redenerende.

Hoe bloed' uw' kleine staat,
 o eerste Christen Kerk!
 Eenvoudig, als uw Heer,
 was uw Godsdienstig werk;
 Vervreemd van valschen schijn,
 kon praal u niet behagen,
 Gij bleef uw J E Z U S beeld
 alom op aarde dragen;
 Door al de neev'len heen,
 bij folterende smart,

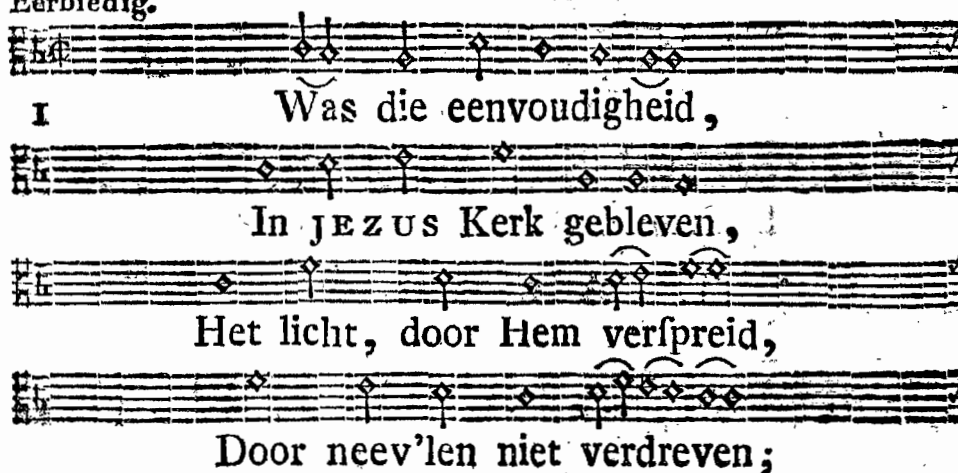
Zonk

Zonk der Apost'len leer,
in uw geloovig hart.

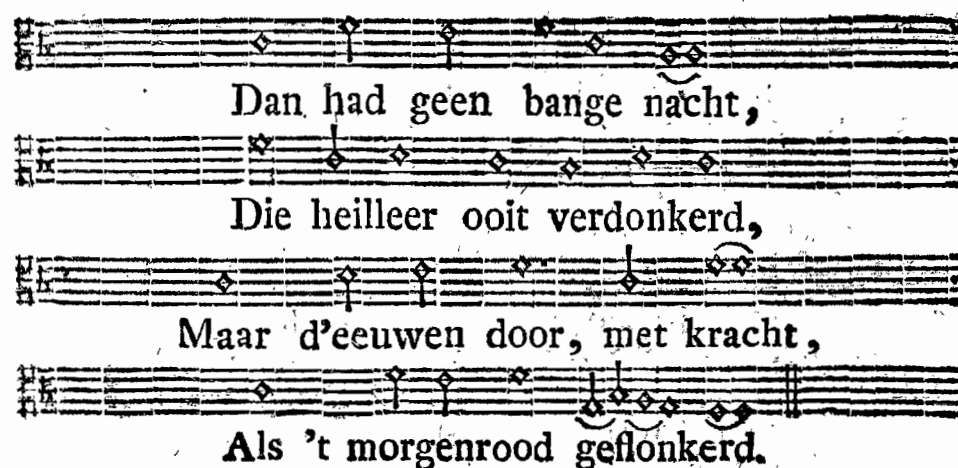
D U O. A.

Eerbiedig.

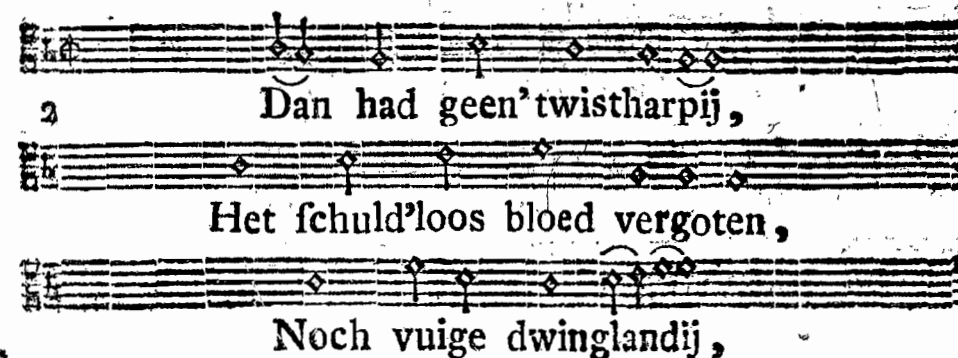
I Was die eenvoudigheid,
In JEZUS Kerk gebleven,
Het licht, door Hem verspreid,
Door neev'len niet verdreven;

B.

Dan had geen bange nacht,
Die heilleer ooit verdonkerd,
Maar d'eeuwen door, met kracht,
Als 't morgenrood geflonkerd.

A. EN B.

2 Dan had geen'twistharpij,
Het schuld'loos bloed vergoten,
Noch vuige dwinglandij,

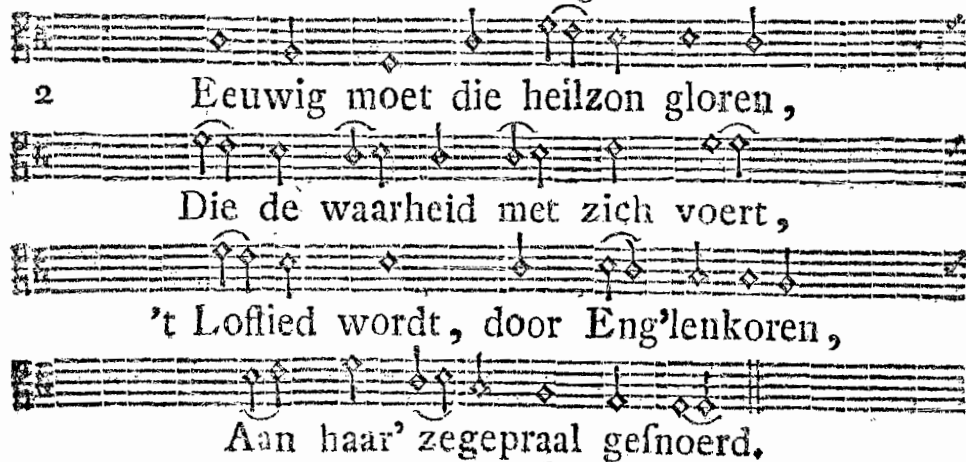
Het moordzwaard doen ontbloten;
De waarheid had alom,
Haar zegepraal gevonden,
En in één heiligdom,
Elk aan haar' dienst verbonden.

A R I A.

Vertrouwende.

1 God blijft voor de waarheid zorgen,
Zorgen, door al d'eeuwen heen,
Niet, dan op den jongsten morgen,
Is de waarheid afgestreên.

2 Eeuwig moet die heilzon gloren,
Die de waarheid met zich voert,
't Loflied wordt, door Eng'lenkoren,
Aan haar' zegepraal gesnoerd.

3 Juicht nu vrij, o waarheids vrienden!
„God woont in de donkerheid!”

RECITATIEF. A.

Redenerende.

Wie zal een bijtend woord
doen hooren, aan de blinden,
Daar zij gevallen zijn
in strikken hen gespreid.

A. EN B.

Met sterk geluid.

Nooit kan een zwart taf'reel
den lichtstraal minn'lijk maken,
Veel min de kracht doen zien,
van al haar Godd'lijk schoon;
Wij zagen d'euveldaan,
der midden - eeuwen staken,
Toen waarheid zegevierd,
in Gods gekruisten Zoon.

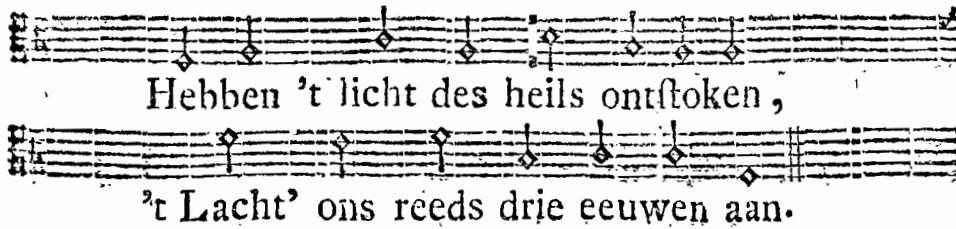
S O L O.

Vrolijk en zacht.

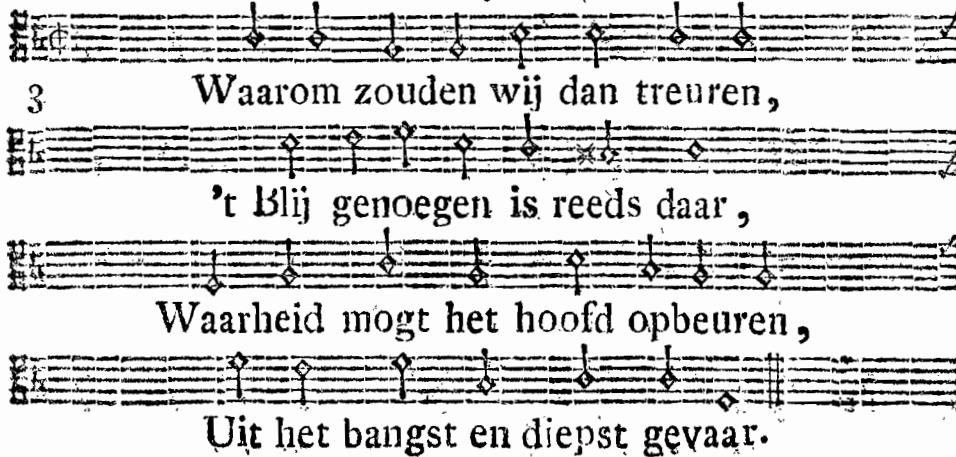
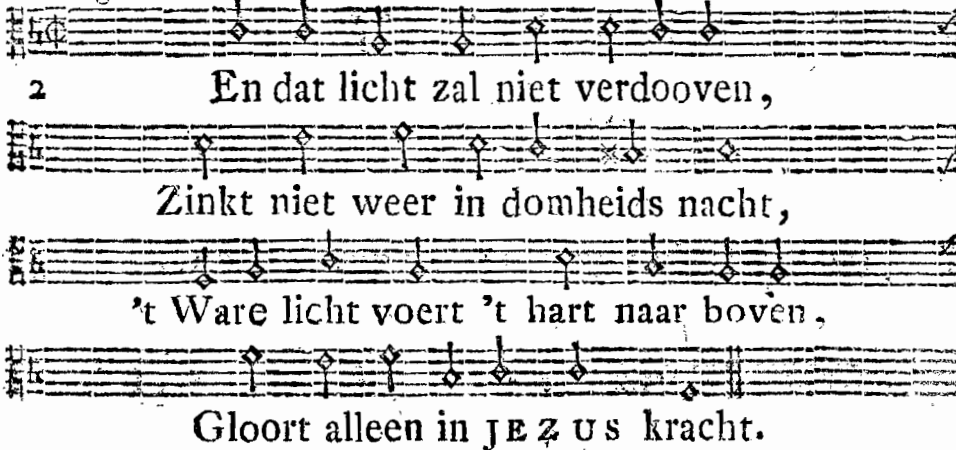
I Ja de kluisters zijn verbroken,
Waarheids helden bleven staan,

Heb-

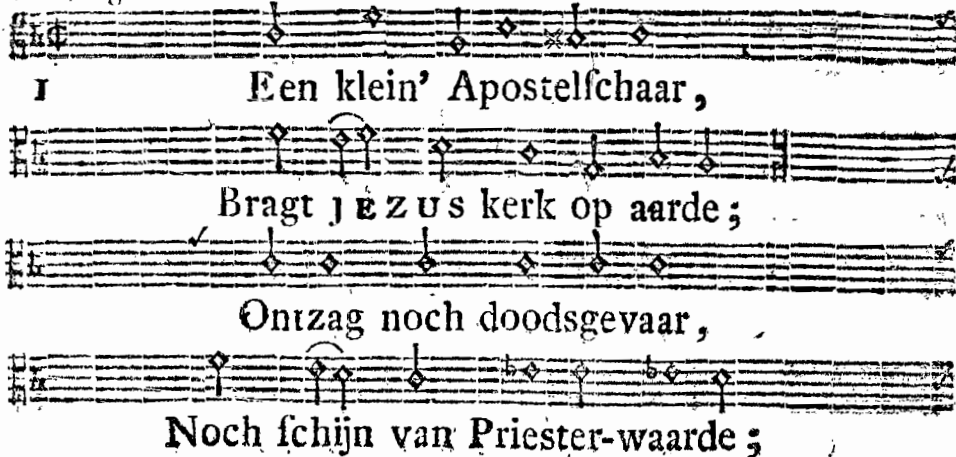
K O O R.

Sterk geluid.

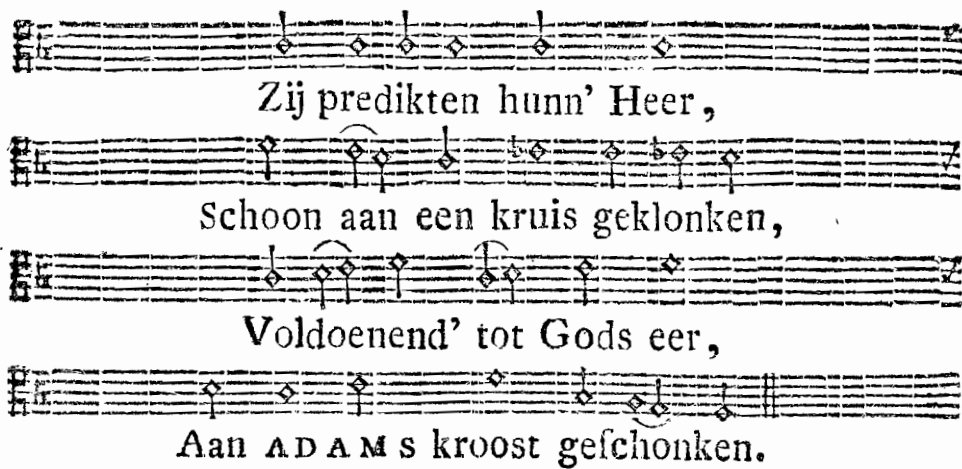

D U O. A.

Gematigd.

Zij

Zij predikten hunn' Heer,
Schoon aan een kruis geklonken,
Voldoend' tot Gods eer,
Aan ADAMS kroost geschonken.

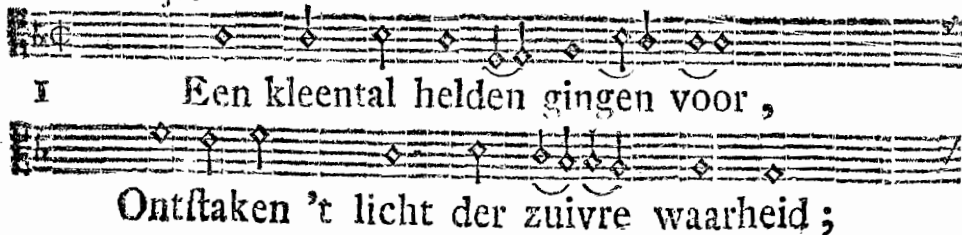
B.

2 Die leer des heils bedekt,
Door bijhang naauw te vinden,
Werd weer hernieuwd gewekt,
Door weinig waarheids vrinden;
Zij wierpen 't dwangjuk af,
Van 't eeuwig vrij geweten,
En vreesden dood noch straf;
Dit mag Hervorming heeten.

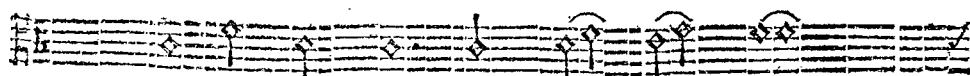
A R I A.

Meer vrolijk.

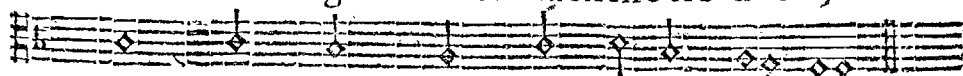

I Een kleental helden gingen voor,
Ontstaken 't licht der zuivre waarheid;

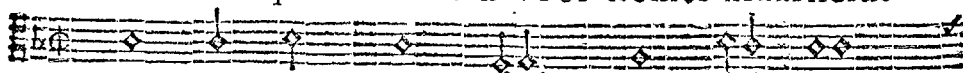
Her-

Hervorming brak het nachtfloers door,

Dat dweepzucht hield voor hemel-klaarheid.

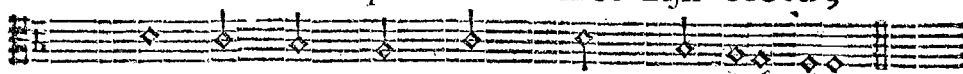
2 God gaf aan WICKLEF kracht en moed,

Om 't Evangelie zaad te zaaijen;

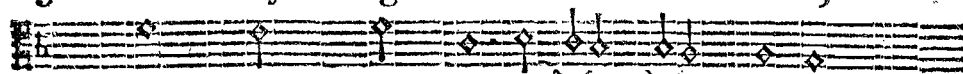
En HUS besproeide 't met zijn bloed,

Om uit dat zaad eens vrucht te maaijen.

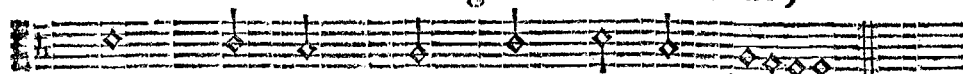
3 Eer zij den grooten GANZEFORT,

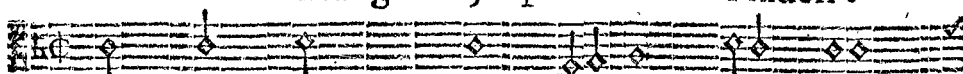
MELANCHTON en ERASMUS daden,

Dat ieders naam geschreven wordt,

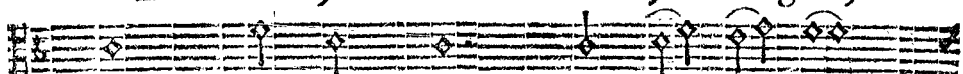
Met stroomend goud, op marmer' bladen!

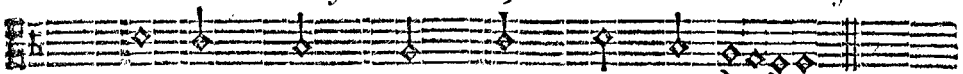
4 Roem LUTHER, ZWINGLIUS, CALVIJN,

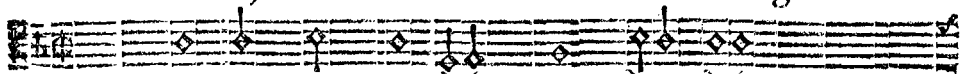
Die dood, noch martelvuur, ontzagen,

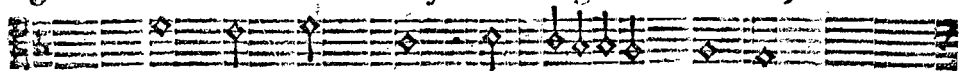
Om 't Godd'lijk woord, door Priesterschijn

Bedekt, de menschheid voor te dragen.

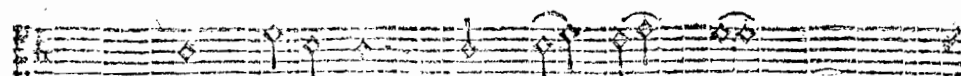

5 Verhef dier Vorsten deugd en moed,

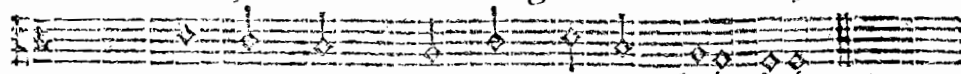

Die J E Z U S knechten bleven sterken,

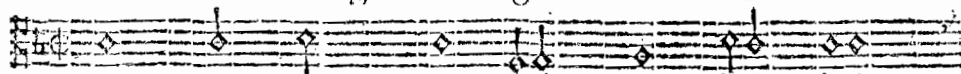
Die

Die , offerend' hun goed en bloed ,

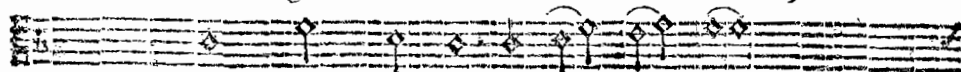
Hervorming krachtig deden werken.

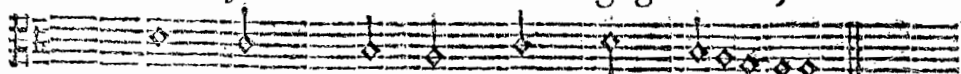
6 Roemkoster , door wiens kunst heel d'aard ,

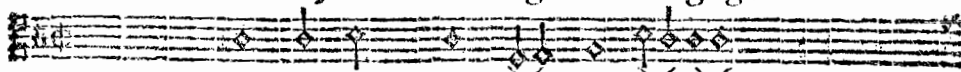
Ontving een' milde bron ten leven ,

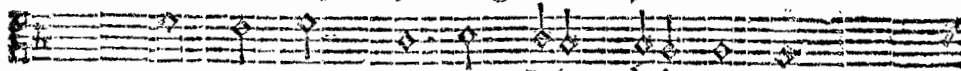
Zij heeft Hervorreming gebaad ,

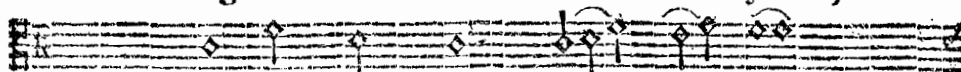
Gekweekt , en voedingskracht gegeven.

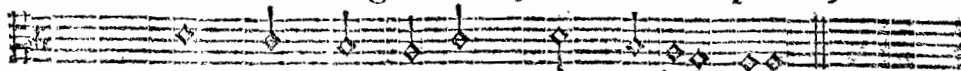
7 Lof zij U , hoogste Majesteit !

Die gruwel nachten deed verdwijnen ,

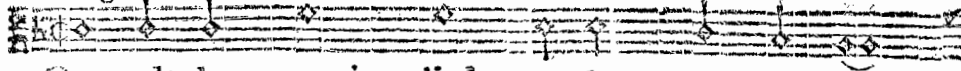
't Hervormings licht , alom verspreid ,

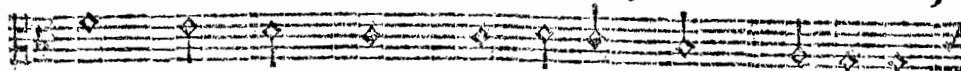
Om heel de wereld door te schijnen.

RECITATIEF.

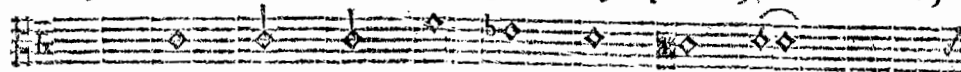
Ernstig.

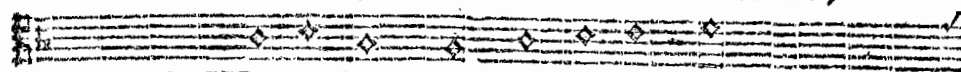
Gevoelt de mensch zijn' waarde , moed en kracht ,

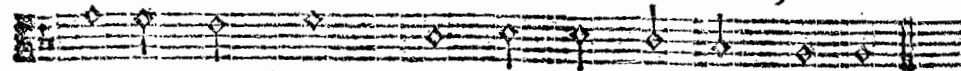
Blijft God hen steeds , op al zijn paan , verzellen ,

Dan doet hij , uit een' donk'ren nacht ,

't Weldadigst licht in volle kracht ,

Gelijk een stroom , uit zuiv're bronnen wellen.

TRIO.

T R I O A.

Veel vrolijk.

I Vrolijk, vrolijk nu gezongen,
 Menschen-tongen
 Zingt verblijd uw' God ter eer,
 Blijft nu in de waarheid wand'len,
 Immer hand'len,
 Naar het doel van uwen Heer,
 Hij schonk u zijn heilicht weêr.

B.

2 Laat dat heilicht immer gloren,
 Nooit weer smoren,
 Als welêr in 't voorgeslacht;
 Dan zal ons geen schijn verblinden,
 Maar wij vinden
 Al ons heil in J E Z U S kracht,
 Die alleen Gods wil volbragt.

K O O R.

K O O R.

Sterk geluid.

3 J E Z U S bragt voor ons voldoening,
 Zijn verzoening
 Kon alleen voor God bestaan,
 's Priesters magtspreuk, kerkgebaren,
 Mis-altaren,
 Kunnen nooit van schuld ontslaan,
 J E Z U S heeft alleen voldaan.

K O O R V A N M A N N E N.

Roemende.

1 Wij zijn Godsdienstig vrij,
 Wij mogen zegevieren,
 Hervormings eerlaurieren,
 En J E Z U S eerwaardij,
 Maakt' ons Godsdienstig vrij.
 Wij mogen J E Z U S roemen,
 Hem God en koning noemen;

Ook

Ook onder wijn en brood,
Verkondigen zijn dood.
Juicht vrolijk Christen kind'ren,
Niets zal den invloed hind'ren;
Van J E Z U S eerwaardij,
Wij zijn Godsdienstig vrij.

KOOR VAN VROUWEN.

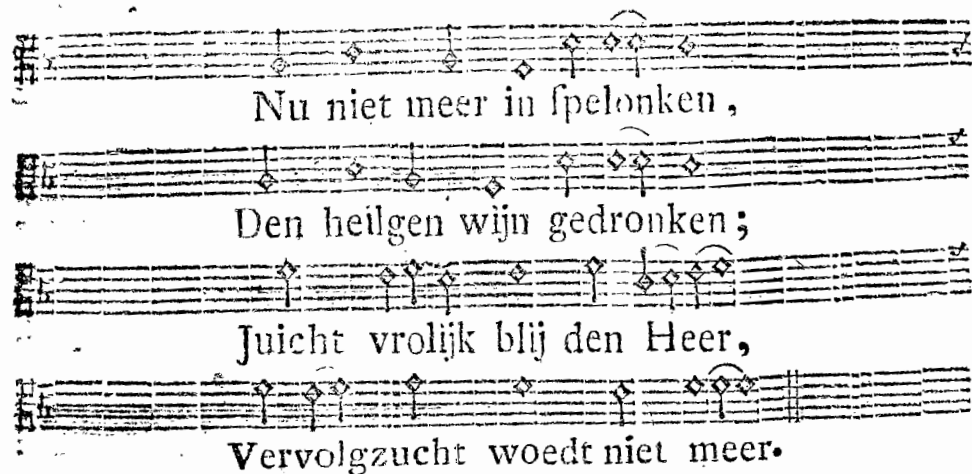
Sterk geluid.

2 Drie eeuwen is de nacht
Der duisternis verdreven,
Tot heil, gena en leven,
Hervorming houdt haar'kracht,
Tot 't laatste nageslacht;
Waldenzen, Piemontezen;
Wij hebben niets te vreezen,
Eert nu uw voorgeslacht,
Hunn' ijver, moed en kracht,

T

Nu

Nu niet meer in spelonken ,
 Den heiligen wijn gedronken ;
 Juicht vrolijk blij den Heer ,
 Vervolgzucht woedt niet meer.

DE BEIDE KOREN.

Roemende.

3 Vervolgzucht woedt niet meer ,
 Wij zijn verlost van 't lijden ,
 Der drieste domheids tijden ,
 En danken blij den Heer ,
 Vervolgzucht woedt niet meer ;
 't Zijn nu geen vlugtelingen ,
 Die J E Z U S schoot omringen ;
 Geen bange tegenstand ,
 Drukt nu ons vaderland ;
 Een hemel vol van luister ,
 Verdreef het aak'lig duister.

Juicht

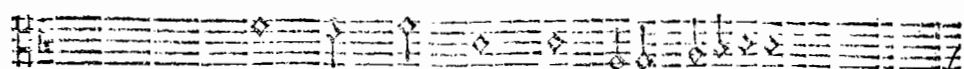

S L O T Z A N G:

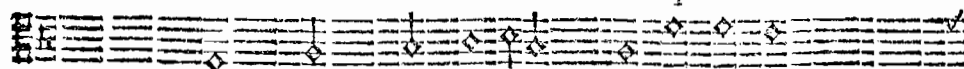
K O O R V A N M A N N E N.

Bedaard vrolijk.

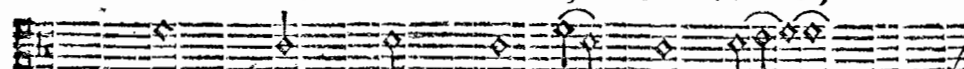

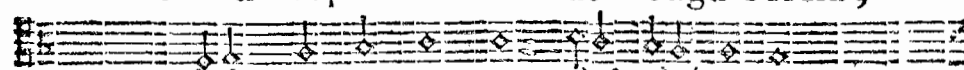
Knielt al voor U wat schepfel is.

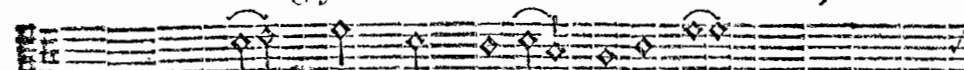
De moordschavotten, martelvuren,

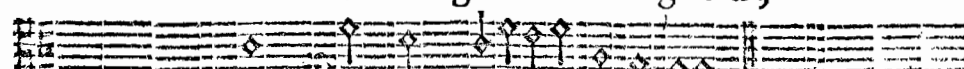
Door dweepzucht voor de deugd bereid,

Weet gij tot heil der Kerk te sturen,

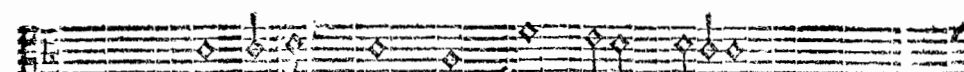

Ter kweeking onzer zaligheid,

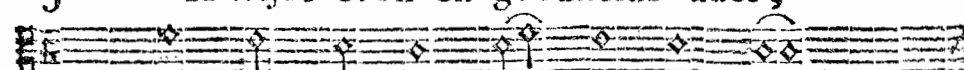

Ter kweeking onzer zaligheid.

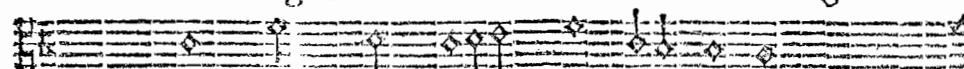
KOOR VAN VROUWEN.

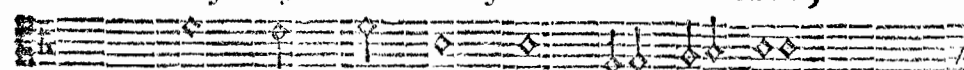
3 Alwijze bron en goedheids-ader,

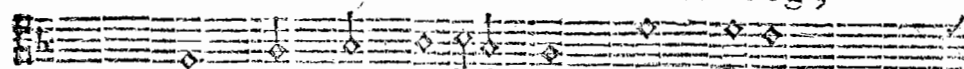
Hoe hoog de nood ook klimmen moog!

Gij blijft toch altijd God en Vader,

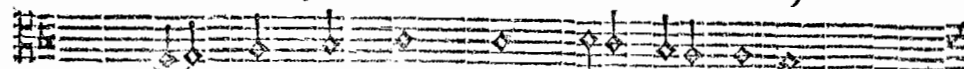
En niets ontzinkt ooit aan uw oog;

Gij slaat het goede zaad steeds gade,

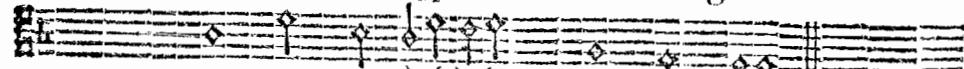
Al blijft het onder doornen staan,

Uw oog bewaakt het vroeg en spade,

Om tot de rijpheid voort te gaan.

Om tot de rijpheid voort te gaan.

4 Gij zaagt de menschheid snood vernielen,
 Door bijgeloof en dwinglandij,
 Gij wenkt', en millioenen zielen,
 Ontruikt' uw' magt aan slavernij.
 Het Evangelie-licht der waarheid,
 Misvormd, bedekt door priester-list,
 Bragt gij hervorft in hemel-klaarheid,
 Verdrong der eeuwen nacht van twist,
 Verdrong der eeuwen nacht van twist.

DE BEIDE KOREN.

Weinig langzaam.

5 Och! laat ons dankend' lied U loven,
 Voor zoo veel heil ons aangebragt,
 En 't licht dat in ons gloort, nooit dooven,
 Maar meer ontvlammen door uw' kracht;
 Och! open aller volk'ren oogen,
 Voor uwe liefd' en heilig woord,

Uw licht straal' eens, door uw vermogen,
 De wereld door, van oord tot oord,
 De wereld door, van oord tot oord.
 6 Dan vallen door uw' magt de boeien,
 Van 't nog gekluisterd menschedom neer,
 En heide, vrede en Godsdienst bloeijen,
 Tot hemel-vruchten, U ter eer;
 Och! klommen onze doffe klanken,
 Van 't lage stof, voor uwen troon,
 Als offers die U eeuwig danken,
 Op 't zoen altaar van uwen Zoon.
 Op 't zoen altaar, Op 't zoen altaar,
 Op 't zoen altaar van uwen Zoon.
 Ha lelujah! Hallelujah!
 Hallelujah! Hallelujah!
 Hallelujah!

V O O R - Z A N G.

295
296 = blanco

UITL. VROLIJK.

Zouden wij een' eeuw de klanken, Smoren

in den blijden geest? Zouden wij niet immer

danken, 'Starend' op 't Hervormings feest?

Vro-lijk dan het hart naar boven! Is onz'
Waarheids-vrienden! God te loven,

aller duurste pligt; Laat uw' lief-de nooit ver-
Blijft den invloed steeds ge-

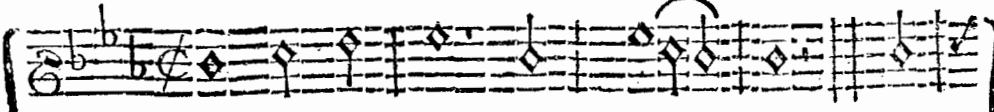

koelen, Van het eeuwig waarheids licht.
voelen,

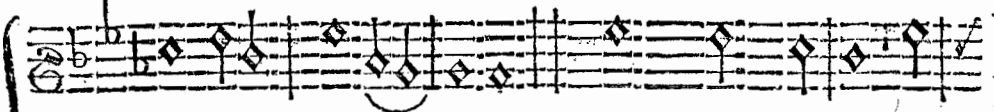
K O O R V A N M A N N E N .

297
29d = blanco

EERBIEDIG.

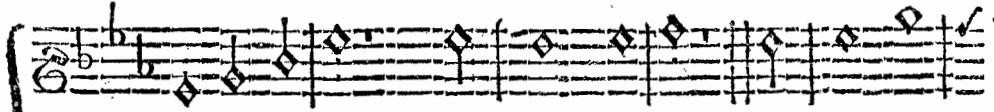
God, die zijn' Zoon aan d'aarde schonk, Tot

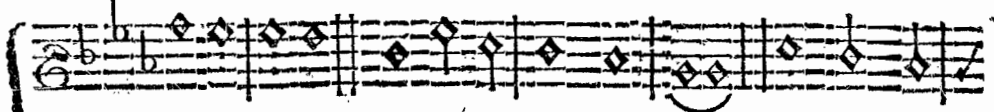
heil van stervelingen, Wiens licht gelijk de

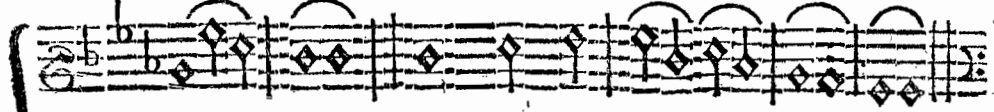
morgen blonk, Deed Eng'len vrolijk zingen;

In Efratha, Van zijn gena', En eeuwig

welbehagen; Tot zaligheid en troost, Opdat eens

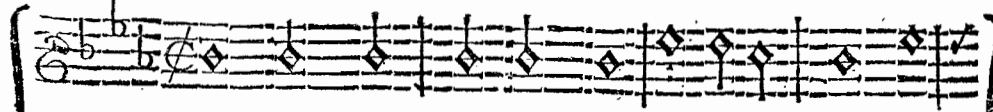

ADAMS kroost, Zijn deugden beeld zou dragen!

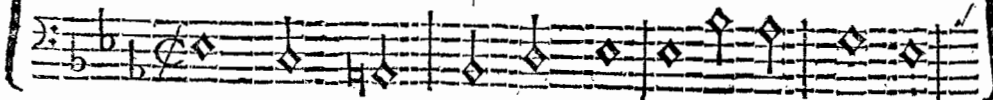
R E C I T A T I E F.

299
300 = blanco

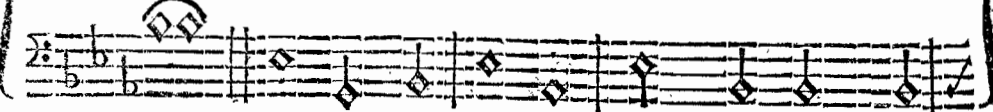
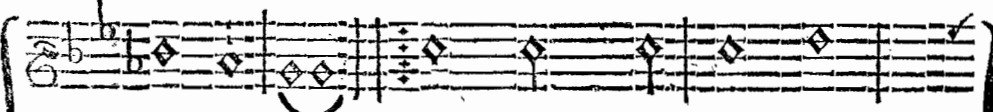
REDENERENDE.

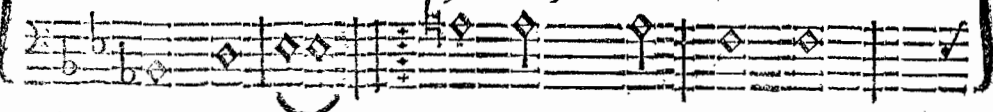
Hoe bloed' uw' kleine staat, o eerste Christen-

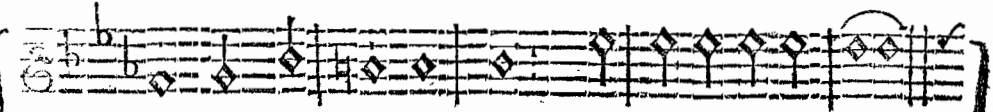

Kerk! Eenvoudig, als uw Heer, was uw Gods-

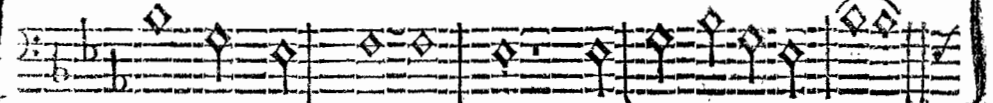
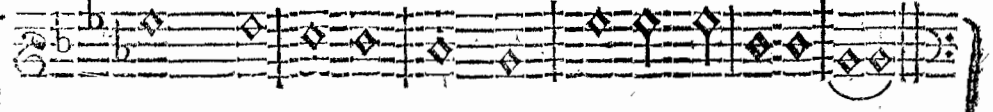
dienstig werk; Vervreemd van valschen
Gij bleeft uw JE-ZUS

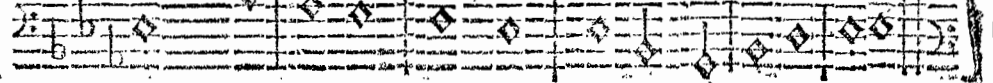

schijn, kon praal u niet be-ha-gen,
beeld al - om op aarde dragen;

Door al de neef'len heen, bij folterende smart,

Zonk der Apost'len leer, in uw geloovig hart.

D U O. A.

301
302 = blanco

EERBIEDIG.

Was die eenvoudigheid, In J E Z U S Kerk ge-

bleven, Het licht, door Hem verspreid,

Door neev'len niet ver-dre-ven;

B.

Dan had geen bange nacht, Die heilleer

ooit verdonkerd, Maar d'eeuwen door, met

kracht, Als 't morgenrood ge flon-kerd.

A R I A

303
304 = blanco

VERTROUWENDE.

God blijft voor de waarheid zorgen,

Zorgen; door al d'eeuwen heen;

Niet, dan op den jongsten morgen;

Is de waarheid afgestreén.

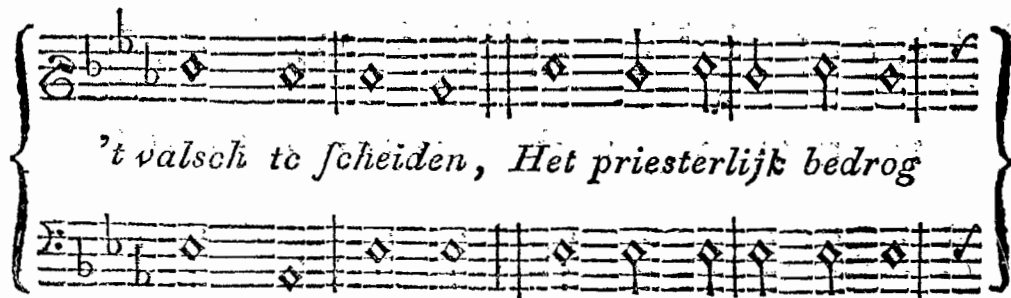
RECITATIE F. A.

REDENERENDE.

305
306=blanco

Wist J E Z U S waarheids mond, het waar van

't valsck te scheiden, Het priesterlijk bedrog

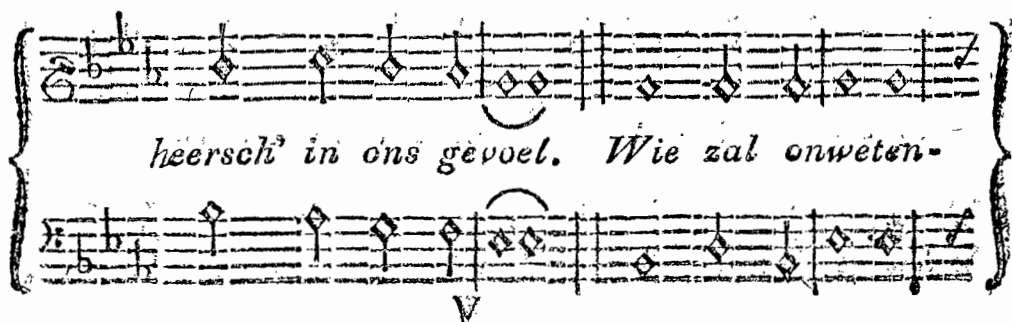
der Farizeën doel; En 't driest on-

weetend' volk, dat zich door hen liet leiden,

Laat dan bescheidenheid ook

heersch' in ons gevoel. Wie zal onweten-

V

RECITATIE F. A.

307
30d = blanco

den bestraffen, als ontzinden;

Daar zij van 't waarheids pad, door

dweepzucht, zijn geleid; Wie zal een

bijtend woord doen hooren aan de blinden;

Daar zij gevallen zijn

in strikken, hen gespreid.

RECITATIEF A. EN B.

309
310 = blanco

MET S. GELUID.

Nooit kan een zwart taf'reel den lichtstraal minn'-

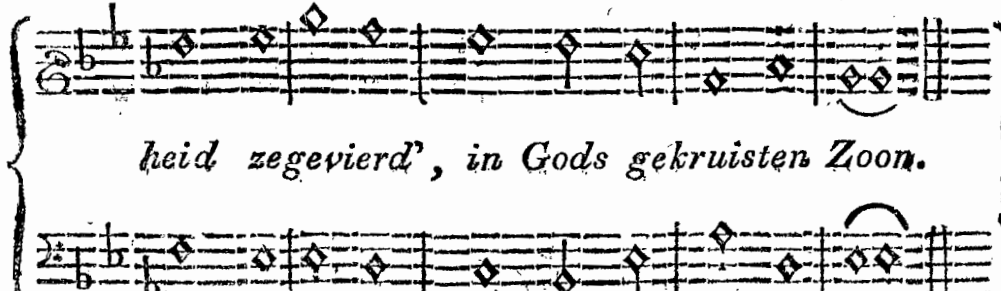
lijk maken, Veel min de kracht doen zien,

van al haar Godd'lijk schoon; Wij zagen d'eu-

veldaan, der midden-eeuwen slaken, Toen waar-

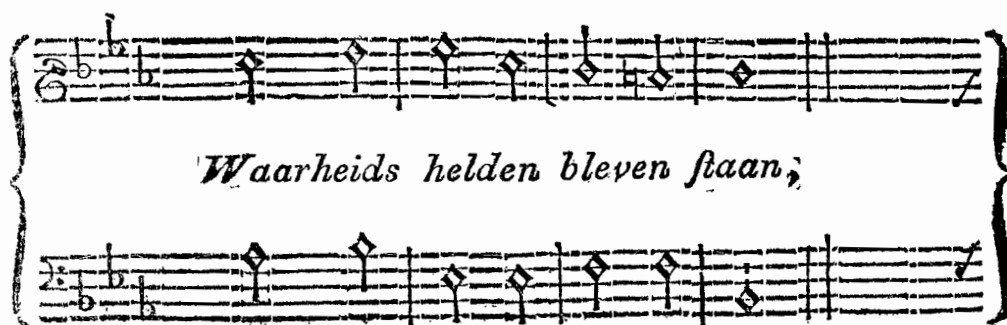

heid zegevierd', in Gods gekruisten Zoon.

VROL. EN ZACHT

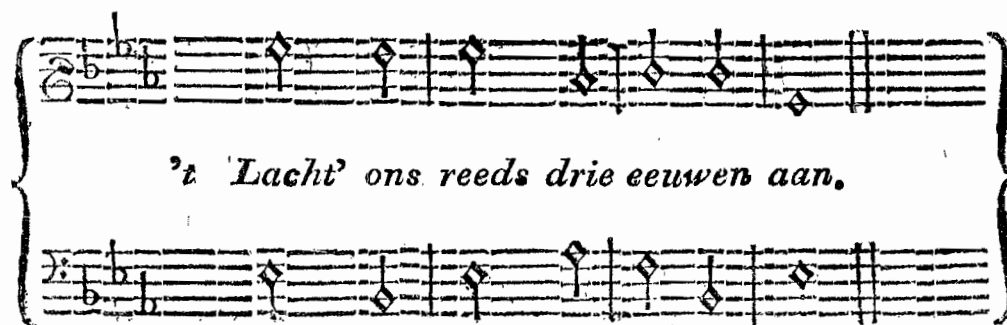
Ja, de kluisters zijn verbroken,

Waarheids helden bleven staan;

Hebben 't licht des heils ontstoken;

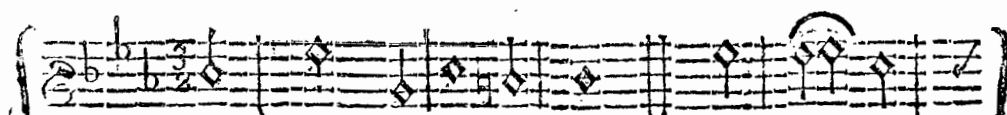

't 'Licht' ons reeds drie eeuwen aan.

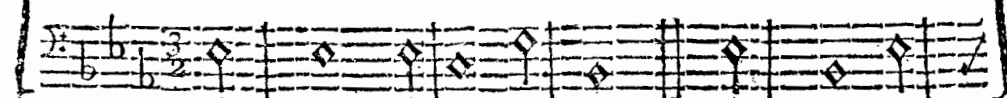
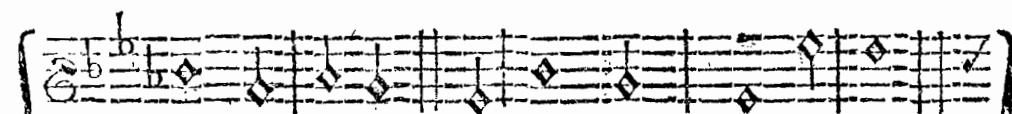
D U O. A. E N B.

313
314 = bianco

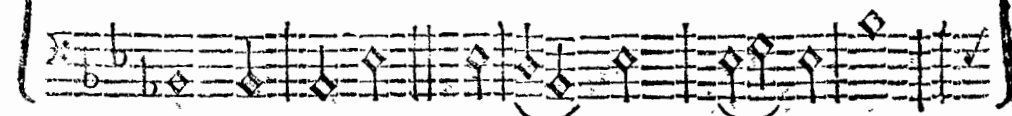
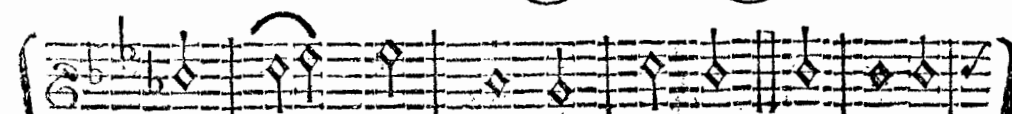
GEMATIGD.

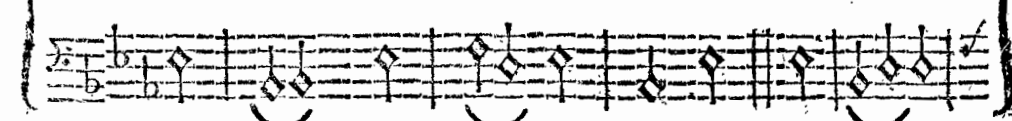
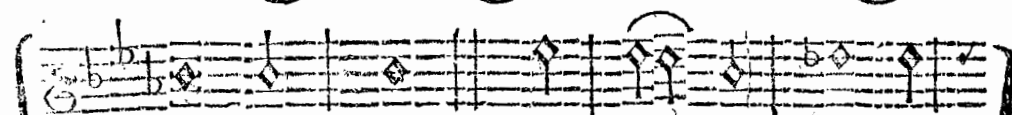
Een klein' Apostelschaar, Bragt J E Z U S

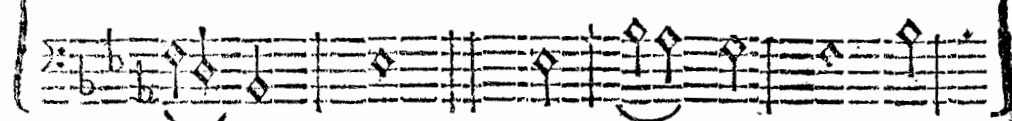
kerk op aarde; Ontzag noch doodsgevaar,

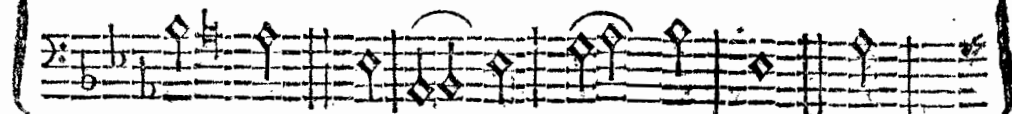
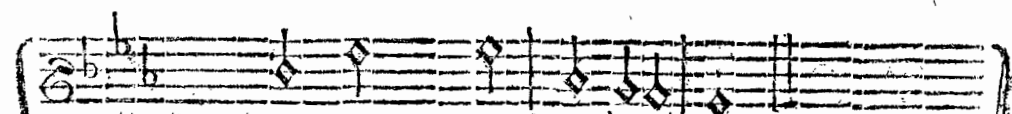
Noch schijn van Priester-waarde; Zij predik-

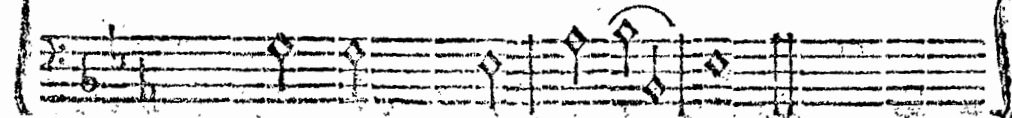
ten hunn' Heer, Schoon aan een kruis ge-

klonken, Voldoend' tot Gods eer, Aan

A D A M S kroost geschonken.

MEER VROLIJK.

Een kleental helden gingen voor,

Ontflaken 't licht der zuiv're waarheid;

Hervorming brak het nachtfloers door,

Dat dweepzucht hield voor hemel-klaarheid.

RECITATIE F.

317
31d=blanco

ERNSTIG.

Gevoelt de mensch zijn' waarde, moed en kracht,

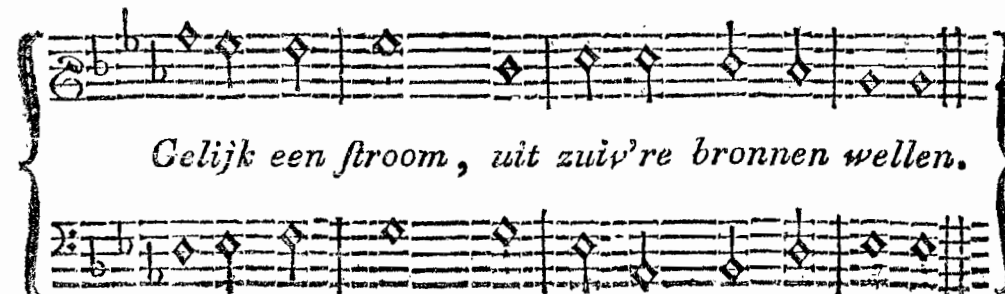
Blijft God hen steeds, op al zijn paan, verzellen,

Dan doet hij, uit een' donk'ren nacht,

't Weldadigst licht in volle kracht,

Gelijk een stroom, uit zuiv're bronnen wellen.

T R I O. A.

319
320 = bianco

Voor de 1ste, 2de en 3de stem.

VEEL VROLIJK.

Vrolijk, vrolijk nu gezongen, Menschen-

tongen Zingt verblijd uw' God ter eer,

Blijft nu in de waarheid wand'len, Immer

hand'len, Naar het doel van uwen Heer,

Hij schonk u zijn heillicht weêr.

K O O R V A N M A N N E N.

ROEMENDE.

*Wij zijn Godsdienstig vrij, Wij mo-gen ze-ge-
Her-vormings eerlau-*

vieren, En JEZUS eerwaar-dij, Maakt

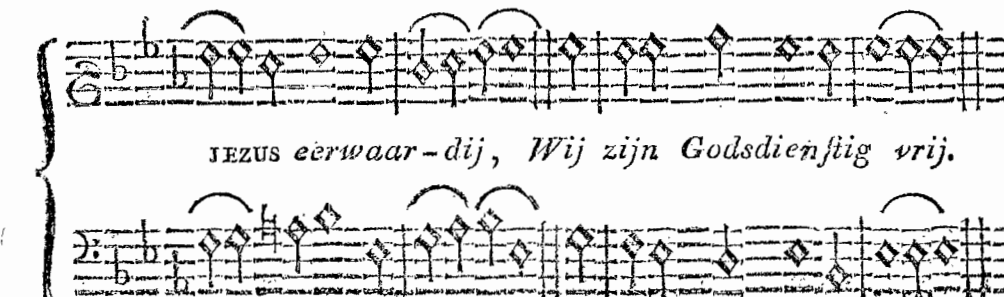
*ons Godsdienstig vrij, Wij mogen JE-ZUS roemen,
Hem onzen Koning noemen,*

Ook onder wijn en brood, Verkondigen zijn

*Juicht vrolijk Christen kind'ren, Van
dood, Niets zal dien invloed hind'ren,*

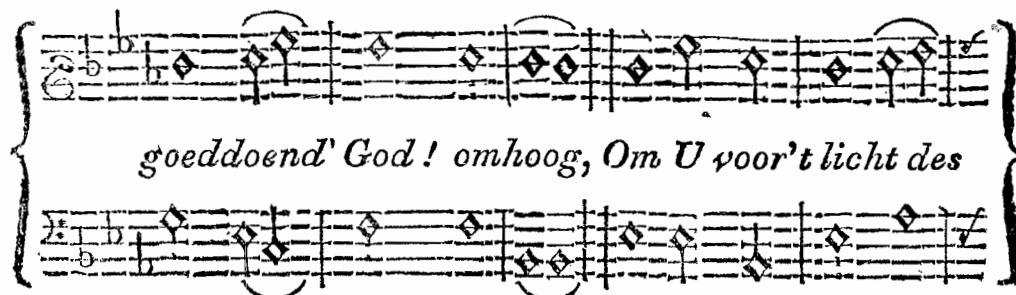

JEZUS eerwaar-dij, Wij zijn Godsdienstig vrij.

BEDAARD VROLIJK.

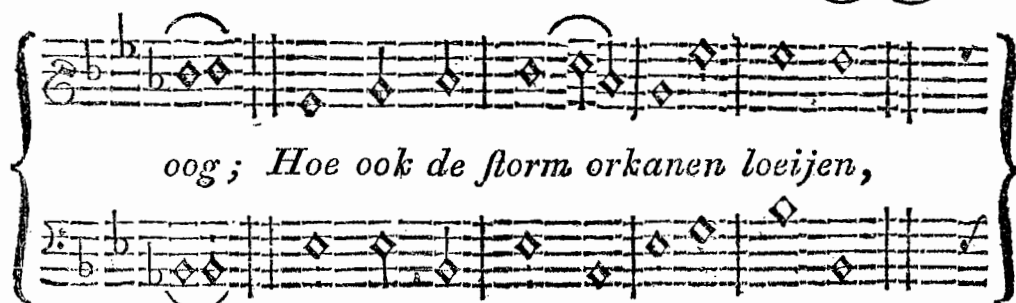
Wij voeren onze blijde klanken, Tot U, o

goeddoend' God! omhoog, Om U voor't licht des

heils te danken, Onschatbaar voor ons zoekend'

oog; Hoe ook de storm orkanen loeijen,

En donders klat'ren om ons heen,

Gij toch doet geur'ge roosjes groeijen,

BEDAARD VROLIJK.

Op 't veld van tranen en geweën,

Op 't veld van tranen en geweën.

Voor de laatste regel van het laatste Couplet.

Op't zoen altaar van uwen Zoon, Op't zoen al-

taar, Op't zoen altaar, Op't zoen altaar van

uwen Zoon, Ha lelujah! Halelu-

jah! Halelujah! Halelujah! Halelujah!